

Elizabeth
Lowell

*Stříbrná
hladina*

AL
BOOKS

edice
KRYKON

Copyright © 1998 by Two of a Kind, Inc. Translation
© Eva Konečná, 2010 Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není
dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat
bez písemného

souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo
odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TO THE ENDS OF THE
EARTH

přeložila Eva Konečná

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2010

shop alpress.cz

Tisk a vazba: **F/MDR** , s.r.o., Český Těšín,
www.finidr.cz Vydání první

ISBN 978-80-7362-796-6

PROLOG

Byla dokonalá. Štíhlá, smyslná, reagující na nejlehčí dotek.

A tudíž nebezpečná pro mule, jenž se ji pokoušel ovládat. Musel mít reflexy dravce. Okamžik nepozornosti mohl –

Jeho soustředění přetrhlo zvonění telefonu.

Travis Danvers odtrhl zrak od monitoru počítače a zamrkal, jako kdyby se vynořil po dlouhém potápění v nezmapovaných vodách. Modrozelené oči měl rozostřené. Promnul si krátkou hnědou bradku, prudce potřásl hlavou a snažil se myslet na přítomnost a ne na stále se měnící mezihru větru, lodního trupu, vody a plachet.

Otevřeným oknem poblíž stolu proudily dovnitř vůně a zvuky oceánu a pronikaly do jeho nitra hlouběji než slova. Vítr Santa Ana hnal obvyklý smog jižní Kalifornie k ostrovu Catalina. Odhalená krajina zářila bronzovými odstíny pozdního léta a oceán se třpytil nekonečnou modří.

Měl by být tam venku na vodě, vnímat sílu *Větrného bojovníka*, když se jeho plachty napnou a loď vyrazí po vlnách.

Telefon nepřestával řinčet.

Travis zlostně pohlédl na elegantní přístroj. Nesnášel telefony a tenhle přímo nenáviděl. *Růžový.*

Zatraceně. Na co moje sestřenka myslela, když

renovovala tento dům – na velikonoční vajíčka a dětské pokoje?

Telefon zazvonil poosmé. Travis vydechl a koketoval se svůdnou myšlenkou ignorovat vetřelce a vrátit se do virtuálního počítačového světa, v němž zkoušel vytvářet nové tvary lodních plachet, zachycující i ten nejtišší šepot větru.

Telefon neutichal. Zazvonil podeváté.

S tlumenou kletbou uložil poslední změny v návrhu, zvedl mohutnou rukou růžové sluchátko a zavrčel obvyklé telefonické uvítání.

„Co je!“

„Kristepane, Danversi, měl bys popracovat na svých způsobech.“

Když Travis poznal hlas, jeho podráždění z větší části vyprchalo. Rodney Harrington byl jeden z mála lidí, které měl opravdu rád.

„Proč bych měl pracovat na své telefonické etiketě?“ opáčil Travis. Protáhl si dlouhé, statné tělo a současně zívá. „Jsi jediný, kdo má telefonní číslo moje sestřenice.“

Harrington vydal potěšený zvuk. „Takže jsi v Laguna Beach? Moje volání nebylo přesměrováno do Tierra del Fuego nebo jiného zapadákov?“

„Jsem tady, s růžovým telefonem a podobně.“

„Prosím?“

„Sestřenka od mé poslední návštěvy předekorovala dům. Růžová. Růžová. Další růžová. Všude.“

„Jsi obklopený růžovou?“

„Většinou. Také levandulovou modří.“

„Hm. To bych rád viděl. Představa chlapa tvých rozměrů v růžové vile je... pikantní.“

„Tak mě navštiv,“ odsekl Travis. „Uložím tě do

speciálního pokoje pro hosty. Je v něm postel s cukrkandlovým baldachýnem.“

Harrington se zasmál. „Znamená to, že necháš přetřít trup *Větrného bojovníka* barvou v odstínu fuchsie?“

„Voláš jenom proto, abys zjistil, jestli hodlám přetřít svou loď?“

„Vlastně ano.“

„Tak ahoj.“

Harrington se zasmál a rychle spustil: „Chtěl jsem se ujistit, že *Větrný bojovník* je připraven k debutu.“

Travis se podíval na sluchátko s výrazem, jako by ho olízlo. „Harringtone, není ti něco?“

„Jasně že ne, jsem růžovoučký.“

„Pitomá narážka.“

Travis protáhl svaly v zádech a ramenou, aby je zbavil zatuhlosti po hodinách sezení u počítače. Jeho vysoké tělo s mohutnou kostrou bylo přímo předurčené pro fyzickou práci. Nebýt každodenního ranního plavání, nedokázal by sedět u počítače moc dlouho.

„Co má být s debutem mé lodě?“ otázal se. „Vždyť je sotva panna, jak sám víš.“

„Pamatuješ se na můj nápad s tou atraktivní knihou na konferenční stůl o tobě, tvé lodi a tvých návrzích?“

Travis se pamatoval. „Bolest v zátylku se mi náhle posunula níž. Mnohem níž.“

„Tak vstaň a projdi se,“ poradil mu přívětivě Harrington. „Bůh stvořil těla jako tvoje pro akci, ne pro počítače. Narazil jsem na skvělého fotografa.“

Travis neměl problém s pochopením souvislostí. Jeho mozek byl rychlý. „Jestli je to další z tvých –“

Harrington pokračoval způsobem člověka, který ví, že ho čeká obtížný prodej domácího mazlíčka. „Na

Cochranovou! Nechápu, proč jsem na ni nepomyslel už dříve. Je –“

„Pomyslels,“ přerušil ho nelítostně Travis. „Vetoval jsem to.“

„Opravdu? A proč?“

„Jediné slovo: ženská.“

„To je od tebe poněkud přízemní, kamaráde.“

„Díky.“

Zavládlo ticho a pak dlouhý útrpný povzdech. „Přísám-bůh, Danversi, ty fakt umíš lézt na nervy.“

Travis se ušklíbl a podíval se oknem na skalnatou pláž a nekonečnou rozlohu Tichého oceánu. Věděl, že se chová absurdně. Používá jednu chabou výmluvu za druhou a kromě toho odmítl i všechny mužské fotografie, o nichž se Harrington zmínil. Travis neměl chuť otravovat se na *Větrném bojovníkovi* s nějakým laikem motajícím se mu pod „nohama nebo někým, kdo se mu dívá přes rameno, zatímco vylepšuje na počítači design plachet a trupu.

Jenže byl Harringtonovi hodně dlužen a Harrington chtěl už několik let, aby napsal tuto knihu.

„Jsi v Laguně,“ pronesl Harrington neutrálně. „Cochranová také žije v Laguně.“

„Rode –“ začal Travis.

Druhý muž ho ignoroval. „Budeš tam nejméně několik týdnů. Tvoje loď kotví v Dana Pointu. Cochranová má auto. Zná lodě, jak motorové, tak s plachtami.“

Travis v duchu zasténal. Vždycky věděl, že se bude muset v záležitosti této knihy kamarádovi podrobit.

Jenom si nemyslel, že to musí být zrovna dneska.

Možná to může ještě nějakou dobu zdržovat, dokud nebude nová plachta sešitá, upevněná na ráhnoví a

připravená k vyzkoušení na moři.

„Rode, pomyslels na –“

„Přestaň mě přerušovat,“ přerušil ho Harrington nekompromisně. „Je to neomalené. Vydavatel je takříkajíc na palubě. Chce zaplatit fotografovi slušnou zálohu.“

„A co mně?“ zeptal se suše Travis.

„Co jako? Jsi bohatý jako já. Možná bohatší, kdybys dal na moje rady o kapitálovém trhu.“

„Když ses teď o tom zmínil, chtěl jsem se tě zeptat na –“

„Hezký pokus, ale ne,“ znovu ho přerušil Harrington. „Téma téhle konverzace je kniha o tobě a tvých znamenitých, nemilosrdně výkonných konstrukcích. Nedostaneš zapláceno, protože jediné, co musíš udělat, je ignorovat fotografa a dělat to, co stejně děláš.“

„Znamená to, že ses vzdal myšlenky, že napíšu tu zatracenou knihu?“

„Nejsem až tak zatvrzelý. Nějaký nájemný pisálek vypotí titulky za pět autorských výtisků a pohlazení po plešaté hlavě.“

„Nikdy jsem tě nepovažoval za nájemného pisálka.“

„Přísámboh, nikdy jsi mě nepovažoval za nic, jinak bys mi nevytvářel tak hnusné zádrhly v mém postupu!“

Travis se rozesmál. Věděl, že prohrál. „Dobrá, dobrá. Domluv s tou fotografkou schůzku na – Co je za den?“

„Neděle.“

„Na konec týdne. Uvidíme. Nic neslibuji.“

„Takže ve čtvrtek. Nechám ti detaily na záznamníku.“

„Žádný nemám.“

„Tak si ho pořiď. Nebo použij e-mail. Je opravdu těžké tě zastihnout.“

„Takhle se mi to líbí víc.“

„Nepolapitelný Danvers. Ty a Cochranová spolu budete skvěle vycházet.“

Travisovi nepříjemně zatrnulo. „Co tím myslíš?“ zeptal se podezíravě.

„Co se ježíš? Myslel jsem tím jenom to, že Cochranová je podobně jako ty zcela pohroužená do práce a nemá kdy starat se o světské záležitosti typu spánek nebo odpovědi na telefonáty.“

Travis to nebral. „Moje kousnutí je horší než štěkot. Nezapomeň.“

„Nikdy nikdo nepronесl pravdivější slova. Nepoužívej na Cochranovou svoje zuby. Je to moje speciální přítelkyně.“

„Milenka?“

„Cochranová?“ Harrington se smutně zasmál. „Ani v minulosti, ani teď, ani v budoucnu. Nemá ráda opačné pohlaví. Další věc, kterou máte společnou.“

„Ale já mám opačné pohlaví docela rád.“

„Máš rád sex. To není totéž.“

„A ty ne?“ odsekl Travis.

„Já mám ženy rád,“ odvětil jednoduše Harrington. „Sex je součástí, ale ne všechno. Ženy vidí svět z jiného úhlu než my. Je to fascinující. Pokaždé, když si myslím, že jsem ženy prokoukl, mě něčím překvapí.“

„Podobně jako navrhování a chování lodí na moři.“

„Pokud tomu opravdu věříš, tak ses ocitl se svou lodí ve velmi intimním vztahu,“ opáčil Harrington.

„Lodě s tebou nevydrbou. Co do nich vložíš, to dostaneš zpátky.“

„Tina už je dávno pasé.“

Travis křečovitě sevřel sluchátko, ale jen na okamžik.

Tina byla surová lekce o rozdílu mezi ženami a muži. Potřeboval roky, než si přivykl na hloubku její zrady. Nemohl změnit svou minulost, ale mohl zatraceně dobře zajistit, aby se to už nikdy neopakovalo.

A také to dělal.

Zjednodušil své vztahy se ženami na vzájemně prospěšnou obchodní transakci. Žádné silné city a žádná zklamání mezi ochotnými dospělými.

„Tina byla obrovský omyl,“ pronesl Travis věčným tónem. „Bohužel nejvyšší cenu zaplatil ten nevinný. Při zvážení takové ceny bych byl nelidský, stupidní zkurvysyn, kdybych se nepoučil, nemyslíš?“

„Sakra,“ zavrčel Harrington. „Promiň. Nechtěl jsem ji připomínat.“

„Nemusíš se omlouvat. Ale pokud tomu mohu zabránit, tak o bývalé ženě nemluví.“

Ve skutečnosti Travis mohl spočítat na prstech jedné ruky, kdy o své exmanželce debatoval. Čtyřikrát to bylo s právníkem. Popáté s Harringtonem nad láhví velmi, velmi drahé staré skotské. Zatímco *Větrný bojovník* plul po tmavomodré hladině oceánu, připíjeli si za nekonečného denního světla antarktického letního slunce na uplynulou trpkou lekci.

„Kolik času si ten knižní projekt podle tebe vyžádá?“ otázal se Travis.

Nic v Travisově hlasu nenaznačovalo vztek, jenž při vzpomínce na Tinu stále vřel v jeho nitru. Dokonce si své pocity ani neuvědomoval. Vpálily se do něj tak hluboko, že by je vnímal až v okamžiku jejich nepřítomnosti.

„Záleží na tom, kolik dáš fotografie času,“ odvětil Harrington. „Neměl by to být těžký úvazek.“

„Proč? Je pohledná?“

„Cochranová je profík. Může tě poučit o tvrdé práci.“

„Takže není hezká.“

„Je to fotografa, ne budoucí milenka. Proč tě zajímá, jak vypadá?“

Travis se zasmál. „Jsem jenom zvědavý. Vsadím se, že se tě na mě také ptala.“

„Neptala.“

„Ani na to, jestli jsem ženatý, ohyzdný, chlípny, gay –“

„Nic z toho,“ přerušil ho Harrington. „Cochranová se zeptala pouze kdy, jak dlouho a kolik dělá záloha. Nedychtí po maření času o nic víc než ty. Má na krku tři osoby.“

„Děti z nevydařeného manželství?“

„Smůla. Její matky, ne její. Cochranová vydržuje sourozence dvojčata na studiu medicíny a odhání bídu od dveří své drahé, potrhle matky až do ledna.“

„Co se stane v lednu?“

„Její matka se provdá za jednoho z mých přátel.“

„Bohatého?“

„Samožřejmě.“

V Travisově hlasu zazněl sarkasmus. „Našels pitomce, který ji bude vydržovat, co?“

„Je to docela bystrý daňový právník. Uctívá půdu, po níž ta žena kráčí, a tak dále. Ona mu oplácí přízeň a organizuje elegantní charitativní večírky jeho advokátní firmy. Docela dobré spojení, pokud mohu soudit.“

„Seznámils je ty?“

„Osobně,“ potvrdil samolibě Harrington. „Jedno z mých lepších snažení.“

Travis opět pocítil bodnutí neklidu. Harrington nacházel příliš velké potěšení v pošťuchování lidí – v tomto případě přímo postrkování – novým směrem.

„Co se týče té fotografky,“ pronesl nakonec, „neupíšu se k ničemu, dokud neuvidím její práci.“

„Nic jiného jsem nečekal.“

„Nechci žádné kolorované pohlednice.“

„Absolutně nic takového.“

„Nebo sentimentální –“

„V žádném případě,“ skočil mu do řeči Harrington hlasem přetékajícím uspokojením.

„Zatraceně, ty doslova předeš. Nesnáším, když takhle vrníš!“

Harrington s hlasitým smíchem ukončil hovor.

Travis zlostně zažíral na sluchátko, smutně se usmál a zavěsil. Potom se vrátil k počítači a prohlížel si nejnovější návrh plachty.

Vypadala dobře, ale ne dost dobře. Možná kdyby rozšířil tenhle roh a tady vytvořil dva dlouhé, oblé záševky...

Znovu se sklonil nad počítačem. Hodiny mýjely a měnící se tvary na monitoru se odrážely v jeho turmalínově zelených očích. Ztratil se v křivkách vyjadřujících sílu, vítr a neskonalé možnosti moře.

Další tři dny Travis nemyslel na exmanželku, fotografku ani knihu, kterou nechtěl dělat. Kromě vytrvalého plavání za svítání se nechával stravovat nekonečnou, proměnlivou nádherou oceánu a větru, lodního trupu a plachet, navrhování a svobody.

Především svobody.

Svobody od minulosti, kterou nemohl změnit a již nepřestával litovat.

JEDNA

Catherine Cochranová byla příliš zabraná do pozorování krás oceánu a západu slunce, než aby si všimla stoupajícího přílivu. O něco dříve, když v pozdním odpoledni začalo ubývat světlo, vyrazila na skalnatou vyvýše-ninu hned pod domem, postavila fotoaparát a usadila se, aby vyčkala na moment, kdy slunce vrhne ohnivou zář na klidnou hladinu moře.

Nevšimla si, že současně se k ní blíží příliv. Zrádné pomalé vlny jí hrozily skutečným problémem. Jenže každá vlna ji také přibližovala ke snímku, který se snažila získat už týdný.

Dnes byly perfektní podmínky. Líné vlny, zapadající slunce a hladina oceánu třpytící se ve světle jako tekutý drahokam. Když bude trpělivá, tak ten okamžik, na nějž čeká, konečně přijde.

Za jejími zády vyčníval z vody pás rozeklaných skal nabírajících výšku a mohutnost, dokud se konečně nestaly ostrohem pevně čelícím svůdným nárazům vln. Jazyk výběžku před ní se rozpadal na náhodně rozesté balvany pokryté tlustou vrstvou mušlí a slizkých zelených vodních řas.

Právě to teď poutalo Catinu pozornost. Textura mušlí a řas, hladké vlny a kosé světlo byly to, co ji vylákalo na toto kluzké místo mezi pevninou a mořem. Ve svém hledání správného záběru byla odvážná, ale ne hloupá; skališko, na němž dřepěla, bylo při nízkém přílivu suché a mimo dosah největších vln.

Skály za ní a před ní byly po většinu času pod vodou.

Jejich vršky se vynořovaly pouze za mimořádně nízkých přílivů. Jakmile se změnil rovnováha moře a měsíce, tyto kameny znovu zmizí v tekutém objetí. Záběr, na jehož pořízení pracuje tak tvrdě, bude nedostupný až do příští příznivé konstelace přílivu, slunce a počasí.

Jak se večerní moře plížilo k vnějším skaliskům, Cat počítala sekundy mezi rytmickým pohybem vln. Jakmile vycítila, že světlo, čas a vlnění se konečně ocitnou v žádoucím poměru, napjala se a vydechla. Přesně v okamžiku, kdy tekutá křivka vlny špěla ke skalisku, začala fotit.

Dost daleko od šestsetmilimetrových čoček se vlna střetla se skálou. Voda explodovala do bělavých vodopádů. Černý kámen olízly fontány světélkujících bublinek.

To byl přesně ten okamžik, který chtěla zachytit. Křehké laskání pěny a kamene narušeného miliardami vln... kamene, jenž se roztápí v duhových bublinách, dokud ne-splyne s mořem, kterému tak dlouho odolával.

Nikoliv porážka, ale rovnost, protože vlna a skála definují jedna druhou. Bez vlny by skála nikdy nepoznala sílu podrobení. Bez skály by se vlna tiše spotřebovala na břehu a nikdy by neměla příležitost transformovat svou hladkou dokonalost do divokého výbuchu nádhery.

Cat zapomněla počítat vlny, cvakání fotoaparátu, množství cívek filmu vložených do kompaktního těla Nikonu. Její nohy postihla křeč protestu proti nepřirozené poloze. Ignorovala nepohodlí. Dokud světlo nezmizí, nedovolí, aby cokoliv přerušilo její soustředění na měnící se obrazy protékající dlouhým objektivem jejího fotoaparátu.

Pod praktickými a klidnými pohyby protékalo jejím

tělem vzrušení. Její obchodní značkou byl určitý druh fotografií, jenž nutil diváka, aby se zastavil, díval a přehodnotil realitu. Věděla, že snímky, které právě pořizuje, mohou kombinací ostrého světla a stínu, jednoduchou strukturou a změnou perspektivy, možnou pouze s použitím velmi dlouhého objektivu, představovat její nejlepší práci.

Voda se bez varování převalila přes Catino vyvýšené místo. Do nohou ji štípla ledová sprška. Křeč byla ještě bolestivější, ale neohrožovala její fotografické vybavení. Zato mořská voda ano.

Zvedla hlavu, zamrkala a poprvé zaměřila zrak na svět mimo čočky fotoaparátu. Když se ohlédla ke břehu, pochopila, že zůstala na svém skalnatém hradu příliš dlouho.

Stezka na břeh zmizela. To, co bylo záludnou cestou za hranici přílivu, se nyní stalo čarodějnickým lektvarem z vlnobití, pěny a slizkých černých skal. Aby ji nesmetla silná vlna, bude muset šplhat po skaliscích s pomocí zubů i nehtů. Jenže ruce potřebuje k udržení drahého fotografického vybavení mimo dosah mořské vody.

Voda se vzpěnila směrem k ní a pak syčela dolů po skále. V odrazu světla umírajícího slunce vypadal mokrý kámen jako primitivní skulptura vytesaná ze zlata.

V tu chvíli ji nádherné světlo netěšilo. Hleděla na vodu průzračnými šedými očima s postojem „odepiš ztrátu“ jako člověk, který učinil chybu a je si jí vědom. „Sakra!“

I kdyby měla volné ruce, potřebovala by hodně štěstí, aby se při komplikovaném návratu na souš udržela na nohou. Jenže ona je nebude mít volné. Musí nést vybavení za tisíce dolarů, vybavení, které potřebuje k vydělávání na živobytí.

Vybavení, které si nemůže dovolit nahradit novým.

Cat už neztrácela čas klením nebo lítostí. Odhadla výšku vody podle skaliska, na které předtím vyšplhala. I mezi dvěma vlnami jí bude hladina vody sahat hodně nad kolena. S dalším metrem navíc při každé vlně bude mít velký problém.

Ale neměla jinou možnost, než se dostat co nejrychleji na pevninu. S postupujícím přílivem by ji otálení návrat ještě víc ztížilo. Musí držet vybavení nad hlavou, opustit zrádná skaliska a brodit se úhlopříčnou trasou na písčitou pláž.

A hodně se medlit, aby ji ošidné zpěněné vlny nepodrazily nohy.

Cat se nerozhlížela po cizí pomoci. Byla tak dlouho odkázaná sama na sebe, že ji ani nenapadlo, že by jí někdo mohl přijít na pomoc.

Zkontrolovala zapínání brašny s fotoaparátem, aby měla jistotu, že se neotevře a nevyklopí přístroj do slané vody. Brašna měla chránit přístroj před deštěm, ale ne při plavání v oceánu.

Nejcennějším doplňkem, který měla s sebou, byl samozaostřovací objektiv dlouhý jako její paže a mnohem těžší. Byl namontován na ramenní podpěrci a příliš velký, aby se vešel do brašny k fotoaparátu.

Cat váhavě usoudila, že bude muset vykonat dvě cesty. Odložila na skálu brašnu s fotoaparátem a menšími objektivy. S dlouhým objektivem nad hlavou začala opatrně slézat ze skály.

Ani jednou si nevšimla statného muže na pláži, který se pokoušel upoutat její pozornost.

Travis Danvers vzdal pokusy upozornit ji voláním. Znechuceně zavrtěl hlavou a založil ruce v bok. Ta dáma

s dlouhýma nohama a ohnivě rudými vlasy zapletenými do francouzského copu musela být nejenom šílená, ale i hluchá. Neexistovala nejmenší šance, že se dostane na pláž dříve, než ji smete přílivová vlna.

Vyrazil směrem k ní. Zatímco běžel, přemítal, jestli se zbytek rovná jejím nohám. Bylo to pochybné, ale muž nepřestává doufat.

Během první vlny se Cat udržela bez větších potíží. Jelikož byla pořád přilepená ke skále, voda jí dosáhla jenom k pasu. Na sluncem rozehráté pokožce byla příliš silná a studila. Donutila ji přitisknout se ke kameni. Ustřížené džínsy a bavlněné tričko nepředstavovaly velkou ochranu proti ostrým výčnělkům, vilejšům a mušlím.

„Pokračuj,“ řekla si se zaťatými zuby. „Plavalas už méně oblečená než takhle.“

S pozorností upřenou spíše na moře než na pevninu vyhlížela možnou větší vlnu a spouštěla se dolů po drsné skále. Čekal ji přechod přes úzký příkop a menší hřeben skalisek, než se dostane na písčitý šelf vedoucí k pláži. Vlny přicházely tak rychle, že mezi nimi dokázala udělat jen několik kroků.

Další vlna byla ta velká. Chytila Cat a praštila s ní zády proti skále, kterou právě opustila. Zoufale hledala rovnováhu na kluzkém, nerovném povrchu. Vířící příboj jí strhl jednu plátěnou tenisku. Na boku pravé nohy pocítila pronikavou bolest, když se nechráněná pokožka oťřela o ostrého vilejše. Divoce zamávala pažemi, aby neupadla.

Ale marně.

Při pádu křičela lítostí a vztekem nad ztrátou drahocenného objektivu.

Těsně před tím, než se ocitla pod vlnou, ji něco prudce zvedlo. Současně se zvedala tíha objektivu z jejích prstů. Podvědomě se snažila udržet drahé, životně důležité zařízení.

„Jen klid, divoško. Nechci vám nic ukrást.“

Hluboký hlas ji vylekal, ale ne tolik, jako nedbalé pobavení zračící se v modrozelených očích neznámého muže. Stál v prudkém příboji naprosto přirozeně a lehce a rty se mu zvlhnily v úsměvu, jenž byl pro její smysly stejně svůdný jako slunce zamotané v lomící se vlně.

„Tak, konečně jste dostala rozum,“ pronesl Travis, když s ním přestala zápasit. „Otočte se.“

„Cože?“

S netrpělivým zavrčením ji otočil tak, že se znovu dívala na skalisko. „Nahoru,“ poručil stručně. „Ale –“

Cat ucítila jeho velkou dlaň na hýždí a zalapala po dechu. Málem spadla do vody, když ji rázně postrčil vzhůru. „Podejte mi brašnu s fotoaparátem,“ vybídl ji.

Zírala na muže, který držel její objektiv mimo dosah vody – a ji. Byl dost vysoký, aby se tyčil nad zpěněným příbojem. I on měl na sobě ustřižené džínsy a modrozelené ragbyové tričko ladící s jeho očima.

Jelikož byl mokrý až k ramenům, tričko se mu lepilo k tělu a prozrazovalo sílu, která ji tak snadno vyzvedla mimo dosah vln. Husté hnědé vlasy vymelírované sluncem měly kvalitní sestřih. Krátká bradka a knír byly zastřiženy tak, aby zvýrazňovaly mužné rysy jeho obličeje.

Přes svou upravenost působil jaksi necivilizovaně. Rozhodně nebyl konvenčně hezký. Jeho tvář byla příliš tvrdá, příliš osobitá pro jakoukoliv nálepku. Kdyby se na ni neusmíval, dávala by si na něj velký pozor.

Zdravý rozum Cat říkal, že i tak by měla být opatrná.

Byla to jeho hnědá bradka, která ji přesvědčila, že může tomuto vysokému cizinci důvěřovat. Měla neracionální slabost pro způsob, jak se ve slunečním svitu transformovala v planoucí zlato.

„Máte v rukou můj život,“ poznamenala klidným tónem, zatímco mu podávala brašnu.

Travis – jenž mezitím vyhodnotil zbytek těla dámy a usoudil, že odpovídá nohám – se jí podíval do tváře s překvapeným přehodnocením. Možná byla dost nezodpovědná, aby riskovala život kvůli několika snímkům, ale nebyla hloupá. V jejích šedivých očích zářila intelligence, která korespondovala s rozhodnou linií úst.

„Dám pozor,“ odpověděl a otočil se ke břehu. „Zůstaňte tady, dokud se pro vás nevrátím. Vlny jsou silnější než vypadají.“

„To jsem i já.“

Catina slova zanikla v hukotu příboje, protože o skálu se roztříštila další vlna. Sledovala nečekaného zachránce, jak se brodí k břehu s jejím vybavením nad hlavou.

Umělkyni vní se líbil. Pozoruhodná rovnováha, nepopsatelná kombinace síly a zvířecího půvabu, tím vším ji svědily prsty touhou držet fotoaparát. Svým způsobem byl tento muž stejně živelný a lákavý jako vlny přelévající se přes skaliska.

Náhle si uvědomila, že se na něho dívá nejenom tak, jako by nikdy předtím neviděla muže, ale že také čeká jako poslušné dítě, až se vrátí a vyzvedne ji ze skály. Představa, že je takto okouzlena neznámým mužem, ji podráždila a současně pobavila.

Podráždění vyprchalo. Nehodlala čekat jako hodná

holčička, až ji zachrání. Od doby, kdy jí nějaký muž říkal, co má dělat, uplynulo sedm let. Koneckonců neposlechla ani tenkrát.

Jenže požadavek jejího exmanžela byl ponižující. Požadavek cizince byl pouze rozumný.

Cat netrpělivě potlačila minulost a nevíтанé vzpomínky. Rozumné či ne, nehodlala tady sedět jako skleslá princezna a čekat na statečného rytíře, aby ji zachránil. Život ji naučil, že pokud potřebuje záchranu, je lepší, když se o ni postará sama.

V pauze mezi vlnami se znovu svezla z kluzkého skaliska. Další vlna dorazila s nesmírnou silou a otrásla s ní jako s listem utrženým bouří z větve.

Měl pravdu, pomyslela si. Voda je mnohem surovější než vypadá.

Opatrně pokročila dál do moře. Nebyla to tropická laguna. Teplota vody nedosahovala ani dvaceti stupňů Celsia a spíše vzpružovala, než mrazila. První šok z chladu rychle pominul.

Byla zvyklá na chladný oceán u břehu jižní Kalifornie. Plavala v klidnějších vodách kolem Dana Pointu tak často, jak jen mohla. Dávalo jí to pocit svobody.

V lednu, napadlo ji automaticky. *To se budu moci zhluboka nadechnout a trochu si odpočinout.*

Jenže pokud se předtím nedostane na břeh, tak se ledna nedočká.

Cat se vzdalovala od skaliska spíše po centimetrech než dlouhými kroky, při nichž by ztratila rovnováhu. Nezvedala chodidla a stále se držela bokem k přicházejícím vlnám, aby jim kladla co nejmenší odpor.

Jakmile se ocitla mimo linii, kde se jí vlna mohla zmocnit a mrštit na skály, poněkud se uvolnila. Stále se

pohybovala v příboji, který ji mohl srazit, ale nebála se pádu do vody. Aniž by spustila oči z vln, prodírala se k malé písčité pláži. Pálení v pravé noze při každém kroku jí připomínalo, že ztratila tenisku a také kousek kůže.

„Vy opravdu nemáte ani tolik rozumu, kolik ho dal bůh huse.“

Hlas za jejími zády ji polekal – ale ne tolik, jako paže, které ji zvedly a držely nad vlnami. Strnula, protože okamžitě pocítila živočišné teplo cizince, dotek jeho pokožky na svých holých nohou, svaly na pažích držících v sevření její tělo. Nikdy nevnímala žádného muže tak pudově. Nebyla si jistá, jestli se jí tento pocit líbí.

Jenže jako fotografce jí nemohla uniknout hra světla na jeho šikmých lícních kostech, kontrast kudrnaté bradky a pevných rtů, hloubka a měnící se barva jeho očí.

Cat měla nejasný pocit, že tohoto muže zná, a současně si byla jistá, že se s ním nikdy nesetkala. Nebyl to typ, na který žena zapomene.

Přesto mu důvěřovala. Stejný instinkt ji přiměl, aby mu předala fotoaparát, aby přijala pomoc tohoto tvrdě vypadajícího muže, který jí současně připadal důvěrně známý i zcela neznámý.

„Jsem dobrá plavkyně,“ oznámila.

To nebyla námitka proti tomu, aby ji nesl. Bylo to pouhé konstatování.

Sotva to dořekla, v její mysli vypluly na povrch nepříjemné vzpomínky: zoufalé tříkilometrové půlnoční plavání v moři, jediným majákem osvětlená jachta, obrovský vztek, který ji donutil skočit z manželova člunu do moře tak, jak ji pánbůh stvořil.

Ano, je velmi dobrá plavkyně.

Cat si uvědomila, že muž ji pozoruje inteligentním a

zkoumavým pohledem.

„Vsadím se, že vaše povaha je v souladu s vašimi ohnivými vlasy,“ poznamenal.

Pousmála se. Její rudohnědé vlasy byly to jediné, co na sobě považovala za téměř krásné. Zbytek pokládala za průměr. Měla obvyklý počet prstů na rukou a nohou i všeho mezi tím a vše fungovalo.

Tedy téměř vše.

A to byla další věc, na kterou nechtěla myslet.

„Vy nemáte žádné šťastné myšlenky?“ zeptal se tiše.

Ta otázka prolétla jejím tělem jako šoková vlna. Rozšířené oči odhalily stíny v jejich šedých hlubinách. Pak se tmavé řasy sklopily a nechaly ho venku. Byl příliš vnímavý, aby dokázala zůstat v klidu.

„Mám myšlenky, které nejsou nešťastné,“ prohlásila úsečným tónem.

„To není totéž, že ne?“

„Ale dost blízko,“ odvětila a snažila se nepustit do hlasu zatřpklost. Téměř uspěla.

S pocitem úlevy viděla, že pláž je vzdálená už jenom pár kroků. Zanedlouho bude z dosahu tohoto znepokojujícího muže, s nímž se právě setkala, ač má dojem, že ho zná odedávna.

„Vždycky se spokojíte s druhou nejlepší možností?“

otázal se. „Tomu se říká dospělost.“

„Tomu se říká odevzdanost.“

V Cat se probudil hněv. Rychlým a svižným pohybem těla se vymanila z jeho paží. Přistála na nohou, nadskočila v mělké vodě a s cákáním se brodila mělkou vodou ke své brašně, kterou položil na písek mimo hranici přílivu.

Při každém kroku měla pocit, jako by pravou nohou

kráčela po včelách. K chodidlu přilnul písek smíšený s krví a dřel do živého masa. Ignorovala bolest. Převěsila si brašnu s fotoaparátem přes rameno a otočila se ke svému domu.

Travis se pohyboval s klamnou ledabylostí. Klamnou proto, že byl mnohem rychlejší, než se zdálo. Dvěma kroky se ocitl před ní a stanul jí v cestě.

Nepřemýšlel o tom. Prostě to udělal. Neměl v úmyslu přijít o tak záhadnou, i když příliš alergickou ženu. Kombinace nádherných nohou a zjevného pragmatismu ho dovedla k myšlence, jaké by bylo stát se jejím milencem.

Pravděpodobně to nezjistí. Jeho společenská obratnost víc než ztrouchnivěla. Zbyla z ní pouze hromádka rzi. Po rozvodu zjistil, že diamantový tenisový náramek vyvolá u žen víc úsměvů a sexy cukrování než společenské lži o kráse a podobně.

Škoda že není Harringtonova fotografa, pomyslel si lítostivě. To bych si nemusel dělat starosti, jak zůstat blízko ní.

Jenže Harrington řekl, že na Cochranové není nic k vidění. Na téhle ženě bylo. I když ne pro vkus každého. Nevypadala jako panenka Barbie ani jako olejem natřená dívka z pánských časopisů. Přesto Travise přitahovala její štíhlá postava a póza nezávislosti, jež by méně sebevědomého muže určitě odradila.

„Máte dobrou praxi v přistávání na nohou nebo ne, kočičko?“

Cat se smutně usmála a udělala krok, aby ho obešla. „Díky, že jste mi zachránil fotografické vybavení.“

„Jmenuji se Travis.“

„Díky, že jste udržel můj fotoaparát v suchu, Travisí.“

Ve chvíli, kdy chtěla vykročit, pohnul se na tak statného muže s překvapující rychlostí.

Cat se prudce zastavila, jinak by do něho vrazila.

„Nedlužíte mi alespoň jméno?“ zeptal se.

„Několik,“ souhlasila, „ale matka mě učila neklít.“

Travis se pousmál. „Tak kočka má drápky. To mi ani nezapřede? Takový nevděk.“

„Naopak,“ odvětila Cat a znovu udělala krok kolem něho. „Jsem tak vděčná, že vás ani nepošlu do pekla.“

Jeho smích byl stejně nečekaný jako síla, s níž ji znovu zvedl z písku.

„Okamžitě mě postavte,“ bránila se Cat. V jejím hlasu nebyl ani stín nesmělé prosby. Byl ledový jako její oči.

„Krvácí vám noha.“

„Ta je hodně daleko od mého srdce.“

Travis jí pohlédl do tváře. Očima prodlel na svůdné křivce jejího dolního rtu.

„Příště si kupte pohlednici,“ pronesl ochraptěle. „Je to bezpečnější.“

„Pohlednice postrádají trvalou působivost.“

Vytřeštil oči, jako by ji uviděl až nyní.

„Začínám věřit, že nejste jenom další hezká tvářička,“ poznamenal.

„A já se začínám divit, jestli dokážete nemluvit dost dlouho, abyste si stihl vyčistit zuby.“

„Přijďte se podívat. Nechám vás dokonce vytlačit zubní pastu.“

Jeho úsměv byl parodií smyslné poťouchlosti a on to věděl. Byla to jeho metoda, jak ji vyprovokovat. „Jste nemožný.“ Cat se přes své podráždění usmála.

„Vlastně jsem velmi přirozený.“

Cat uměla odradit kteréhokoliv jiného muže jediným

chladným pohledem, ale Travis byl příliš otrlý, aby ji bral vážně. Zjevně od ní neočekával nic víc než chvilku společného pobavení. A ona na to přistoupila, snadno podlehla jeho lákavému smíchu s vědomím, že se opravdově nezasmála už hodně dlouho.

Jeho výraz se změnil, když uviděl, jak se smíchem uvolnilo napětí v její tváři. Šedé oči vyzařovaly podobné teplo jako ohnivé vlasy.

„Povězte mi své jméno,“ vybídl ji tiše.

Náhlá zastřenost jeho hlasu byla jako polaskání.

Cat se náhle rozšířily oči. Spatřila v něm mužskou náruživost a podivila se, jak ho mohla brát na lehkou váhu. Zachvěla se a zdůvodnila si to mokrým oblečením.

„Jmenuji se Cat,“ řekla a rychle dodala: „Catherine.“

„Přátelé vás oslovují Catherine?“

„Ne.“

„Cathy?“

„Ano.“

„A vaši muži,“ pokračoval úlisně, „vám říkají Cat?“

O cynické kalkulaci v jeho očích nebylo pochyb. Kdyby chtěla, mohlo by jí to uniknout. Lítost, kterou pociťovala, ji překvapila. Koutek úst se zvedl v trpkém pousmání.

„Legrace skončila, Traviši. Postavte mě na zem.“

„Tak jak vám říkají vaši muži... Cat?“

Vytáhla jedno rudohnědé obočí. Dívala se na něho nemrkajícima studenými očima a čekala, až ji pustí.

Chvilí vyčkával, než vymyslel, jak vyřešit, aby nemusela intimně sklouznout po jeho těle.

Ale když stála, ponechal paži kolem jejích zad a držel ji u sebe.

Cat věděla, že zápas s Travisem by byl mrháním

energie. Ba ještě hůře, zvýšil by její povědomí o jeho zneklidňující mužné síle. Kůže ji pálila vzpomínkou jeho těla otírajícího se o její.

Konečně Travis spustil paži.

Podvědomě si poopravila tlak pásu brašny na rameni tak, že ho posunula do strany. Světlo zapadajícího slunce proměnilo jeho bradku a vlasy v jemné zářící nitky, oči opět změnilly barvu z mořské modři na turmalínovou zeleň tak hlubokou, že vypadaly jako moře bez břehů. Mokrý oděv přilepený na jeho tělo odhaloval všechny svaly.

Cat si nejasně uvědomila, že Travis je mnohem vyšší, než se na první pohled zdál. Z těsné blízkosti musela ocenit jeho skutečnou velikost.

A sebejistotu. Díval se na ni a čekal, až se pohne. Neotesané linie a úhly v jeho tváři neprojevovaly žádnou měkkost. ,

Není to krasavec, pomyslela si zasmušile. Přesto na něm něco je...

Mohla by se na Travise dívat celé hodiny a stále nacházet nové pohledy, které ji přitahovaly. Byl to komplikovaný muž.

A ona byla zvyklá na chlapce.

„Jsem jediná, kdo používá zkratku Cat. Nemám žádné muže. A,“ dodala neutrálně, „žádného nehledám.“ Otočila se. „Ale dvakrát díky, Travisí.“

„Dvakrát?“ opáčil rychle.

V jeho hlubokém hlasu znělo překvapení. Překvapení a něco dalšího, nějaké znepokojení. V odhadu lidí se mýlil zřídka, ale ona ho neustále vyváděla z míry.

Cat se ohlédla přes rameno, zaujatá modulací jeho hlasu, v němž jako by zněla ozvěna její vlastní lítosti.

„Jednou za fotoaparát,“ vysvětlila, „a jednou za smích.“

„Měl jsem pravdu, vidíte? Nemáte mnoho šťastných myšlenek,“ potvrdil si.

Předstírala, že ho neslyší. Beze slova odcházela od tohoto překvapujícího a zajímavého cizince.

Travis pozoroval její hrdé dlouhé kroky, nenápadné váhání způsobené poraněním nohy a lehkost, s jakou nesla

těžké vybavení. Nepotřeboval kříšťálovou kouli, aby mu bylo jasné, že se neohlédne.

DVĚ

Cat se snažila nekulhat, zatímco přecházela úzký pás písku táhnoucí se mezi oceánem a rozeklaným útesem před ní. Od domů rozestých po strmém srázu vedla dolů na pláž schodiště připomínající tykadla. Skalní stěna byla počasím a mořem ohlodaná tak, že jednotlivé domy, jež od sebe byly vzdáleny stěží šest metrů, oddělovaly hluboké průrvy.

Když chtěla navštívit sousedy, musela vyšplhat na úroveň ulice a dojít k nim po městském chodníku, nebo slézt dolů na pláž a vystoupat po soukromém schodišti vedoucím k sousednímu domu. Toto uspořádání nebylo v ji-hokaliifornských městech jako Laguna Beach, kde jsou pobřežní pozemky tak drahé, že se prodávají po centimetrech, ničím neobvyklým.

Skála ukrytá pod pískem ukončila její snahu nekulhat. Bolestí se kousla do rtu.

„Cat.“

Strnula. Neslyšela Travise za sebou, a přesto byl nyní tak blízko, až cítila na zádech teplo vyzařující z jeho těla.

„Dovolíte, abych vám pomohl?“ nabídl se.

Slova zněla tiše, vyřčená do hustého copu jejích vlasů. Travisův dech laskal její kůži jako sluneční paprsky.

Když neodpověděla, pomalu ji zvedal a dával jí tak příležitost protestovat.

Cat si mohla říct, že souhlas je v naprostém pořádku, protože noha ji při chůzi strašlivě bolí, ale pohodlného sebeklamu se vzdala už před sedmi roky, kdy skákala do půlnočního moře. Nechala se Travisem nést, protože to vnímala jako správné, jako by byl dávný přítel a ne

neznámý muž, jenž ji střídavě přitahoval a rozčiloval.
„Děkuji,“ řekl tiše Travis.

Potřásla hlavou gestem nevíry, že se nechává tak dirigovat. Potom vzdychla a podvolila se. Bylo příjemné nemuset našlapovat na zraněnou nohu.

„To já bych měla děkovat,“ poznamenala.

„Možná. Ale nedovolujete mnoha lidem, aby vám pomohli.“

Pocítila překvapení a ostražitost. Nelíbilo se jí, že je tak průhledná.

„Jak to víte?“ zeptala se chladně.

„Pozoroval jsem vás na skalisku. Zbytek světa pro vás prostě neexistoval.“

„Na tom není nic záhadného. Soustředění je nedílnou součástí práce fotografa.“

Travis se usmál, ale jeho oči se dívaly spíše chápavě než pobaveně.

„Jakmile vám vlna olízla chodidla, věděla jste, že máte problém,“ pokračoval. „Přesto jste se nerozhlédla po pomoci.“

„Proč bych měla? Byla jsem tam sama.“

„Chovala jste se, jako byste byla na Marsu. Nevšimla jste si mě, ani když jsem křičel.“

„Příboj byl příliš hlučný.“

Zavrtěl hlavou. „Trvalo vám asi tři sekundy, než jste se rozhodla. Žádné kvílení, žádné lomení rukama. Viděla jste nejlepší možnost a chopila se jí.“

„A váš závěr?“

„Taková nezávislost je neobvyklá u většiny mužů, natož u ženy. Pramení z osamělého života.“

„Jako u vás?“ popíchla ho Cat. „Ano,“ přikývl. „Jako u mne.“

„Ale vy si nohu nezraňujte. Na to, abych vás nesla, jste příliš velký.“

Zasmál se a jeho paže ji sevřely jako v objetí.

„Kotě, já –“ Travis okamžitě zmlkl, protože pocítil, jak ztuhla. „Nemáte ráda oslovení kotě?“

„Poprvé jste se trefil, Travisku.“

„Co se stalo s posledním mužem, jenž vás oslovil kotě?“

„Ten poslední *hošík*, který mi tak řekl, usoudil, že jde o případ chybné identity.“

Cat se usmála, ale přivírala oči před bolestným přívalem vzpomínek. Bifly jí nějaký čas říkal kotě. Billy. Hezký, nedůtklivý, příliš bohatý mladíček, kterého si vzala dříve, než byla dost stará, aby věděla své.

„Další nešťastná myšlenka,“ poznamenal Travis.

„Vy jste snad jasnovidec.“

Trhl sebou. „Promiňte.“

„Proč? Nenesete vinu za moje vzpomínky.“

„Vy jste je vytvořila a žijete s nimi.“ Bylo to shrnutí, nikoliv otázka.

Cat naklonila hlavu a podívala se na něho. Začínala si zvykat na jeho nepříjemné jasnozření.

„Četl jste moji poštu, nebo jste praktikující čaroděj?“

Pozvedl jeden koutek úst. „Starat se o zrzavou pumu vyžaduje čaroděje, nebo ne?“

„Říkali mi, že čarodějové mají zelené oči. Vy je chvílemi takové máte.“

„Ne tak často, abych se mohl počítat do řad čarodějů. Vlastně jsem pirát.“

„Tak pirát...“ opakovala zvolna a zkoumala tuto představu.

Podívala se na jeho profil, bradku ozářenou ubývajícím

světlem, záblesk bílých zubů pod pyšně arogantním nosem. Nesmlouvavá tvář, naprosto mužská, plně odpovídající pirátovi.

„To беру,“ souhlasila. „Pirát z jihu.“

„Z jihu?“ opáčil Travis, zatímco začal stoupat po schodišti vedoucím z pravého konce pláže. „Z čeho tak soudíte?“ podivil se.

„Podle jména. A sexy přízvuku. Východní Texas?“

„Špatně.“

Cat si opožděně uvědomila, že ji nese po nesprávném schodišti. „Bydlím v tom domě nalevo.“

„Já ne.“

„Bydlíte tady?“ otázala se překvapeně. „Nějakou dobu.“

„ „Pronájem za hlídání domu?“

„Jak je teď zvykem.“

Vtom si Cat vzpomněla na muže, jehož viděla posledních osm dní vcházet do moře a plavat ven ze zátoky. Měl tělo štíhlé a silné jako delfín.

„Oblečeného jsem vás nepoznala,“ řekla a pomyslela na krátké černé plavky, v nichž se Travis ráno objevoval.

Zastavil se uprostřed schodů a nechápavě na ni zíral.

„Vaše ranní plavání,“ vysvětlila s úsměvem odhalujícím bělostné zuby nad špičkou růžového jazyka. Travis neochotně odvrátil oči od jejích úst k vícepodlažnímu domu ze sekvojového dřeva a skla nad schodištěm. Došlo mu to.

„A já vás nepoznal *neoblečenou*,“ poznamenal suše a zalétl pohledem na svůdná řadra rýsující se pod mokrým tričkem. „Ale nedostatek oděvu je rozhodně vylepšením,“ dodal.

Cat se podívala dolů na sebe a okamžitě pochopila, co

Travis viděl – vzhledem k tenké látce ženu s dokonale odhalenými ňadry, bradavky vystouplé chladem.

Nikdy se neviděla mužským očima. Tato zkušenost byla šokující a... netušená.

„Uvedl jsem vás do rozpaků?“

Jeho hlas zněl spíše vlídně než škádlivě. Reagovala na něho tak, jako by ji pohladil. „Nevím,“ připustila. „Upřímná kočka, že ano?“

„Vždycky,“ řekla kategoricky, aniž by se pokoušela o zdvořilost. Znovu pohlédla na jeho tvář fascinovaná něčím nepolapitelným, co ji tak přitahovalo. „Neustále mám pocit, že už jsme se setkali.“

Jeho světlé obočí vylétlo vzhůru překvapením nebo proto, že jí nevěřil.

Zasténala: „Považujete to za klišé.“

„Znám ten pocit.“

Travis k ní pomalu sehnul hlavu. Ne protestovala, když se dotkl rty jejího čela. Jeho krátká bradka voněla sluncem, solí a mužem. Zavřela oči a přijala jeho polaskání se stejným klidem, s jakým jí ho dal.

„Poslední tři dny jsem vás zahlédl za svítání,“ řekl jí do vlasů. „Kradla jste se ze po schodech jako stín, schovaná za svou fotografickou výbavou. Jsou ty pytlovité džínsy a tepláková bunda přestrojením majícím zahnat mužské predátory?“

„Ráno je zima.“

„Pokud jste ve správné posteli, tak ne.“

Tmavě karmínové světlo zapadajícího slunce skrývalo jeho výraz, ale Cat cítila, že Travis čeká odpověď na otázku, kterou nepoložil. Ne tak docela.

„Jsem vždycky ve správné posteli,“ prohlásila. „Ve svojí.“

Přemýšlela, zda zrovna to chtěl slyšet.

Nedal nic najevo. Pokračoval ve stoupání do schodů. Pravidelně dýchal a zdálo se, že ji nese bez nejmenších potíží. Cat oceňovala jeho sílu z vyššího než pouze ženského hlediska. Její vlastní kariéra a hrdost vyžadovaly, aby si udržovala flexibilitu a energii, jakým se těšila během dospívání. V devětadvaceti už to nebylo snadné.

Odhadovala, že Travis je nejméně o pět let starší než ona. Vážila si každého, kdo dokázal být fit i po třicítce. Zнала několik lidí, kteří lapali po dechu jen výstupem po schodišti z pláže. Několik z nich dokázala zcela vyčerpat pouhým hodinovým plaváním a návratem do jejího domu.

Vědomí, že k vyčerpání Travise by bylo potřeba mnohem více, působilo provokativně.

„Tak tohle vypadá na dobrou vzpomínku,“ utrousil Travis a vystoupil z posledního schodu na dřevěnou terasu. Když se i s ní otočil, slunce balancovalo na okraji purpurově zbarveného moře. Celý svět se proměnil v hořící zlato s fialovým odstínem. Nikde žádné mraky, žádný smog, nic nenarušovalo průzračný výhled na horizont.

Pak Cat spatřila plachetnici letící před větrem jako obrovský černý pták. Za okamžik bude plout přes žhavé oko slunce.

„Postavte mě,“ vyhrkla naléhavě, soustředěná na obraz formující se jí v mysli. Nevšimla si jeho překvapeného pohledu ani vzplanutí hněvu, který se však rychle proměnil ve zmatek. Jakmile ucítila pod nohama pevnou půdu, zapomněla na mokrý oděv, poranění i na rušivě smyslnou přítomnost tohoto muže.

Její ruce vzlétly k brašně. Jedna ruka lovila fotoaparát a druhá film. Vložila film do přístroje, připojila k němu automaticky se zaostřující objektiv a zamířila ho na plachetnici.

Netrvalo ani minutu od chvíle, kdy ji Travis postavil na zem, a už měla první snímek. Pracovala rychle s přesností odrážející roky strávené díváním skrze hledáček fotoaparátu.

Jenže po dnešním dlouhém fotografování byl teleobjektiv příliš těžký a Cat v duchu proklínala svůj nabitý program za posledních dvanáct měsíců. Docházely jí síly. Byla slabá zrovna ve chvíli, kdy toužila být stejně silná jako nádherná loď letící po žhnoucím moři.

Ale větší část Catiny mysli ignorovala lítost a emoce. Pohroužena do snímání přinutila unavené tělo poslouchat příkazy.

Loď protřela planoucí brázdu slunce. Čistota siluety plavidla brala dech. Bylo to spíše umělecké dílo než přepravní prostředek. Ve fotoaparátu zabzučelo poslední okénko filmu a motorový pohon ztichl. Na výměnu filmu už nebylo dost času a také ubývalo světlo. Cat spustila ruku s fotoaparátem a s toužebným výrazem pozorovala, jak elegantní plachetnice pluje do houstnoucí tmy.

Teprve když loď zcela zmizela, uvědomila si pulzování v noze a třes rukou. Travis ji jednou rukou podepřel a druhou jí odebral těžký přístroj. Opřela se o něj, ale mlčela. Pátrala pohledem ve tmě za zapadajícím sluncem, ale po lodi už nebylo ani stopy.

„Je pryč,“ pronesla.

Travis se na ni podíval. Měla obrovské třpytící se oči a v hlasu zněla melancholie.

„Ach bože,“ vzdychla, „plout na té lodi musí být

neuvěřitelný zážitek.“

Travis zaťal zuby proti nastupujícímu hněvu. *Je stejná jako ostatní, chce všechno, co ode mne může dostat.*

Křik racka přerušil Catino okouzlení lodí. Vzhledla k Travisovi. Jeho výraz byl odtazitý, oči nečitelné.

„Vy jste to neviděl?“ zeptala se. „Byla to nejkrásnější loď, jakou kdy někdo zhotovil. Jednou se mi podaří snímek stejně dokonalý jako ona. Potom rozbiju své fotoaparáty a už nikdy neudělám jediný snímek.“

Travis mlčel. Zklamání, že Cat je jako ostatní ženy, které znal, bylo tak silné, až téměř bolelo.

Dohánělo ho k zuřivosti.

Stále stejný hlupák, říkal si trpce. Právě když jsem si gratuloval k nalezení ženy, která se o mě zajímá, aniž by znala moje bankovní konto.

Měl jsem to vědět.

„Travis?“

Neodpověděl.

Znovu se na něj podívala a přemítala, proč působí tak nelítostně, tak zdrženlivě. Pak si v mysli přehrála svoje slova. Poprvé po mnoha letech se zarděla. Rozpačitě se zasmála.

„Promiňte,“ zamumlala. „Ne všichni takto vnímají světlo a stín a podobu svobody.“

Travis se nemohl spolehnout na svůj hlas. Vztek a zklamání byly příliš silné.

Vždyť ji ani neznám. Proč se sakra starám, jestli je další zlatokopka, další lhářka?

Cat se pousmála a snažila se pochopit výraz na jeho tváři.

„Nejsem šílená,“ ujišťovala ho. „Alespoň ne po celou dobu. Prostě jsem nikdy neviděla něco tak nádherného.“

Čekala, že Travis promluví. Neudělal to. V jeho očích se odrážel soumrak – tajemství a temnota a ještě něco, něco neurčitého, co nedokázala pojmenovat.

„Travisi?“ šeptla.

Stiskl její paži až na hranici bolesti.

„Jakou hru to tady hrajete“ zeptal se hrubě.

Cat na něho zírala, nechápala otázku. Věděla pouze to, že jeho výraz je studený jako vítr zvedající se nad temnělým mořem. Mužné teplo zmizelo, jako by nikdy neexistovalo.

Najednou byla tak unavená, že téměř nedokázala stát. Slabost, jež se jí zmocnila, byla zastrašující.

Ne, pomyslela si. Nemohu být tak unavená. Ještě ne. Ještě čtyři měsíce ne.

Jenže byla. Vyčerpání se plížilo jejím tělem jako stmívání pohlcující veškeré teplo a barvy. To si nemůže dovolit. Rezervy sil jí musí vydržet až do ledna.

V lednu může zalézt do postele, zavřít oči a spát celý rok.

Do té doby musí dělat to, co dosud. Práce, další práce, ještě více práce. Nemá na vybranou. Už jednou selhala v hořkém testu. Raději se upracuje do hrobu, než by to zopakovala.

Tentokrát musí spoléhat pouze na sebe.

„Nic nehraju,“ odsekla zpříma. „Na hry jsem příliš utahaná. Viděla jsem něco neuvěřitelného a byl u toho někdo, s kým jsem se o to chtěla podělit. To je vše.“

Neřekl ani slovo.

Znovu se na něho podívala a konečně identifikovala ten výraz. Opovržení.

„Moje chyba,“ dodala a pokusila se udělat krok od něho.

Ale velká ruka ji držela za paži. Blízko něho. „Jak zní moje příjmení?“ zeptal se Travis. „Nevím.“

„Tak hádejte,“ vybídl ji jízlivě.

„Řekla jsem, že na nějaké hry jsem příliš unavená.“

Opět se pokusila odstoupit, ale Travisovy prsty byly jako ze železa. Pohlédla na něho přimhouřenýma očima a její rty už se neusmívaly.

„Smith,“ nabídla výsměšně. „Ne? Tak co Johnson? Nebo Jones?“

Prudce trhl její paží. Tentokrát ho nezaskočí. Tentokrát mu jen tak neunikne.

„Smith, Johnson a Jones jsou tři nejčastější anglická příjmení,“ zavrčela. „Hádat jakékoliv jiné je ztráta času.“

Travis viděl a cítil její hněv. Podobal se jeho – instinktivní vztek žíznivého zvířete, které konečně našlo vodu a zjistilo, že je otrávená.

Cat se zachvěla večerním chladem, ale ocelové sevření nepovolilo.

„Předpokládám, že neznáte ani jméno té lodě,“ pronesl chladně.

„Na vzdálenost téměř kilometr a proti slunci jsem nemohla nápis přečíst.“ Její tón byl stejně ledový jako jeho.

Travis na ni chvíli zíral, toužil uvěřit, ale bál se, že se znovu zmýlí. Cena byla příliš vysoká. Ne finančně. To by si mohl dovolit.

Ale nemohl si dovolit osobní katastrofu plynoucí z nesprávného odhadu motivace nějaké ženy.

Cat čekala a pozorovala ho nicneříkajícíma šedýma očima. Jeho výraz a stisk paže postupně měkly. Špičkami prstů přešel po její kůži jako motýl sající nektar. Znovu se zachvěla, tentokrát jeho smyslným dotekem, pocitem,

jako by ji nikdy nepohladil žádný muž.

„Pokud by ta loď byla vaše,“ pronesl tiše, „jak byste ji pojmenovala?“

„Svoboda.“

„Je vám váš svět vězením, Cat?“

Zvedla k němu oči. Tvářil se napjatě, přesto podivně vlídně. Instinktivně zvolila upřímnost, jakou jeho vyčkávání vyžadovalo.

„Ne vždycky,“ odpověděla. „Ale několik příštích měsíců to budu mít opravdu těžké.“

Vytáhl z kapsy mokrých šortek klíč a odemkl dveře vedoucí do zářivě bílého domu. „Povíte mi o tom, až vám budu ošetřovat nohu.“

Než mohla souhlasit nebo odmítnout, Travis zvedl její fotografické vybavení a gestem ruky držící dlouhý objektiv ji vybídl, ať jde dál.

Cat zaváhala jen na sekundu. Změny jeho nálad byly znepokojivé, ale o nic horší než její bezohledné soustředění na fotografování nebo bláboly o svobodě a duši krásy.

Vešla do domu. Neglazované dlaždice ve vstupu chladily do poraněného chodidla. Teniska na druhé noze vrzala pod její váhou.

S Travisem po boku pokračovala doprostřed luxusní haly. Podívala se na svoje špinavé nohy a světle růžový koberec za dlažbou z bílého mramoru.

„Zničíme váš koberec,“ poukázala.

„V to doufám,“ zamumlal a dodal: „Linda mě ujistila, že nemohu jejímu domu udělat nic horšího než jsou její večírky. Dokonce dvakrát.“

Cat se rozhlédla po záplavě růžové barvy a podivila se. Připadala jí bez poskvrnky. „Určitě?“

„Rozhodně. Byla jste na některém večírku mé drahé sestřenky?“

„Ne. Bydlím ve vedlejší domě teprve šest měsíců, ale večírky vaší, ehm, sestřenice jsou v Laguně pověstné.“

„Umím si představit. Sestřenice tráví posledních šest měsíců v Londýně. Tady to pro ni muselo být hodně tiché.“

Zachytil Catino cynické pousmání při slově *sestřenice*. Ale nechal to bez poznámky.

Cat také. To už stála v obývacím pokoji s prosklenou stěnou a tlustým kobercem. Výzdobu tvořily moderní křišťálové plastiky, zrcadla, nápadně růžové semišové pohovky a minimalistická umělecká díla podobná stříbrným vykřičníkům rozházeným po místnosti.

Po nějaké době si uvědomila, že ji Travis pozoruje a čeká, až se její pozornost vrátí k němu.

„Rozmyslel jste si to s kobercem?“ zeptala se.

„K čertu s kobercem. Linda je opravdu moje sestřenka. Dcera sestry mé matky.“

Cat ho chvílku pozorovala a pak pomalu přikývla. „Ano, sestřenka. Nemáte o nic větší důvod mi lhát než já vám.“

„Chováte se, jako by muži nikdy nelhali ženám a opačně.“

„Muži ne.“

Travis se křivě usmál. „Chápu to tak, že vaše definice muže souvisí do jisté míry s věkem.“

„Ne, s věkem to nemá nic společného.“ Podívala se na svou nohu. „Co kdybyste přinesl nějakou dezinfekci nebo něco takového? Moje krev nemá pro ten růžový koberec vhodný odstín.“

„Žádný problém.“

Odložil její fotoaparát, zvedl ji do náruče a nesl pokojem. Kromě překvapeného vydechnutí nic nenamítala.

Za skleněnými dveřmi se otevřela zimní zahrada. Mezi zelení a nenápadnými světly stoupala pára z bazénu. Cat poněkud cynicky očekávala návrh, že když si svlékne studený, mokrý oděv ušpiněný pískem, bude se cítit mnohem pohodlněji.

„A máte i nějakou specifickou definici ženy?“ zeptal se, když ji posadil na široký okraj bazénu.

Tuhle otázku nečekala. Proklouzla její obranou bez varování. Vzpomínka projela jejím nitrem jako blesk, po němž zčerná všechno, čeho se dotkne.

Billy byl na téma jejího ženství velice krutý. Jenže také velice zklamaný. Chtěl založit dynastii.

„Ne.“ Snažila se, aby emoce nezbarvily její hlas. „Alespoň ne speciální. Upřímnost. Srdečnost. Vytrvalost. Inteligence. Obvyklé věci.“

„Obvyklé?“ Travis zvedl obočí. „Obvyklé jsou přece míry prsou, pasu a boků.“

„Což dáno dohromady vysoce převyšuje IQ hochy, který provádí měření.“

Travis se usmál. „Moudré kotě, že ano?“

„Časem. Říká se tomu přežití.“

Stáhl si mokré tričko a odhodil je stranou. Na hrudi se mu leskly vlhké chloupky. Cat zpola čekala, že si stáhne i džínsy, ale nestalo se. Jednoduše vklouzl do bazénu a strhl ji s sebou.

Cat se neubránila příjemnému teplu vody, které působilo tak blahodárně. Potěšené vzdychla.

„Neuvědomila jsem si, jak jsem prochladla,“ přiznala po chvíli.

„Chcete říct, že ten zajímavý modrý odstín není rtěnka?“

S úsměvem přehodila cop přes okraj nádrže, ponořila se níž na lavičku lemující obvod a s tichým zasténáním opřela hlavu o okraj. Se zavřenýma očima nechala teplo pronikat do svalů stažených napětím a únavou, které vládly jejímu životu od chvíle, kdy dvojčata nedokázala sehnat dostatečné stipendium na studia.

Rozdíl hradila Cat, i když její účet v bance vysávala matka. Upracuje se k smrti a věděla to.

Musím vydržet do ledna. Děláám to čtyři roky. Zvládnú ještě těch čtrnáct týdnů a čtyři dny, opakovala si v duchu. V lednu může snížit množství práce na polovinu a postarat se i o sebe. Do té doby bude její život opravdu vězením s mřížemi, které si vlastnoručně vybrala a postavila.

„Povězte mi o svém žaláři, Cat.“

TŘI

Vy *jste* čaroděj,“ zamumlala Cat do pěnící vody. „Opravdu?“ lekl se Travis. „Čtete myšlenky. To je rozhodně rys čaroděje.“ Usmál se. „To nebylo těžké. Před chvilkou jsme mluvili na téma vězení. Když jste se pak pohodlně opřela, vypadal jste jako podmíněčně propuštěný vězeň.“

Cat také vypadala jako žena, která miluje teplo, tekutinu a své smysly. Nemohl se dočkat zjištění, jak reaguje na mužovo líbání po celém těle. Ale nezmínil se o tom ze stejného důvodu, z jakého ji nepožádal, aby si odložila oděv.

Přirovnání ke kočce sedělo. Kdyby ji zahnal do kouta, rozdrásala by ho od hlavy k patám.

Žalář,“ opakovala to slovo s povzdechem. „Není divu, že mi připadáte tak důvěrně známý.“

„Spoluvězni?“

Podívala se na jeho křivý úsměv a pocítila větší horko, než jaké mohla poskytovat vodní lázeň.

„Stejně uvažování,“ prohlásila Cat a znovu zavřela oči. „Proto mi připadáte tak známý.“

Travis byl v pokušení chovat se důvěrněji, ale věděl, že by ho sekla drápkem. Kromě toho pozorování, jak se napjaté rysy její tváře uvolňují, mu skýtalo určité potěšení. Měl tušení hraničící téměř s jistotou, že jeho opatrná Cat k sobě nepouští mnoho lidí.

Nevěděl však proč.

„Povězte mi o svém vězení,“ zopakoval žádost.

„Nic mimořádného,“ řekla a mokřými prsty zakryla

zívnutí. „Pracuji na volné noze. To znamená, že když mám čas, nemám peníze. A když mám peníze, nemám čas.“

Při zmínce o penězích Travis přimhouřil oči. Najednou ji pozoroval s predátorskou divokostí.

Cat si toho nevšimla. Oddávala se úžasnému luxusu tepla.

„To jsou peníze pro vás tak důležité?“ protáhl, ale chladná inteligence v jeho očích popírala tento pomalý tón.

Chvíli neodpovídala. Nechtěla si pokazit příjemnou chvíli. Jenže rozhovor měl své kouzlo. Kromě susedky si neměla s kým popovídat a Sharon měla plno starostí s malými dvojčaty a předčasně vyspělým sedmiletým synem.

„Cat?“

Vzdychla. „Můj bratr a sestra, dvojčata, právě končí studium medicíny. Nedokáží si vydělat víc než kapesné.“

„Vy je vydržujete na studiích?“ podivil se Travis.
„Ano. Do ledna.“

„A co stipendia a půjčky?“

„No, ty máme také,“ potvrdila a zívla. „Nemáte tušení, kolik taková studia dneska stojí?“

Myšlenka na dítě sebrala poslední světlo z Travisových očí a zanechala pouze hořkost. „Ne,“ odvětil tiše.
„Nemám.“

„Tisíce a tisíce dolarů. Páni, předtím bych tomu vůbec nevěřila.“ Cat zvolna vířila vodu prsty. „A pak je to moje milovaná, mírně bláznivá matka. Do otcovy smrti v životě nepodepsala jediný šek. Po ní jich podepsala tolik, všechny z nesprávných důvodů, až byly peníze pryč.“

Travis si ji pozorně prohlížel, ale viděl pouze únavu a

smíření s tím, jaká její matka je či není.

„Takže dvojčata a matka?“ zeptal se tiše a přemýšlel, proč mu to zní tak povědomě. Jenže všechny příběhy o smůle mají tendenci znít stejně.

„Ano. Nemluvě o domě, v němž bydlím. Dokud podporuji dvojčata, mám co dělat, abych utáhla nájem. Ten dům mi padl do oka už před šesti roky a před půl rokem ho majitel nabídl k prodeji. Jestli budu čekat až do ledna, může ho někdo koupit a já po něm budu marně toužit z dálky.“

„Takže si chcete vzít půjčku?“

„Žertujete? Banky nenávidí klienty, kteří pracují na volné noze.“

„A jak tedy získáváte peníze? Vykradla jste některou z bank, která vás nenávidí?“

Usmála se a zívla. „Ne. Jenom jsem zvýšila počet pracovních hodin z dvanácti na šestnáct.“

Travis se zasmál v domnění, že Cat žertuje. „Pokud nestačí sedm dní v týdnu, tak pracujete i v noci?“

„Přesně tak.“

„To myslíte vážně?“

„Samozřejmě.“

„Peníze jsou pro vás hodně důležité, vidíte?“

Tentokrát nemohla ignorovat ostří v jeho hlasu. Otevřela oči a spatřila v jeho tváři směsici hněvu a zklamání. Pevně stisknuté rty nebyly pod knírem téměř vidět.

„Vložte si mezi zuby dýku a budete ztělesněním Modrovouse,“ pronesla.

„Neodpověděla jste mi.“

„Na co?“

„Peníze,“ řekl zpříma.

Cat se na něho podívala, jako by byl stejně nepraktický jako její matka. „Samozřejmě že peníze jsou důležité.“

„Ne pro každého.“

„Jediní lidé, jimž na penězích nezáleží, jsou ti, kteří je mají.“

„Možná. A možná existují i takoví, co jsou docela šťastní i bez nich.“

„Pokud nemusí platit účty.“

„A vy byste byla vděčná, kdyby je nějaký starý dobrák platil za vás,“ protáhl Travis.

Travisův tón probudil její adrenalin a dodal jí falešnou energii.

„Nebojte se, milý Traviši, nehodlám z vás vymámit půjčku.“

Prudkým pohybem se vytáhla z bazénu. Byl stejně divoký a nečekaný jako zklamání, které se jí zmocnilo. Vběhla do obývacího pokoje, popadla své vybavení a otevřela dveře vedoucí ke schodišti na pláž.

Velká ruka ji popadla za rameno, druhá zabouchla a zamkla dveře, než jimi stačila projít. Travis byl tak blízko ní, až cítila jeho dech na zátylku.

„Otevřete je,“ sykla mezi zuby.

„Celá se třesete. Vraťte se do vody.“

„Venku je tepleji.“

„Cat, to není –“

„Pusťte mě ven,“ přerušila ho.

Travis cítil vztek vibrující jejím tělem. Ať byl stav jejího konta jakýkoliv, v tomto okamžiku by od něho nepřijala ani halíř.

„Nemyslel jsem to jako urážku,“ prohlásil klidně. „Je to prostě životní fakt.“

„V mém životě ne. Já si na sebe vydělávám sama.“

Divokost v jejím hlasu Travisovi řekla, že otevřel velmi citlivé téma. Zaváhal a dlouze vydechl. Chtěl věřit, že u něho nehledá peníze.

Potřeboval jí věřit.

Až do tohoto okamžiku si neuvědomil, že jeho peníze kolem něj postavily mříže, mezi nimiž se cítí naprosto anonymně.

„Nejsem zvyklý na ženy jako vy,“ ozval se po chvílce.

„Vsadím se, že nejste zvyklý na žádnou ženu. Při vašem chování musíte platit za jejich čtvrt hodinovou společnost. Dvěře, Travisí. Otevřete je.“

Cat očekávala cokoliv, jenom ne zahořklý smích, jenž u ní vyvolal zcela jiný druh chvění, už ne ledového, ale delikátně teplého.

„Vaše drápy způsobí vždycky krvácení?“ otázal se zvědavě, aniž by ji obviňoval.

Přešlápla a trhla sebou, jak zraněná noha zaprotestovala. Horká voda odplavila většinu písku, ale jinak vykonala jen málo kromě toho, že si uvědomila, jak je pod maskou odhodlání vyčerpaná.

„Hra skončila, Travisí, ať jste hrál cokoliv.“

„Já ne –“

„Určitě ano,“ skočila mu do řeči úsečným tónem.

„Našel jste kotě, našel jste klec a pak jste začal skrze mříž prostr-kávat ostré věci, abyste viděl, jak škrábe a naříká. To vám dodává pocit síly a kotě...“ Pokrčila rameny. „K čertu, koho by zajímalo, jak se to kotě cítí? Je to jenom zvíře a vy jste muž.“

V hale se rozhostilo napjaté ticho.

Cat sledovala, jak se Travisovy ruce zatínají v pěsti. Pod opálenou pokožkou se vlnily svaly a vypovídaly o jeho emocích mnohem víc než slova.

Se strnulými zády čekala, až ji pustí ven.

„Nebojte se,“ promluvil. „Neublížím vám.“

„Já vím.“

„Jak?“ zeptal se ostře a zalétl pohledem na své pěsti.

„Stejně jako jsem věděla, že moje fotografické vybavení bude u vás v bezpečí. Je to děsivé, ale svým způsobem se jaksi dobře známe. A každý nesprávný úsudek je o to bolestnější.“

„Cat v kleci,“ zašeptal. „Rád bych věděl, kdo na vás zanechal takové jizvy.“

„Věřte mi, že by se vám ani trochu nelíbil. Není to sympatický hoch.“

Travisovy pěsti se konečně uvolnily. Vyrázil dlouhou, unavenou kletbu.

Cat si až nyní všimla jemných jizviček táhnoucích se přes jeho prsty. Některé byly čerstvé, jiné staré a blednoucí pod opálenou pokožkou. Přemýšlela, jaký druh práce mohl zanechat tak pavučinové stopy.

A pak se zamyslela, jaký typ ženy zanechal na něm ty neviditelné, mnohem hlubší jizvy. „Byl opravdu tak špatný?“ zeptal se po chvíli Travis.

„Můj exmanžel?“

„To on vás vsadil do klece a trýznil?“

Cat pokrčila rameny. „Možná nebyl o nic horší než žena, která ve vás vyvolala takovou zatrpkllost vůči polovině populace.“

„Jste si jistá, že to byla žena?“

„Ano,“ potvrdila Cat. „Většina lidí se musí tomuto druhu hluboké opatrnosti k opačnému pohlaví naučit.“

„I vy?“

„Samozřejmě.“

„Kdy?“

Cat neodpověděla, ale ztuhlost zad zvolna povolila. Svěsila ramena. Neměla sílu bojovat s Travisem ani se svými vzpomínkami.

S hořkým povzdechem přestala tahat za dveře a opřela o ně čelo. Spustila brašnu s fotovybavením na podlahu. Teprve teď si uvědomila, že stojí v rozrůstající se kaluži růžově zbarvené vody.

Travis to rovněž spatřil. Neptal se, jestli ji smí znovu zvednout. Jednoduše to udělal.

Řemen brašny jí vyklouzl z prstů. Automaticky se pro něho natáhla, ale už byl mimo její dosah.

„Moje vybavení,“ pronesla.

„Nic mu nebude.“

„Ale –“

„Klid,“ přerušil ji. „Teď vám zavážu nohu. Jestli potom budete chtít odejít, nebudu vám stát v cestě.“

Cat si říkala, že je možná blázen, ale v hloubi mysli důvěřovala Travisovi natolik, aby se nevzpírala. Přes vzájemnou obezřetnost ji něco na něm přitahovalo. Tohle ještě s žádným mužem nepocítila. Dokonce ani s bývalým manželem. Zejména ne s bývalým manželem.

To ji nutilo přemítat, jestli mezi mužem a ženou neexistuje něco mocnějšího, co za svých devětadvacet let života nestačila odhalit.

Tentokrát ji Travis donesl do koupelny zařízené v barevných odstínech levandule, citronu a světlých fuchsii. Jeho opálená svalnatá záda v ní působila tak nemístně, až se musela usmát.

Ale jakmile se dotkl jejího chodidla, úsměv se změnil v zalapání po dechu.

„Bolí?“ zeptal se vlídně.

Zaťala zuby, aby nevyhrkla něco velmi neslušného.

„Bude to ještě horší,“ ujistil ji. „Ten písek musí ven.“ Zvedl k ní oči. „Mám to udělat, nebo si ho raději odstraníte sama?“

Cat neodpověděla hned. Zvedla chodidlo do klína a prohlédla si ho. Šlo o víc než jednu řeznou ránu. Žádná nebyla tak hluboká, aby potřebovala zašít. Všechny začínaly kousek za prsty a mířily až na vnější okraj chodidla, který byl téměř mimo její dosah.

Travis měl pravdu. I když si nohu pořádně vymáčela, zrnka písku tam zůstala. Příroda zařídila, že se písek ve škrábancích od schránek vilejšů drží velmi úporně.

Cat znechuceně odfrkla a vrazila chodidlo zpět do jeho rukou.

Travis nalil do umyvadla teplou vodu a dezinfekční prostředek. Vložil do něj její chodidlo a vyšel z koupelny. Vrátil se téměř okamžitě s tlustým tmavomodrým županem. Beze slova ho ovinul kolem ní. Potom se posadil na podlahu do tureckého sedu a zvedl její chodidlo.

Nepřekvapilo ji, že byl jemný a rychlý. Každý muž pohybující se tak koordinovaně má velice zručné ruce.

S minimem bolesti a bez mrhání časem vyčistil chodidlo, potřel je mastí a ovázal. Když skončil, držel chodidlo v jedné ruce a druhou jí téměř nepřítomně masíroval lýtko. Oči upíral na něco, co viděl pouze on.

Cat se na něho soustředila. Jeho ruce byly na její chladné pokožce teplé, prsty silné a jisté, když tišily křeč způsobenou napínáním svalů proti bolesti. Zatímco ho pozorovala, zapomněla na pálení v chodidle. Žlutohnědé vlasy hrály všemi odstíny hnědi a zlata. Světlo pronikající krátkou bradkou odhalovalo jemný rozdíl mezi strukturou jeho a její pokožky. Prsty se mu něžně

prohýbaly kolem klenby chodidla.

Cat ho toužila fotit, proměnlivé linie a hrubou sílu, uhlazené světlo a mužný stín. Přitahoval ji stejně jako nádherná černá loď.

„Na co myslíte?“ zeptal se tiše Travis.

„Chtěla bych vás fotografovat.“

Rozevřené oči odhalovaly zářivé turmalínové hlubiny. Měkce se zasmál a pobaveně potřásl hlavou. „Budete mě stále překvapovat?“

„Záleží to na tom, jaké máte předsudky, nebo ne?“

Jeho úsměv se vytratil. „Tímto opouštím veškerou zaujatost vůči opačnému pohlaví. A vy, Cat? Opustíte svoji?“

„Pokud se týče mužů, žádnou nemám. Pouze vůči hošíkům. A muže jsem nikdy nepoznala.“

Kromě vás, pomyslela si. Jste takový, jak vypadáte, Travis? Muž a ne hošík?

Travis ji nejen přitahoval, ale současně i mátl. Právě se s ním setkala, znala ho odedávna a nechtěla, aby odešel.

Čekala, zatímco nyní studoval on ji. Vážil její slova oproti svým předchozím zkušenostem, rozhodoval se, jestli ji má brát stejným způsobem, jako plachetnice bere noc – otevřeně, bez váhání.

„Smím vás oslovovat Cat?“

„Copak to už neděláte?“ zeptala se pobaveně. „A budeme si tykat?“ Přejel bradkou po jejím holém lýtku. Bylo hladké, pružné, vonělo solí a jemným parfémem, který byl v podstatě vůní ženy. Rád by přejel rty po jejích, ochutnal ji, ale viděl v jejích očích záblesky obezřetnosti a zmatku. Chápal je.

Podobaly se jeho pocitům.

„Usnadní to naše plány na večeři,“ pokračoval a

opatrně pustil její nohu. „Jaké plány?“

„Zvu tě do města na večeři.“

„Děkuji,“ odpověděla a sehnula se, aby si prohlédla úhledný obvaz. „Ale myslím, že moje noha není na večer ve městě připravena.“

„Tak dám přivést večeři sem. Na co máš chuť?“

„Jak zní salát, mečoun a pečivo?“

Travis nadšeně zamručel, ale díval se na její zátylek.

„Která restaurace v Laguně dodává ryby do domu?“ otázal se.

„Catin dům,“ pronesla suše Cat a napřímila se. „Ale já trvám na tom, aby zákazníci jedli se šéfkuchařem.“

Usmál se a přál si, aby ji mohl na ten zátylek líbat. Něco jako předkrm.

„A co kdybych vařil já?“ opáčil.

„Nebydlíš tady dost dlouho, aby ses dobře seznámil s kuchyní své sestřenice.“

Proti tomu nemohl nic namítat. Linda měla v kuchyni tolik zvonků a pístálek, že by vystačily pro hasičskou zbrojnici. Po jediném pohledu na nerezové, matně černé a fuchsiové spotřebiče začal raději prozkoumávat místní restaurace.

„Určitě chceš připravit večeři sama?“ ujišťoval se, zatímco vstal a zvedl Cat na nohy. „Znám několik míst, kde vaří opravdu výborně.“

„Neotrávím tě,“ prohlásila a zamířila ke vstupním dveřím, „pokud tě trápí právě tohle.“

Zastavila se, jen aby zvedla své vybavení. Byl těsně za ní. Kdyby se otočila, ocitla by se v jeho náručí. Přinutila se neotáčet a místo toho sáhla na kliku.

Velká mužská ruka ji předešla. Na rozdíl od jiných statných mužů na Travisovi nebylo nic pomalého.

Neotočila se, a přesto byla napůl v jeho objetí.

„Kde prodávají nejlepší mečouny?“ chtěl vědět. „Na rybím trhu v přístavu Dana Point. Poněkud dražší, ale –“

Cat se zastavil dech. Měla pocit, jako by jí po zátylku přejel hedvábný kartáč. Travisův knír. Byla si tím jistá.

„Kvalita je vždycky drahá,“ poznamenal. „Ale také se vyplatí. Mám tě vyzvednout, abys mi pomohla vybrat rybu? A budeš se na mě dívat, až budu vařit já?“

Když se Cat ohlédl přes rameno, hleděla přímo do vášnivých modrozelených očí. Nemusela umět číst myšlenky, aby věděla, na co Travis myslí.

Myslela na to i ona.

Musela jsem se zcvoknout, řekla si pobouřeně. A hned si odsekla: Jestli jsem cvok, беру to. „Já vařím ráda,“ odpověděla.

Otočila se zpět ke dveřím. Nevěřila si, že by se dokázala dívat Travisovi do očí déle, aniž by provedla něco skutečně stupidního, jako například zjištění, jestli chutná tak, jako vypadá.

Představa, že by se předvedla jako sexuální agresorka, Cat vyděsila. Její exmanžel jí brutálně objasnil, že tuto roli chtějí hrát muži. Agresivní ženy vždy ponechávají muže chladnými.

„Určitě?“

Přemýšlela, jestli tím míní její myšlenky, odchod nebo vaření večeře, ale věděla svoje, aby se nezeptala. Odkáslala si, aby našla ztracenou rovnováhu po hedvábném pohlazení knírem na jejím krku.

„Naprosto,“ vyhrkla hbitě. „Před večeří musím udělat pár věcí. Co kdybyste se ty a mečoun objevili u mých dveří zhruba za dvě hodiny?“

„Za hodinu.“

Jistotou, že Travis nechce, aby odešla, se jí málem točila hlava směsicí radosti a úlevy. Ať se děje cokoliv, není v tom sama.

„Za devadesát minut,“ opáčila.

„Ty tedy umíš smlouvat. Za osmdesát.“

„Ale říkala jsem, že –“ začala Cat.

Klika pod Travisovou levou rukou cvakla. Dveře se jí opřely o ňadra. Špičky prstů jeho pravé ruky přejely po linii jejího hrdla a klíční kosti. S váháním, které Cat nutilo zadržet dech, se zastavily těsně před oblinami, zřetelně se rýsujícími pod mokrou podprsenkou.

„Utíkej, jak dokážeš, Cat. S každým tvým nadechnutím je tenhle pirát méně ochoten nechat tě jít.“

ČTYŘI

Cat měla i doma pocit, jako by ji Travis stále pozoroval s primitivním hladem v očích, hladem, jemuž se neubránila ani ona.

Příliš brzy, říkala si. S neznámým mužem jsem nikdy nebyla tak rychlá. Jsem dost stará na to, abych s tím nyní začínala. Mám přece rozum. Opravdu mám?

Osprchovala se, oblékla si pohodlné kalhoty a tmavozelenou halenku, znovu zapletla vlasy a sešla do pracovny v přízemí. Na záznamníku ji čekaly vzkazy. Stiskla tlačítko přehrávání a začala si dělat poznámky na zítřejší práci.

První hlas vyvolal na její tváři úsměv. Rodneye Harringtona vždycky slyšela ráda.

„Ahoj, Ohni a lede. Doufám, že se ti s tím chapadlovitým poetou daří o něco lépe.“

Cat se ušklíbla. Blake Ashcroft patřil v tuto chvíli k jejím nejméně oblíbeným lidem. Ten chlapík dodával podobě chlípnicka zcela nový rozměr. Ale dobře se prodával a chtěl fotografie, které by ladily s jeho šťavnatým slovníkem. Hromadu fotografií.

Nebyla v postavení, kdy by si mohla vybírat klienty bez dotěrných rukou.

„Pamatuješ se na Danversovu knihu, o které jsem s tebou mluvil někdy v loňském roce? Tak vydavatel už je nažhavený. Domluvím s Danversem pár posledních věcí a pak se ti ozvu. Čau.“

Cat zamrkala a snažila se rozpomenout, o čem to Harrington mluví. Diskutovala se svým „zeleným andělem“ o spoustě projektů a měla špatnou paměť na

jména. Zamračeně se prohrabávala mozkovými závity a skončila u matných Harringtonových zmínek o někom, jemuž podle okolností přezdíval Danvers Ve větru nebo Danvers Peklo pro ženy. Stavěl lodě nebo něco takového.

Na okamžik se zamyslela, jak by snímala části lodí tak, aby vypadaly poutavě. Pak pokrčila rameny. Jestli má Harrington pro ni práci, nějak to zvládne.

Ostatní vzkazy byly rutinní: diapozitivy k vyzvednutí, opravený fotoaparát, někdo prodávající hliníkové obklady fasád, dotaz galerie, jestli může přinést další práce, nějaký prodejce oken a banka, která oznamovala, že nedošlo k omylu a zůstatek na jejím účtuje opravdu skličující.

Smazala vzkazy a procházela poštu, kterou třídila na tři hromádky: zaplatit, vyfakturovat, vyhodit. Nízká výška hromádky k fakturaci deprimovala. Pokud jí společnost *Energistics* nezaplatí za práci během nejbližších týdnů, stav jejího konta bude opravdu napjatý.

Cat napadlo, že by mohla zavolat Harringtonovi, jestli pro ni nemá v blízké budoucnosti kromě Danverse ještě jinou placenou zakázku, ale rozmyslela si to. Byla příliš unavená, aby myslela na další práci, i když potřeba peněz byla skutečně naléhavá.

Energistics mi brzy zaplatí. Proboha, vždyť je to už šest měsíců. Odsouhlasili, že jsem odvedla dobrou práci a že odměna je splatná.

Vlastně opožděná. Měli by mi zaplatit úroky.

Po roztržení pošty se podívala na hromádku malých krabiček navršených v košíku. Každá krabička obsahovala šestatřicet barevných diapozitivů, které měla uspořádat, očíslovat, zhotovit kopie a pak odeslat do fotografické laboratoře, s níž spolupracovala.

Obvykle se nemohla dočkat kontroly výsledků své práce. A jestliže se někdy tato touha nedostavila, vyřešil nedostatek motivace prostý fakt: diapozitivy ukrytými v krabičkách žádné peníze nevydělá.

Ani tak ji představa třídění snímků nikterak nelákala. Ve skutečnosti se chtěla dívat na Travise.

Jaké má asi příjmení? A z čeho pramení jeho jistota, že je známý?

Diapozitivy jí na to neodpověděly.

Cat se podívala na hodinky. Čas se líně vlekl. Zbývalo ještě dvaadvacet minut.

„Měla jsem přijmout jeho první návrh – jednu hodinu,“ zamumlala cestou do kuchyně. „Tak bych teď měla už jenom dvě minuty.“

Než došla ke kuchyni, ozvalo se zaklepání na zadní dveře. Hlasitě se zasmála, že Travis je stejně netrpělivý jako ona a nebojí se to dát najevo. Rychlými kroky přešla přes kuchyni.

„Doručovatel ryb?“ otázala se a s úsměvem otevřela dveře.

Při pohledu na Travise její úsměv zmizel. V životě ji nepřitahoval žádný muž víc než on v tomto okamžiku. Byl osprchovaný a měl na sobě tmavomodré tričko a plážové kalhoty z bílé bavlny. Hnědé vlasy se leskly jako surové hedvábí.

Chtěla jen tak stát a vychutnávat si způsob, jakým jeho oči přetvářely světlo do třpytivých odstínů modré a zelené barvy. Toužila přejíždět špičkami prstů po jeho bradce a svalectech rýsujících se pod tričkem.

Ale nejvíc ze všeho toužila vzít fotoaparát a zachytit ho navždy jako obraz smyslnosti zahřívající studený střed jejích nocí.

„Opravdu chceš vařit?“ zeptal se při pohledu na Catin zvláštní soustředěný výraz. „Cože? Ach ano. Říkala jsem ti. Opravdu vařím ráda.“

„Věděl jsem, že budeme skvělý pár.“

Zamrkala.

„Já vážně moc rád jím,“ vysvětlil a podal jí dva stejky z mečouna zabalené v bílém papíře.

Cat s úsměvem převzala balíček a všimla si přitom jeho dlouhých, opálených prstů a vlasových jizviček. Přemýšlela, jestli by bylo nezdvořilé, kdyby se ho zeptala, jak k nim přišel.

Pak ale pomyslela na vlastní skryté jizvy a nechala ústa zavřená. Bylo by to hrubé a bolestné. Nepřála si přidávat cokoli k minulé bolesti, která nutila Trávise být ostražitý vůči ženám.

„Posad' se někam,“ vybídla ho. „Za minutku jsem zpátky.“

Na konci kuchyně bylo velké arkýřové okno s výhledem na moře. Široký parapet okna zaplňovaly mušle nasbírané na pobřeží. Travis je prohrábl prsty, ale pohledem sledoval, jak Cat připravuje venkovní gril a pak se vrací do kuchyně.

Pohodlný oděv nedokázal skrýt oblíny a pohupování jejích boků. Přes poraněnou nohu se pohybovala půvabně a úsporně. Vytáhla z chladničky čerstvou zeleninu, omyla ji a začala krájet velkým nožem.

„Určitě nemám pomoci?“ zeptal se protáhle hlasem skrývajícím vzrušení.

„Dneska už ses mě nanosil dost.“

„Ale já tě nosím rád.“

Cat se ohlédla a spatřila známý lišácký úsměv, který ji zahříval i studil. Zrovna teď nepotřebovala další životní

komplikace.

Přesto bylo tak příjemné vzhlednout a vidět modrozelené oči oceňující každý její pohyb nebo ruce, které se tak jemně dotýkaly její pokožky.

Uvědomovala si, že by neměla podporovat oheň, který v Travisovi cítila.

A věděla, že to přesto udělá.

Usmála se a potřásla hlavou. „Travisi, ty jsi...“

„Nemožný?“ navrhl nadějně.

„Neuvěřitelný,“ opravilo ho hlasem, který odhaloval příliš mnoho. „Skutečně neuvěřitelný,“ dodala rychle.

Vrátila se k práci, která jí šla od ruky, takže za chvíli vkládala do chladničky mísu s nakrájenou zeleninou zalitou bylinkovým olejem.

„Zdá se, že to neděláš poprvé ani podruhé,“ poznamenal.

„Provařila jsem si cestu z Panenských ostrovů až do Dana Pointu.“

„Děláš to často?“ zeptal se.

„Myslíš vaření?“

„Cestování z Panenských ostrovů do jižní Kalifornie.“

„Pouze jednou.“

„Netváříš se, jako by to byl příjemný zážitek. Mořská nemoc?“

„Ne.“

Cat se pustila do přípravy hlávkového salátu. Metodicky opláchla jednotlivé listy a osušila je papírovými utěrkami.

Jedna její část chtěla Travisovi říct, proč ji ten výlet nepotěšil, ale druhá toužila zapomenout na minulost.

„Miluji oceán,“ pronesla nakonec. „Jenom to nebylo nejlepší období mého života.“

Travis vyčkal, dokud neměl jistotu, že už nic nedodá.

„Jsem rád, že netrpíš mořskou nemocí,“ prohlásil.
„Chci tě vzít na projížďku lodí.“

„Ta loď patří k sestřenčině domu?“ otázala se a současně zabalila salát do vlhké utěrky a vložila do chladničky.

„Ne. Připlul jsem na ní.“

Stoupla si na špičky a vyhlédla oknem, aby zkontrolovala, jak hoří dřevěné uhlí v malém grilu na terase. Než upeče pečivo, gril bude připravený.

Mlčky nakrájela máslo do mouky v míse a uhnětla těsto. Travis sledoval, jak z něj tvoří váleček, krájí ho na kolečka a pak vkládá plech do trouby.

„Nechceš se mě zeptat, jaký druh lodě vlastním?“ ozval se napjatě.

„Jasně. Jaký druh lodě vlastníš?“

„Plachetnici.“

„To je hezké. Uhlíky už jsou připravené. Dám na rybu trochu bylinkového másla a za chvíli budeme jíst.“

Travis zavrtěl hlavou nad Catiným nedostatkem zájmu o možnost společné plavby.

„Máš vůbec ráda plachtění?“

„Mám ráda oceán,“ odpověděla, zatímco nanášela máslo na plátky mečouna. „O plachtění nemám nejmenší ponětí. Takže jestli patříš k dychtivým námořníkům, kteří očekávají, že se zajímám o různé šalupy, katamarány, jachty a šest tisíc nudných tvarů plachet, které lze zavěsit na stěžeň, budeš zklamaný.“

Travis se smutně usmál. „Už dávno jsem se poučil, že moje láska k větru, plachtám a vodě je něco, na čem většině lidí záleží.“

„Jako já u fotografování. Mohla bych mluvit hodiny o

světla a struktuře, tvarech a stínech – Otevřeš mi prosím dveře?“

Poslechl a následoval ji ven. Díval se, jak se elegantně sklání nad grilem.

„Ale jsem víc než ochotná poslouchat vyprávění o větru, vlnách a podobně,“ pokračovala, aniž by vzhlédla. „Budu dokonce vydávat obdivné zvuky, pokud mě na konci nečeká zkušební test.“

Rozesmál se. „Možná někdy jindy. Nemohu žádat takovou oběť hned na prvním rande.“

Cat se vrátila dovnitř a začala chystat příbory a talíře. Travis jí je odebral a pustil se do prostírání malého stolku.

„Díky. Role s ubrousky je vedle dřezu.“

Podíval se na papírové ubrousky a usmál se. „Myslel jsem, že jsem jediný, kdo tohle dělá.“

„Matka se mě snažila zcivilizovat,“ s pokrčením ramen pronesla Cat. „Fungovalo to do doby, než jsem zjistila, že život civilizovaný není.“

Zatímco trhala listy salátu, Travis přešel k arkýřovému oknu a opakovaně zvedal hrst mušlí, aby je nechával protékat mezi prsty. Vydávaly tichý, podivně muzikální /vuk. Myslel přitom na křivky škeblí, plachet a Catina těla.

Ohlédl se na ni. Pozorovala jeho ruku jako hypnotizovaná. Šedé oči se jí měkce třpytily.

Jakmile dopadla poslední mušle, Cat vzhlédla k jeho Iváři a očím a měla pocit, jako by vykročila ze svého solidního světa. Plula v turmalínové modři jeho očí.

Měla co dělat, aby odtrhla pohled. Ticho se chvělo možnostmi, smyslností stejně hlubokou jako jeho oči.

„Jason má ty mušle také moc rád,“ poznamenala.

„Jason?“ Travisův hlas zněl hladce a chladně jako vyleštěná ulita. „Kdo je to?“

„Můj soused z druhé strany. Většina těch mušlí je jeho. Tedy byla. Odmítl vzít si je zpátky.“

„Jak dospěl k té myšlence, že je chceš?“ vyptával se Travis.

„Jednoho dne mě přistihl při fotografování nějaké škeble. Potom mi daroval celou svoji sbírku.“

„Velkorysé.“

Tiše se zasmála. „Byla to jen záminka k návštěvě. Je mazaný. Má vykulené modré oči a nezmlkne ani na chvíli. Stouplo by mi to do hlavy, ale vím, že mu jenom supluji matku.“

Hluboký cit v Catině hlasu vyvolal u Travise neklid. Hlízka nějakého mladíčka ho jaksi nenapadla, zejména ne takového, který dokáže změkčit tvar jejích úst a rozzářit jí oči štěstím.

„Myslel jsem, že nemáš ráda hošíky,“ řekl.

„U sedmileté varianty dělám výjimku,“ pronesla suše. „Zejména když je nepříliš hrdým starším bratrem nově narozených dvojčat, která berou jeho matce veškerý čas. Snídáme spolu pokaždé, kdy se mu podaří vyklouznout z domu.“

„Jsi tak zaneprázdněná sháněním peněz, že potřebuješ záminku, abys byla člověk?“

Beze slova si utřela ruce a opřela se o myčku. Únava pramenící z nedostatku spánku a z přepracování se vrátila jako vysoká šedivá vlna.

Ještě čtyři měsíce.

Leden.

Znaveně si připomněla, co všechno musí vykonat za víc než sto dní bez větší přestávky. Stačí, když to bude

dělat jedno po druhém, jak to bude přicházet.

Zhluboka se nadechla. „Myslím, že z mnoha důvodů je
„Takže sedmiletý hoch?“ Travis ponořil ruku do mušlí
se znovunabytou radostí. „Na sedm hodně vyspělý.“

Travis pozoroval koutkem oka, jak Cat dokončuje salát
a staví ho na stůl. Pak otočila rybu na grilu, vytáhla z
trouby plech a naservírovala pečivo vedle salátu.

„Ryba už je hotová?“ zeptal se nadějně.

„Máš hlad?“

„Jak jsem řekl, jídlo je jedna z věcí, v nichž si vedu
velice dobře.“

A také to dokázal. Jedl beze spěchu, ale zakrátko
zmizelo všechno jídlo. Když dojedli, vzdychl, vložil si do
úst poslední drobek pečiva a usmál se na ni.

„Jsi výborná kuchařka. Divím se, že nevážíš tolik co já
—“

„Jíst sama není moc zábavné.“

„A co ten kluk odvedle?“

„Jason smí přijít pouze na snídani. To není moje
pravidlo, nýbrž jeho matky. Sharon hrozí, že mu nasadí
obojek a uváže na řetěz, jestli mě nepřestane ‚otravovat‘.
Ale je jenom osamělý.“

Cat odsunula židli a chtěla odnést nádobí do dřezu.
Travis jí je vzal z rukou a pokynul, ať si zase sedne.
Zahlédl myčku, otevřel ji a zatvářil se zklamaně.

„Není tu místo.“

„Určitě je.“

Protáhla se kolem něho a nastrkala do myčky všechno
kromě salátové mísy.

„Takže sousedovic chlapec ti nepřekáží? Myslel jsem,
že jsi velmi zaměstnaná.“

„To jsem. Jason je jenom záminka pro odpočinek.“

„Ty potřebuješ k odpočinku záminku?“

Ostrá otázka přiměla Cat zvednout hlavu. Zavřela myčku a natáhla se pro utěrku, aby si utřela ruce.

„Musela jsem stisknout tlačítko pro předsudky,“ řekla. „Na co se vlastně ptáš?“

V tomto okamžiku chtěla Cat přestat, neříkat víc, jenže hněv a iracionální pocit zrady hrnul slova přes strnulé rty.

„Kdysi jsem plavala o půlnoci tři kilometry otevřeným mořem, abych se dostala pryč od takové spousty peněz, že bys je nedokázal spočítat. Bohatý“ zavrčela. „Bůh mě ochraňuj před bohatými hošíky!“

Na okamžik zavládlo ticho a vzduch se chvěl ozvěnou jejího vzteku. Travis se díval na strnulé držení jejích zad a věděl, že udělal chybu. Říkala mu o sobě a bohatých mužích čirou pravdu.

Pohrdala jimi.

Travis usilovně uvažoval. Přešel k arkýřovému oknu s mušlemi a pomalu je začal prohrabovat. „Kdo je to?“ zeptal se konečně.

Cat se dívala kuchyňským oknem na ještě žhavé uhlíky v litinovém korýtku grilu.

„Cat?“

Ohlédla se. Její oči měly barvu zimy. Mlčela.

Travis opustil mušle a mířil k ní s koordinovanými pohyby muže zvyklého balancovat na divoce se houpající palubě.

Když sledovala jeho kroky, přemýšlela, jestli jí připadá lak známý, protože kráčí jako muž zvyklý na moře jako její zesnulý otec, nebo jako muž, za kterého svého manžela považovala.

Jako Billy, největší omyl jejího života.

„Kdo je to?“ opakoval Travis otázku mírným, lichoti-

vým tónem. „Svedl tě a opustil? Proto nenávidíš bohaté muže?“

Cat se skrze něj ohlédla o sedm let zpátky. Vzpomínky se přivalily navzdory přání zapomenout, zejména vzpomínka na poslední noc, kdy s Billym kotvili u Panenských ostrovů se skupinkou jeho přátel. Billy byl jako obvykle mrzutý. A jako obvykle opilý.

Z pachu rumu a ananasu se jí zvedl žaludek. Ječel na ni a mával zprávou z laboratoře, která potvrzovala, že má

Opřel se o pult, zkřížil paže na hrudi a díval se na ni. „Co když ti řeknu, že jsem bohatý? Pořád budeš chtít, abych odešel?“

„Proč máte vy hoši pocit, že peníze omluví jakékoliv nedostatky?“

„Protože dívky jim to říkají od chvíle, kdy jsou dost staré, aby poznaly rozdíl mezi centem a dolarem,“ odsekl. „Tvoje možnosti volby se právě zmenšily. Odejdi.“

„Co když jsem hodně bohatý?“

V Travisově hlasu však nezněla otázka. Znal odpověď. Bohatství všechno napraví. Bohatství také dává člověku pocit vyměnitelnosti a anonymity stodolarové bankovky. Jedna jako druhá, dokud přidáváš nuly.

„Jestli jsi velmi bohatý,“ oznámila Cat, „tak to vysvětluje všechno kromě mojí pitomosti. Myslela jsem, že se rychle učím, ale některé věci si člověk zřejmě musí projít dvakrát.“

„Nepochopilas mě.“

„Ale ano,“ vzdychla a odvrátila se od něho. „Někdo vyhraje, někdo prohraje, někdo nikdy nedostane šanci. Pokud jsi bohatý, spadáme do té třetí kategorie.“

„Nerozumím ti.“

V Travisově hlasu zněla netrpělivost a ještě něco. Něco naléhavého. Něco nejistého. Neměla by se od něho tak rychle odvracet.

Jenže to udělala.

„Co je na sbohem tak nesrozumitelného?“ opáčila.

„Ty nevěříš, že jsem bohatý,“ pronesl zpříma. Ženy se k velmi bohatým mužům neotáčejí zády. Ověřil si to hodně tvrdým způsobem.

„Travisku, můžeš plivat diamanty, a ani tak to na mě neudělá dojem.“

„O tom pochybuji. Zeny jako ty –“

„O ženách jako já nevíš vůbec nic,“ přerušila ho trpce.

„Nemyslím.“

„Já ano.“

Cat zavřela oči. Kolikrát musím být zraněna, než se naučím tuto prostou lekci?

A proč jsem tak slabá, abych chtěla věřit, že Travis je jiný?

Muž a ne hošík.

„Cat, řekni něco.“

„Proč jsi ještě tady?“ zeptala se s předstíraným klidem.

Jenže nedokázala skrýt chvění, které začínalo pod jeho u-plýma rukama na jejích ramenou a vyzařovalo jí do těla.

Travis pomalu sklonil hlavu. Pocítila žár jeho dechu na tváři a pak na ústech drsné hedvábí jeho kníru a rty.

Polibek byl něžný, sladký, bezpečný. Nic nepožadoval, ale dával všechno. Travisovo teplo a chuť pomalu zaplňovaly její smysly, dokud nevydechla jeho jméno. Takhle ji liště nikdo nelíbal. O takové něze a pozornosti u muže se jí nikdy ani nesnilo.

Když Travis zvedl hlavu, na Catiných řasách se třpytily

kapičky slz. Špičkou jazyka je všechny zachytil a pak se opět sehnul a znovu ji líbal, dělil se s ní o jejich slanou.

„Proč mi to děláš?“ zašeptala roztřeseně. „Nejsem dost silná, abych znovu prohrála. Teď ne.“

„Neprohraješ. Ublížit ti je to poslední, co bych chtěl.“ Travis sevřel její obličej mezi dlaněmi a zavřel oči před zmatkem a strachem, které se zračily v jejích. „Nedívej se na mě jako kočka chycená jednou tlapkou v pasti. Věř mi.“

„Ale ty mi nevěříš.“

Otevřel oči. Hrou světla byla téměř černé.

„Ve dvaceti jsem se oženil s Tinou,“ oznámil prázdným hlasem. „Bylo jí osmnáct, byla těhotná a zamilovaná do mě, jak prohlašovala. Domníval jsem se, že ji miluji. Chtěl jsem dítě, které nosila. Dva týdny po svatbě šla na potrat.“

Cat ztuhla, ale Travis si toho nevšiml. Tentokrát to byl on, koho svíraly mrazivé vzpomínky.

„Řekla mi, že to byl samovolný potrat. Věřil jsem jí. Později jsem ale zjistil pravdu. Díkybohu druhé dítě, kterého se zbavila, nebylo moje.“

sice nízký počet spermií, ale přesto dostatečný na zplození potomka.

Je to tvoje chyba, že nemám syny. Jsi k ničemu, úplně k ničemu.

Všechno je tvoje chyba. Tvoje! Ne stojíš za nic jako manželka, a ani v posteli. Navíc jsi neplodná. K čemu se vlastně hodíš? Co? Jak si hodláš vydělávat na živobytí? Nemůžeš vést mamince dům, protože ta je teď na mizině, a dokonce nemáš žádné školy.

Jsi dobrá pouze k rození dětí a teď se ukazuje, že nedokážeš ani to. Jsi sterilní, ty neužitečná couro! Nejsi

schopna se uživit. Posloužilo by ti, kdybych tě nakopl přes palubu a nechal utonout.

„Cat?“ pronesl tiše Travis, aby upoutal její pozornost na sebe.

Když neodpověděla, začal jí masírovat ramena a strnulý krk. Viděl v jejích očích vzpomínky a bolest.

Cat se zvolna soustředila na Travis. Na okamžik se oddala tichému příslibu jeho doteků a nechala do sebe vsáknout teplo jeho rukou. Pak si uvědomila, co dělá, a odtáhla se.

„Cat? O co jde?“

Nedokázala najít slova, jimiž by Travisovi popsala potřebu, která ji zaplavovala a stravovala. A tou potřebou byl Travis.

Znaveně přemítala, jestli bude vůči němu takto zranitelná až do ledna, kdy se přestane cítit jako žena roztrhaná na kousky příliš mnoha požadavky, z nichž všechny jsou naprosto nutné. V lednu ji už Travis nebude tolik přitahovat. Travis, který vypadá tak silný, tak odpovědný, tak schopný lásky.

Jenže takovou návnadu předkládají všechny mužské pasti.

Billy také působil jako silný a odpovědný muž. Schopný lásky? Ne, to ani předtím, než se dozvěděl, že mu v žádném případě nezaručí naplnění jeho představy o založení dynastie. Hošíci milují pouze sebe.

Opět zavřela oči. Věděla, že dluží Travisovi víc, ale něhy kt schopna formulovat ani myšlenky, které by vedly ke slovům. Strávila sedm let snahou zapomenout na manželovy ponižující požadavky té noci, kdy zjistil, že je neplodná.

Hodlám tě něco naučit, děvko. Trikům kurev. Jsou to

ty, u nichž si muž nepřeje, aby je věděla matka nebo jeho manželka, ale ty nikdy nebudeš matkou, tak co na tom kruci uleží?

„Ne, nemiluji ho,“ dodala tichým hlasem. „A většinu času k němu dokonce necítím ani nenávist.“

Travis ji políbil na víčka, kolébal ji na hrudi a tišil tak ji i sebe. Po chvíli ho objala kolem pasu. Stáli u sebe v blízkosti, která nic nevyžadovala a nic nedávala. Muž a žena drželi jeden druhého a vytvářeli teplo tam, kde předtím byl chlad, prostý moment pokoje, kde byla pouze bolest.

Nakonec sejí Travis jenom díval do očí. Potom ji pohladil špičkami prstů po tváři, pustil ji a vyšel kuchyňskými dveřmi do noci.

Cat byla příliš otřesena, aby protestovala proti jeho odchodu. Podobně jako on i ona potřebovala opět najít, kde končí její já a začíná to druhé, protože na jediný tříštivý okamžik nebyl mezi nimi rozdíl.

A byl to také okamžik, na který nebyl připravený ani jeden z nich.

Travisovy ruce sevřely Catiny vlasy tak, až to bolelo. Nevšiml si toho, ani ona ne. Oba byli lapeni v minulosti. Jeho minulosti.

„Vyplatil jsem ji. Jeden milion dolarů. Zbavit se jí byla jedna z mála věcí, na kterou mělo cenu vydat peníze.“ Znovu upřel oči na Cat. Jeho hlas zněl příkře. „A co on? Pořád ho miluješ?“

Nemohla promluvit. Brutalita zrady jeho manželky ji ohromila.

Obvinila Travise, že jí nevěří, a teď jí sdělil něco, o čem nepochybovala, že řekl jen velmi málo lidem. Teď požadoval stejnou upřímnost od ní.

Nechtěla hovořit o Billym. Jenže Travis také nechtěl

mluvit o dřívějším selhání.

Dlouho si prohlížela jeho tvář a zvažovala, jestli mu má důvěřovat i přes tu lekci v minulosti, která ji téměř zničila. Pokud se v Travisovi zmýlila, pokud je víc hošík než muž, důvěra k němu se stane nejhorší chybou, jakou udělá. Může ztratit mnohem víc, než získala nočním plaváním, víc než může vůbec někdy získat.

Ztratí samu sebe.

Zavřela oči a pokoušela se postavit hráz před důvěrně známým neznámým, jenž stál tak blízko ní. Možná když ho neuvidí, nebude se vznášet nebo tonout v jeho podmanivých očích, které jí nabízejí sexuální uvolnění a svobodu velké černé lodě proplouvající přes konec světa.

„Vzala jsem si Billyho v devatenácti,“ promluvila. Slova zněla tvrdě, vynucená přes neochotu vzpomínek, které ji dusily. „Můj otec právě tehdy zemřel. Matka měla co dělat, aby se postarala o mladší dvojčata. Potřebovala jsem lásku. Myslela jsem, že Billy mě miluje.“

Cat se zachvěla. I když se snažila pokračovat, nedostala ze sebe žádná slova. Nemohla mluvit o tom, co se stalo. Ještě ne. Možná nikdy.

„Velice jsem se mýlila,“ zašeptala. „Billyho zkazily peníze. Nerozeznával rozdíl mezi ženou a děvkou.“

PĚT

Svítání následujícího rána vypadalo nad mořem jako purpurový sen. Cat stála u arkýřového okna kuchyně s šálkem horkého čaje v ruce. Dívala se na vodní hladinu za skalisky lemuujícími malou zátoku. Když spatřila, jak se třpytivými vlnami prořezává tmavý tvar, odložila šálek, popadla fotoaparát a vyběhla na terasu.

Transfokačním objektivem viděla Travise téměř tak, jako by byl na druhém konci pokoje. Ale udržet ho v dohledu nebylo snadné ani s automatickým zaostřováním. Velká čočka zabírala pouze úzký pás reality a s malou hloubkou ostrosti. Musela držet přístroj velmi klidně, aby objekt nadobro neztratila.

Za normálních okolností pro ni nepředstavovalo pevné držení přístroje problém. Jenže dnešního rána jí srdce bušilo tak rychle, že nakonec musela upevnit fotoaparát na slativ. Konečně se dívala hledáčkem s rozkoší lakomce počítajícího zlatáky.

Rytmický a neúnavný pohyb paží a nohou nesl Travise místy, kde se purpurové odstíny hromadily a vrhaly záři na jeho tělo.

Při tomto pozorování Cat věřila, že včerejšek byl skutečný, že ji tento muž líbal, něžně objímal a pak od ní odešel. Uchváčena extatickým rozedníváním dokázala věřit čemukoliv, dokonce i tomu, že včera potkala Travise, jehož zná odedávna.

Někde v domě zazvonil telefon. Ignorovala ho. Záznamník to vyřídí.

Upřeně sledovala Travise a současně uvedla do chodu

motorový posuv filmu, jehož rytmus byl stejně rychlý jako tlukot jejího srdce. Snažila se zachytit muže v konkrétním času. Ačkoliv si uvědomovala, že takový snímek je nejspíš nemožný, přesto se o to pokoušela. Chtěla mít takový obraz Travise, jak ho viděla: zpola stín, zpola světlo, síla, tajemnost a fascinace rovnající se třpytivému moři.

Telefon zazvonil pošesté, posedmé. Záznamník zjevně stávkoval.

Neochotně odložila své sny a vběhla dovnitř. V tuto hodinu a tak vytrvale mohl volat pouze Rodney Harrington, její zelený anděl z New Yorku. Byla to právě jeho jachta, na níž vařila celou cestu z Panenských ostrovů do Kalifornie. Byl také její agent, muž, který ji povzbuzoval pro kariéru fotografky v době, kdy neměla žádnou sebedůvěru a ještě méně sebeúcty.

„Haló,“ vyhrkla zadýchaně.

„Dobré ráno, Cochranová. Konečně jsem tě tentokrát probudil?“

„Letos určitě ne, anděli. Možná v lednu. Fotografovala jsem venku na terase.“ Harrington vzdychl. „Přísámboh, pracuješ příliš tvrdě.“

„Pověz mi něco, co nevím.“

„Jsi sexy.“

Cat se zasmála. Harrington byl jediný muž, který směl říkat takové věci a mínit je vážně, aniž by mu nastavila značku Zákaz vstupu, jak to dělala po katastrofálním manželství celému mužskému světu.

„Fajn,“ pronesl samolibě Harrington, „takže chceš, abych ti řekl něco, co nevíš. Jak vycházíš s Ashcroftem?“

Cat ,byla ráda, že Harrington nemůže vidět její výraz. Připomněla si, že kniha módního básníka má být hodně

tlustá, výpravná, velmi drahá, vyvedená v nejkvalitnější barevnosti. Stručně řečeno fotografův sen. Byla Harringtonovi vděčná za tuto zakázku.

Ale přála si, aby Ashcroft nebyl tak umíněný ve snaze dostat se jí pod džínsy.

„Volal ti?“ zeptala se.

„A měl?“

„Když jsem naposled Ashcroftovi říkala, ať si strčí ruce do svých kapes místo do mých, oznámil mi, že když s ním nebudu laškovat, najde si jiného fotografa.“

„No jo, tohle,“ vzdychl Harrington. „Ano, zmínil se o tom.“

„A?“

Cat křečovitě svírala sluchátko. Potřebovala práci i peníze, ale rozhodně ne nějaké spory. „Sděлил jsem mu, že máš opar,“ odvětil nonšalantně Harrington.

Zavládlo ohromené ticho. Po chvíli se Cat začala dusit smíchem.

„Nevím, jestli ti to pomůže,“ upozornil ji Harrington v okamžiku, kdy se přestala smát. „Ashcroft prohlásil, že to nevadí, že ho měl taky.“

Zasténala. „Obrovský dík, anděli.“

„Jasně. Jsi připravena na dobrou zprávu?“

„Mám se posadit?“ otázala se suše.

„T. H. Danvers.“ Harrington to vyslovil jako téměř něco senzačního.

„Prosím?“

„Vzpomínáš na knihu, o které jsme mluvili? T. H. Danvers, konstruktér lodí? Navrhuje trupy lodí, které pak vyhrávají každý závod. Zašlo to tak daleko, že prohrávající začali požadovat vytvoření zcela nové kategorie zvlášť pro Danversovy lodě.“

„Fakt je tak dobrý?“

„Přímo neuvěřitelný. Revolucionář dynamiky lodních trupů. Přísámbůh, že je génius a stejně uzavřený vůči lidem, jako byl Howard Hughes. A je i můj kamarád. Uháním ho s tou knihou už roky, ale nikdy se nezdržel na jednom místě na dost dlouhou dobu. Teď je na pobřeží jako ty a našel tam něco natolik zajímavého, aby změnil plány. Hodlá tam zůstat ještě několik týdnů. Potom zřejmě –“

„Počkej. Zařad' zpátečku. Několik *týdnů*? Čekáš ode mě, že vytvořím umělecké snímky pro celou knihu za několik týdnů?“

„Dokážeš to. Jsi dobrá, Cochranová. Velmi dobrá.“

„Anděli, mluvíš stejně neprakticky jako moje matka. Mám práce až po uši. Následující dva měsíce budou fakt kruté.“

„Vím, že máš napilno,“ uklidňoval ji. „Sakra, zajišťuji ti přece většinu zakázek, ale tahle věc s Danversem je příliš výhodná na to, abys ji odřekla. Prostě to musíš udělat.“

„A co přesně ode mě očekáváš?“

„Nafocení snímků pro knihu s názvem *Danversovo mistrovství*.“

„Pokračuj.“

„Danvers si myslí, že kniha bude o jeho návrzích trupů a plachet, zejména trupů závodních. To je pravda, ale ne celá. Bude také o něm jako člověku. Chci, aby lidé viděli komplexního umělce, jímž je. Chci, aby četli tu knihu, dívali se na tvoje fotografie a *věděli*, co obnáší navrhování lodí a co to znamená plout na lodi od Danverse.“

„Přísámbůh,“ použila jízlivě jeho oblíbené rčení, „to

nemůže trvat déle než jeden nebo dva dny.“

Zasmál se. „Odměna není špatná. Patnáct tisíc předem, zaplacené výdaje, patnáct tisíc po předání snímků a dalších patnáct, pokud bude výsledek opravdu dobrý.“

Cat zavřela oči. Tolik peněz by změnilo tonutí na šlapání vody, i kdyby ji Ashcroft hodil přes palubu.

„Nějak jsi zmlkla,“ připomněl se Harrington.

„Přemýšlím.“

„Tak‘ přemýšlej nahlas.“

„S Ashcrofem jsem prakticky hotová. Sice to zatím neviděl, ale fotky vypadají dobře. Ta výstava, kterou chceš udělat v L. A. koncem listopadu, mě trochu tlačí. Zatím jsem z požadovaných třiceti vybrala jen tři fotky a všechno **bude** třeba vytisknout, paspartovat a zarámovat.“

Zamrkala při představě, kolik bude stát zpracování fotografií z diapozitivů na výstavní kusy. Nejraději by odložila výstavu na březen, jenže galerie jako *Swift and Sons* zvou umělce k účasti pouze jednou. Pokud se umělec neobtěžuje, pak galerie také ne.

„To můžeš dělat v době, kdy je na fotografování tma,“ radil jí Harrington. „Jestli to bude opravdu nutné, najdu někoho, aby ti s tím pomohl. A kdyby všichni stávkovali, ujmu se toho já.“

„Hmm.“

„Ano, já vím. Nedovolíš, aby to udělal někdo jiný. Nezávislá jako koza na ledě.“

„Prozrazuješ svoje středozápadní kořeny.“

„Peníze za sóju jsou stejně dobré jako většina jiných. Vezmi například *Energistics*.“

„Správně. Už mi poslali šek?“

Harrington povzdechl. „Bohužel, Cochranová.

Posledních devět pracovních dní jsem prakticky tábořil v jejich účetním oddělení a jediné, co jsem od nich získal, je nepřesvědčivá informace ,váš šek je v poště‘.“

Cat tiše zaklela. Na zakázce pro *Energistics* pracovala šest týdnů, prošla si peklem při fotografování pro velký, celobarevný bulletin o energetických systémech jedenadvacátého století. Její práce se jim líbila, vychvalovali ji před Harringtonem do nebes, jenže z odměny padesát tisíc dolarů dosud nezaplatili ani cent.

Nedostali se dokonce ani k tomu, aby jí uhradili tři tisíce, které ze své kapsy dala za pronájem helikoptéry, nemluvě o několika tisících dolarech za filmy a jejich zpracování.

Jenže ať Harrington vyhrožoval nebo žadonil, šek od *Energistics* se jí nadále vyhýbal.

„Jak je možné, že ode mne se očekává zaplacení účtů včas a u zbytku světa ne?“ zeptala se.

„Asi věc štěstí, hádám,“ odušil sardonicky Harrington.

„Jasně. Jak brzy bych mohla dostat peníze u Danversovy knihy?“*

„Hned, jak podepíšeš smlouvu.“

„Přeložím: hned, jak po podpisu vydoluješ prachy z vydavatele. Všude to obvykle trvá od tří do šesti měsíců.“

Harrington se zasmál. „Tentokrát ne, Cochranová. Vydavatel je můj kamarád.“

„Cítila bych se lépe, kdyby tvým kamarádem byl účetní.“

„Účetní nemají kámoše. Přísámbůh, že budeš mít peníze do tří týdnů od podpisu smlouvy.“

Cat opět zavřela oči. Nebýt skličujícího pocitu kvůli *Energistics*, pokusila by se zakázku pro Danverse oddálit. Jenže tu byl ten pocit. Ošklivý. Pokud *Energistics*

nezaplatí, pak Danversova zakázka je jediné, co stojí mezi ní a bankrotem.

„Beru to,“ pronesla ponuře.

„Domluvím na zítra schůzku s Danversem a zavolám ti.“

„Předpokládám, že je to další slintající chlípník.“

„Neboj se. Má raději lodě než sukně. Když chce nějakou ženu, tak si ji na chvíli koupí.“

„Samici.“

„Cože?“

„Kupuješ si samice, ne ženy.“

Harrington se zasmál. „Takhle to funguje? No, ať je nazýváš jakkoliv, na Mořského orla Sukničkáře Danverse stojí ve frontě. Nezapomeň si zapnout záznamník, ano?“

Cat s úsměvem zavěsila. Ráda by šla na verandu a pozorovala Travisův návrat na souš, ale neměla čas.

Nastavila budík na zvonění za dvě hodiny, aby jí připomněl domluvenou návštěvu u lékaře, strčila ho do brašny na fotoaparát a vydala se na pláž.

* * *

I s budíkem přišla k lékařce se zpožděním. Když vbíhala do čekárny, uvědomila si, že je nervózní. Bála se výsledků testů, jimž se podrobila před čtrnácti dny, bála se, že její neplodnost a nepravidelnou menstruaci způsobuje něco zlého a nevyléčitelného.

„Paní doktorka vás už čeká,“ oznámila jí sestra. Doktorka Stoneová byla přívětivá padesátnice, žádný chladný gynekolog, jakého Cat očekávala, když sem přišla před osmi měsíci poprvé.

„Posaďte se, Catherine,“ vybídla ji lékařka usmívající se za hromádkou papírů. „Všechny testy jsou negativní,

což je pro vás dobrá a pro mě špatná zpráva.“

„Špatná? Proč?“

„Pro váš nepravidelný menstruační cyklus za uplynulý rok a zejména v posledních měsících neexistují žádné důvody organického původu.“

Cat si dlouze oddechla. „Díkybohu. Ale ráda bych věděla, proč se moje menstruace tak opoždí.“

„Stále nic?“ zeptala se lékařka.

„Och, přišla dva dny po testech.“ Cat se smutně usmála. „Asi ze strachu.“

Lékařka prošla záznamy s profesionální rychlostí. „Váš cyklus je naprosto nepředvídatelný. Šest týdnů, tři týdny, sedm týdnů, šestnáct dní... a tak podobně. Špinění?“

„Někdy. Nepravidelně.“

„Samozřejmě. To by bylo příliš snadné. Křeče?“

„Občas. Nic, co by mi bránilo pracovat.“

„A podle **testuje** všechno na správných místech, nic nechybí, nic nenadbývá. Jak se cítíte?“

„Unavená.“

„Berete vitamíny a železo, které jsem vám předepsala?“

„Přesně. Jsou ale dny, kdy si myslím, že jediné to mě udržuje v chodu.“

Lékařka odložila složku a opřela se v židli. „Povězte mi, jak trávíte své dny, Catherine.“

„Vstanu, pracuji, jdu do postele.“

Křivka lékařčiných rtů nebyla tak docela úsměv. „Popište mi váš běžný den.“

„Vstávám hodinu před svítáním. Pokud mám čas, chvilku cvičím, pak se osprchuji, posnídám a vycházím z domu. Básník, pro kterého teď pracuji, má zalíbení v ,ružovolicím rozbřesku‘.“

„Není jediný.“

„Ostatní určitě byli lepší. Blake Ashcroft je na můj vkus poněkud rozvláčný.“ Cat pokrčila rameny. „Takže několik hodin fotím pro jeho sbírku, dalších několik hodin pracuji na jiných věcech – účetnictví, korespondence a podobně. Potom třídím, kopíruji a zakládám diapozitivy, dokud není zase šikmé světlo. Nebo jdu ven a dohaduji se s laboratoří, která zpackala při vyvolávání filmu barvy, s rámařem kvůli křivé paspartě nebo s účetními, kteří mi nevypsali šek za odvedenou práci.“

„Domnívala jsem se, že tohle dělá váš agent.“

„Pouze u jím zajištěných zakázek. O ostatní věci se starám sama. Kde jsem byla?“

„U dohadování.“

„Správně. Po třetí hodině odpoledne znovu fotím. To dělám až do setmění. Někdy fotím i v noci, ale ne často. Když padne tma, pracuji doma. Archivuji, vypisuji objednávky na další zpracování filmů a tak. Potom jdu spát.“

„Kolik hodin denně spíte?“ Cat skryla zívnutí. „Pět. Někdy i méně.“ Lékařka zvedla obočí. „Patříte k lidem, jimž stačí jen několik hodin spánku?“

„Ne. Patřím k lidem, kteří nemají na delší spánek čas.“ Lékařka se podívala do složky. „A co vaše víkendy?“ Cat se zatvářila zmateně. „Co jako?“

„Máte je volné?“

„Ne,“ odpověděla Cat a otevřeně zívla. „Pokud necestuji. Pak mám občas volno kvůli zpožděnému letu, když se nedostaví umělecký ředitel a podobně.“

Lékařka potřásla hlavou. „Sedm dní v týdnu a žádné volno?“

„To je problém práce na volné noze. Trvalý nedostatek

času.“

Lékařka znovu listovala Catinou složkou. „Změnilo se něco od první návštěvy? Stále žádná možnost těhotenství?“

Cat cítila, jak se její výraz mění. Lékařka se na ni dívala upřeným pohledem a Cat si přála, aby tato otázka nikdy nezazněla.

„Ne. Žádná,“ odpověděla ztuhla.

„Cathy, nešokovalo by mě, kdybyste mi řekla, že spíte s inužem a jste těhotná, protože jste byli bezstarostní nebo měli smůlu.“

Cat mlčela.

„Pomohlo by, kdybyste spolupracovala,“ poukázala lékařka. „Bez toho mohu stěží dělat víc než čmárat ve vaší složce.“

Cat sklopila oči a otupěle ochraptělým hlasem odvětila: „Nemohu otěhotnět.“

„Prosím?“

„Jsem neplodná.“

Židle lékařky zavržala, když se předklonila. „Tak od začátku, prosím.“

Cat po chvilce zvedla oči. Byly plné děsivých vzpomínek. „Byla jsem vdaná tři roky. Nikdy jsem se nesnažila *neotěhotnět*. Mému manželovi byla potvrzena plodnost. To znamená, že neplodná jsem já.“

„Měla jste i tenkrát nepravidelnou menstruaci?“

„Ne.“

Doktorka Stoneová se zamračila a nahlédla do Catiny složky. „Nevidím žádný důvod, proč byste nemohla otěhotnět. Jste si jistá, že váš manžel byl v pořádku?“

Cat zavřela oči. Stále viděla Billyho tvář, když před ní mával laboratorní zprávou. *Schopný oplodnit.*

„Ano, jsem si jistá,“ potvrdila.

„Co ukázaly testy?“

„Žádným jsem se nepodrobila. Proč se namáhat?“

„Neplodnost je často vyléčitelná.“

„Jenže špatné manželství ne.“ Když Cat viděla, že to lékařku neuspokojilo, dodala: „I kdybych byla plodná jako žába, tak kamenem úrazu mého otěhotnění by nebyla nepravidelné menstruace. K tomu je potřeba muž. A já žádného nemám.“

Slova jí ještě nevyšla z úst a Cat si vzpomněla na Trávise a na to, jaké by to bylo, kdyby tím mužem byl on.

„Souhlasila byste s dalšími testy, které by zjistily důvod vaší neplodnosti?“ otázala se lékařka. „Někdy jde jen o špatné načasování nebo drobnou nesrovnalost chemických procesů v těle.“

„Jen v případě, že to považujete za příčinu mého tak zatraceně nepředvídatelného měsíčního cyklu.“

Doktorka Stoneová zavřela složku, sepjala ruce a dívala se na svou zatvrdelou pacientku.

„To, co způsobuje nepravidelnost vaší menstruace, je totéž, z čeho máte tmavé kruhy pod očima. Přepracování. Jste nejlepší kandidátka pro jakýkoliv virus, který se objeví. Odpočiňte si, Cathy. Nepracujte o víkendech a spěte. Jezte. Vytvořte si nějaké rezervy.“

„V lednu to s radostí udělám. Do té doby musím vydržet.“

„Co bude v lednu?“

„Leháro,“ odpověděla okamžitě Cat. Pak vzdychla. „Tedy alespoň o něco lépe. Zaplatím poslední školné sourozencům a matka bude bezpečně vdaná.“

„To zní jako velký skok.“

„Zvládnú to. Kromě toho mám svou práci ráda.“

„Zkuste milovat nějakého muže. Je to méně stresující. Změním vám léky. Tohle vám vrátí barvu do tváří. Sestra vám píchne B komplex a vezme vzorek krve. Navštívíte mě za-týden. Pokud krevní test nebude v pořádku, budeme vám píchat injekce železa.“ Lékařka se lišácky usmála. „Pacientky tvrdí, že jsou docela bolestivé.“

„Nenávidím injekce,“ zamumlala Cat a zvedla se k odchodu. „Cathy?“ Cat se ohlédla.

„Je dobré, že nyní nemůžete otěhotnět,“ řekla doktorka Stoneová. „Nemáte na to potřebnou kondici.“

„Alespoň nějaký paprsek světla pro tento den,“ pronesla
prostořece Cat.

Lékařka zavrtěla hlavou. „Dopřejte si víc spánku. Jezte pravidelně a vydatně. Uvidíme se za týden.“

ŠEST

Později odpoledne se Cat nesešla s Blakem Ashcroftem na úpatí útesu poblíž svého domu, ale mnohem dál na pláži směrem k městu. Příboj za ní se v šikmém světle krémově pění, ale nutkání zastřelit morousovitého básníka jí kazilo požitek z fotografování.

„Ashcrofte,“ pronesla zřetelně. „Fotím tohle místo u útesu při západu slunce denně už tři týdny. Co vás vede k myšlence, že tentokrát budou výsledky lepší?“

Popošel blíže k ní a zvolna se usmál. „Cathy, má milá, stačí slovo a můžete kdykoliv fotit moje spodky. Do té doby budete fotografovat útesy za svítání, soumraku nebo kdykoliv jindy, kdy to vyhovuje mně.“

Cat hleděla na světlovlasého modrookého muže stojícího mezi ní a vodou. Naprosto upřímně si přála, aby mohla přerovnat Ashcroftův dokonale tvarovaný obličej. Nepotřeboval snímek tohoto útesu o nic víc než ostatní, které zhotovila během tří týdnů. Byl to pouze jeho způsob, jak ji vytočit, protože se s ním odmítá zaplést.

Otočila se k poetovi kabelové televize zády a znovu hodnotila vzhled útesu. Na povrchu erodující skály vznikla spousta nádherných obrazů. Ashcroft nechtěl ani jeden. Přesto tam byly – působivé, mlčky volající, aby byly viděny a známy.

Cat svěsila řemeny obou brašen z ramene a nevědomky ulehčené vydechla. Měla pocit, že její vybavení je při každém zvednutí stále těžší a těžší. Zatímco pozorovala skalní stěnu, mnula si otlačené rameno.

Byl to dlouhý den a oběd se nekonal. Všechno šlo od

deseti k pěti a Ashcroft to ještě zhoršoval.

Popošla doprava, aby viděla útes z jiné perspektivy. Při tomto úhlu zlatého světla vypadala skála jako černý samet. Rostlinky roztroušené ve štěrbinách se proměnily ve zlaté skulptury vyzařující život a tajemství. Vzduch se chvěl tajemným a odražené světlo jako by procházelo skrze diamantový prach.

Aniž by odtrhla zrak od útesu, couvla a natáhla se pro brašnu. Její ruka narazila do Ashcroftova boku. Než se mohla vzpamatovat, popadl ji za zápěstí a přitiskl si její dlaň na rozkrok.

Znechuceně vykřikla a pokusila se ruku z jeho sevření vytrhnout, ale nešlo to. Jako básník byl Ashcroft změkčilý, ale jako muž ne. Navíc byl vyšší a silnější než ona.

A připravený na sex.

„Milá Cathy,“ řekl s křivým úsměvem, „snáším to vaše sexuální škádlení už dost dlouho. Hodlám vás vyšukat, ať chcete nebo ne. Víím, že se mi to *bude* líbit.“

Pohled na jeho tvář Cat řekl, že nežertuje. Byl schopen ji znásilnit a obvinít, že ho k tomu vyprovokovala.

Rychle se rozhlédla. Na dohled nikoho neviděla. Stála s Ashcrofem v hlubokém korytě mezi vodou vyhlazenými skalisky, skrývajícimi je před náhodnými chodci. Nedaleko stoupalo po útesu serpentínovité schodiště, ale jejím očím se nabízela pouze střední část. Prázdná.

Počáteční strach vystřídal čirý vztek. Ať se bude dít cokoliv, postará se, aby se to Ashcroftovi *nelíbilo*. Sehnula se a nabrala hrst písku.

Než ho mohla mrštit do básnickovy křenicí se tváře, mezi balvany skrývajícimi dolní část schodiště se objevil Travis. Kolem Ashcroftova zápěstí se ovinuly dlouhé,

silné prsty, našly nervy mezi kůstkami a stiskly. Tvrdě.

Bolest byla tak rychlá a paralyzující, že Ashcroftovou odpověď bylo zalapání po dechu a ochablá paže.

Cat vytrhla ruku a dívala se na útočníka prázdnýma šedýma očima. Měla co dělat, aby jeho ohromené tváří nedala pár facek.

„Je to někdo, koho bych měl poznat?“ zeptal se Travis.

„Ne,“ odpověděla příkře. „Kdybych si mohla vybrat, nechtěla bych ho znát ani já.“

„To se dá zařídit.“

Cat se teprve nyní podívala na Travise. Ustoupila půl kroku, než si uvědomila, že nemá důvod se ho bát. Ashcroft ten důvod měl.

Travisovy přimhouřené oči dávaly najevo zuřivost, která touží být uvolněna cílevědomou činností svalů a šlach.

„Tak co, Cat?“ otázal se Travis tiše.

„Nepokoušej mě.“ Unaveně vzdychla. „Nech ho jít. Bude se chovat slušně, protože pochopil, že když říkám ne, tak to myslím vážně.“

Travis pustil Ashcroftovo zápěstí a čekal.

Básník nebyl totální hlupák. Nepohnul se.

„Kdo je to?“ zeptal se Travis Cat bez obalu.

„Blake Ashcroft, zázrak americké poezie,“ řekla Cat. „Také rozmazlený hošík. Dělán snímky pro jeho nejnovější knihu.“

„*Dělala* jste, provokující couro,“ zavrčel Ashcroft. Při Travisově výrazu sebou trhl.

„Já dělám umění,“ odsekla Cat. „Pokud mi nevěříte, zeptejte se Harringtona. Zkuste mě z toho vyhodit a já na vás podám žalobu na všechno, počínaje porušením smlouvy až po pokus o znásilnění.“

Travis vrhl na Cat překvapený pohled. Pak se usmál a podívil se, proč ho Harrington nechal v přesvědčení, že na jeho fotografe není moc k vidění. Rozhodně mu neřekl, že Cochranová má elegantní nohy, lákavá ňadra a vlasy rudé jako podzimní oheň.

A podobně ohnivou náuru.

„Nikdo vám neuvěří,“ ozval se Ashcroft a mnul si brnící zápěstí. „Ženy se hrnou jedna přes druhou, aby mi rozepnuly poklopec.“

Cat zalétla zrakem k Travisovi. Pozoroval ji s podivným úsměvem. „Mám svědka,“ poukázala.

Ashcroft se podíval na statného bosého muže v ustrížených džínách a vybledlém modrém tričku.

„Prerostlý plážový povaleč,“ řekl pohrdavě. „Kdo uvěří jeho slovu proti mému? Skončila jste, milá Cathy. *Finis. Kaput.* Konec.“

Travis se naklonil a řekl něco Ashcroftovi tak tiše, že to Cat neslyšela.

Básník zbledl jako stěna. S nevěřicným výrazem se pokusil něco říct, ale z jeho úst nevyšlo ani slovo.

Travis čekal s trpělivostí pumy stojící v cestě své večeři. Ledové oči nespouštěl z tváře druhého muže.

„Proboha,“ zachraptěl konečně Ashcroft se zlostným pohledem na Cat. „Můžete dělat tu zatracenou knihu. Ale ať jsou fotky skvělé, jinak –“ Zalétl koutkem oka na Travisa a nedořekl to. Pak se jí zlostně zeptal: „Proč jste mi neřekla, že máte za milence takového pověstného žárlivého maniaka? To bych se vás ani nedotkl!“

Cat vytřeštila oči a otočila se k Travisovi. „Travisi, ty jsi pověstně žárlivý, ehm, *mileneček!*“

Líný úsměv změnil Travisův mrazivý výraz ve svůdný a sluneční světlo vsadilo do jeho očí zářivé modrozelené

drahokamy.

Dívala se na něho a zapomněla na všechno kromě jeho lákavé mužné přítomnosti. Chtěla ho.

Tytěž prsty, které přinesly Ashcroftovi bolest, ji pohladily po lícni kosti a křivce jejích úst.

„Jsem pekelně žárlivý na všechno, co se tě dotkne,“ prohlásil, „dokonce i na sluneční paprsky. Zejména na ty, které tě šimrají po celém těle.“

Cat ohromením pootevřela ústa. Špička Travisova ukazováčku se dotkla malé mezery mezi jejími předními zuby. Zachvěla se intimitou tohoto gesta. Bez přemýšlení jemně stiskla jeho prst mezi zuby a přála si, aby to trvalo věčně.

Travisův výraz se opět změnil. Soustředil se na tento moment se stravující smyslností.

„Do háje,“ ozval se Ashcroft. „Vidím, že teď nemá na fotografování ani pomyšlení. Tak zítra, milá Cathy. Stejný čas, stejné místo. Je mi jedno, kdo je vašim milencem, budete fotit ten útes tak, jak to chci já, jinak naše dohoda končí.“

„Bude tady,“ odpověděl mu Travis, aniž by se jí přestal dívat do očí. „A já taky.“ Ashcroft chtěl něco namítnout, ale rozmyslel si to. Beze

slova odešel.

Cat zamrkala, jako by se vynořila z hlubokého spánku. Pomalu pustila Travisův ukazovák. Když prst neodtáhl, s obezřetností kočky ho začala zkoumat a ochutnávat jazykem.

Pak si uvědomila, co dělá a zarděla se až ke kořínkům vlasů. Rychle odvrátila hlavu a ukončila tak kontakt.

„Cat?“

Zavrtěla hlavou, příliš zahanbená, aby se na Travise

podívala. Billy ji poučil, co si muži myslí o ženách se zá-
iníem o sex. Jsou to coury, děvky a ještě hůř.

Jsou to, co se z ní pokusil udělat tu noc, kdy skočila do
moře.

„Omlouvám se,“ vyšeptla. „Nepřemýšlela jsem.“
Smyslný dotyk Catina jazyka Trávise nepřekvapil, zato
její stud ano. „O čem mluvíš? O tom mizerovi
Ashcroftovi?“ Znovu jenom zavrtěla hlavou. „Tak o
čem?“

„Co – co jsem udělala. S tvým prstem.“ Travis sevřel
její obličej do dlaní. Tváře měla horké. Ačkoliv jeho stisk
byl jemný, nemohla uniknout.

Po několika sekundách se o to ani nepokoušela. Otočila
se zpět k Travisovi, ale nezvedla oči.

„Podívej se na mě, Cat,“ vybídl ji tiše.

Váhavě uposlechla. Touhou planoucí v jeho očích se jí
zrychlil dech.

Travis sehnul hlavu a promluvil s ústy těsně u jejích:
„Není důvod se omlouvat. Se mnou můžeš
takhle.nepřemýšlet“, kdykoliv se ti zachce. Například
hned teď.“

Polibek začal něžně jako svítání, prostý tok tepla. Pak
špička jeho jazyka pohladila vnější okraj Catiných úst a
vklouzla do koutku jejího úsměvu. Než stačila udělat
cokoliv jiného, než překvapeně vydechnout, jazyk
vklouzl do jejích úst a laskal a ochutnával jejich nitro.

Ačkoliv Travis ji držel mnohem jemněji než Ashcroft,
nedokázala se pohnout. Byla příliš ohromena smyslností
tohoto muže, jehož chuť se jí šířila po jazyku jako víno.
Je jí skoro třicet, je rozvedená... a poprvé se dozvídá,
jaké je být líbána dobře a opravdově.

Když Travis konečně odtrhl ústa. Cat se třásla. Zvolna

si uvědomila, že i on se chvěje.

„Travisi...?“ To slovo bylo povzdech i otázka.

Přítiskl rty na pulzující místo na jejím krku a cítil, jak se jí rozbušilo srdce. Polaskal to místečko jazykem a pak zuby.

Musel vynaložit velké úsilí, aby ji pustil.

Konečně zvedl hlavu a pohlédl jí do zastřených očí. Pokušení povalit ji do písku a vnořit se do ní bylo tak silné, že na okamžik nebyl schopen uvažovat.

„Nejraději bych si tě přehodil přes rameno a plul k zapadajícímu slunci,“ pronesl zastřeným hlasem. „Ale jsem moc starý, abych se miloval s ženou, která nezná celé moje jméno.“

Cat se na něho dlouze zahleděla. Uvědomila si, že pod tím humorem po ní hladoví Travis stejně jako ona po něm. A je připravený na sex, stejně jako byl Ashcroft.

Jenže na rozdíl od básníka Travis je muž. Musí mít jistotu, že žena je nejen ochotná, ale také rozdychtěná.

Při této myšlence jí prolétla tělem vlna horka. „Ani ty neznáš moje celé jméno,“ poukázala tichým hlasem.

„Zmínila ses o muži jménem Harrington.“ Přikývla.

„Jde o Rodneye ‚Přísámbůh Harringtona‘, vynikajícího organizátora, nejlepšího přítele a nejoddanějšího muže, jaký se kdy narodil?“ otázal se Travis.

Cat se přes své překvapení usmála jeho popisu.

„Přesně o toho.“ Naklonila hlavu na stranu a vzhledla k Travisovi. „Ale nikdy se o tobě nezmínil.“

„Nikdy mě nezmiňuje křestním jménem, pouze příjmením. Nebo přezdívkami. V případě Ashcrofta je to například Korunní princ melasy.“

Ušklíbla se. „Musíš znát Harringtona velmi dobře. Je opatrný v tom, s kým se o tyto přezdívky dělí.“

„Jako Oheň a led Cochranová,“ opáčil.

Cat se prudce nadechla. Byla to důvěrná přezdívka, kterou pro ni Harrington vymyslel té noci u Panenských ostrovů, kdy vyšplhala po provazovém žebříku na jeho jachtu a vešla do obytné kajuty nahá, okapávající vztekem a slanou vodou.

„Kdo jsi?“ vyhrkla.

„Nikdy se nezmínil o nikom s přezdívkou Ve větru?“

„To jsi ty?“

Travis otřel rty o její. „T. H. Danvers,“ protáhl, „k tvým službám.“

V prvním okamžiku si Cat myslela, že neslyšela dobře. Ale okamžitě pochopila, že ano. Strnula a ustoupila o krok.

„Ty jsi *Danvers*?“

„Nějaký problém?“ opáčil náhle ostražitý Travis.

Cat stále svírala v hrsti písek. Z výrazu její tváře bylo jasné, že se ho chystá použít.

„Jak dlouho znáš moje příjmení?“ chtěla vědět.

„S určitostí? Asi tri minuty. Když jsi použila Harringtona proti tomu básníkovi, domyslel jsem si, že musíš být Cochranová. V Laguna Beach není příliš mnoho fotografek, které by měly za agenta slavného Rodneye Harringtona.“

Cat si ho prohlížela nicneříkajícíma očima a zjevně se rozhodovala, jestli mu to má věřit. Po delší chvíli vzdychla a nechala písek protéct mezi prsty.

„Nemám ráda náhody,“ zamumlala s pohledem upřeným do země, „ale vím, že se stávají. Jinak bychom pro ně neměli výraz.“

„Ani já je nemám ve velké oblibě.“

Prudce zvedla hlavu. Travisova ústa vypadala tvrdě.

Modré oči se najednou dívaly odtazitě a měřily ji, jako by ji viděl poprvé.

„Řekl ti Harrington, že ti nezaručím spolupráci, dokud neuvidím tvé fotky?“ zeptal se Travis na rovinu.

Cat přimhouřila oči. „Myslíš, že jsem celou dobu věděla, kdo jsi, vid’?“

Pokrčil rameny.

„Takže, pane T. H. Danversi, můžeš si dát pohov. Nejsem jedna z žen stojících ve frontě na to, že je vezmeš na tebou placenou dovolenou. Pokud mi nevěříš, zeptej se Harringtona. Poví ti čirou pravdu. Nikdy nemíchám muže a obchod.“

„Už mi to řekl. Byl to jediný důvod, proč jsem souhlasil, že vyzkouším ženu fotografku. **Cistá** profesionalita, žádné pletky.“

„Přesně tak.“

Travis se zvolna usmál. „Ano. Správně. Potom jsem uviděl ženu balancující jako kočka na skalách nad vlnami. Fotografovala tak, jako by neexistoval zítřek – a ani příliv. Jak jsem měl vědět, že ta krásná rusovlasá idiotka, kterou jsem zachránil, je shodou okolností Harringtonova Cochranová?“ Zlehka položil důraz na majetnické *Harringtonova*.

„Tři z pěti špatně,“ prohlásila Cat sevřeným hlasem.

„Cože?“

„Mám zrzavé vlasy a jmenuji se Cochranová.“ Zvedla dva prsty. „Ale nejsem krásná, nejsem idiotka a rozhodně nejsem Harringtonova.“

„Má tě velmi rád.“ Travisův hlas zněl chladně a trochu jako sondování.

„A já mám ráda jeho. Dlužím mu víc, než kdy dokážu splatit.“

„Co brání běžnému postupu?“

„Jako sexu?“ upřesnila Cat.

„Jak jsem řekl. Běžnému postupu.“

Stiskla rty do tenké linky. „Prosté obchodní transakci sestávající z dlouhých minut zaplněných sténáním? Ne, díky, Travisu. Ani teď, ani nikdy jindy.“

Díval se na ni nepřesvědčeným pohledem.

Cat se sehnula, zvedla brašny a převésila si je přes ramena.

Pozoroval ji a čekal.

„Zítra zavolám Harringtonovi,“ oznámila, „a řeknu mu, aby ti našel jiného fotografa.“

Po Travisově tváři přelétl údiv. „Ne. Zatím ne.“

„Zatím ne? Na co čekáš? Na definitivní Jdi k čertu? Prima, udělám to. Jdi –“

Bleskovým pohybem jí zakryl ústa svými.

Neměla šanci zareagovat. A ani nechtěla. Dotek jeho rtů, závan teplého dechu, žár vkrádající se jí do kostí... vychutnávala si je s takovou intenzitou, až ji to děsilo. Travis byl tak jedinečný a ona tak zranitelná.

A nesmírně se bála, že to Travis ví.

„Přestaň,“ zašeptala.

„Naštvaná malá kočka,“ zašeptal Travis na jejích rtech. „Zlobíš se, protože ti nezaručuji práci?“

„Ne.“

„Tak proč?“

Velmi opatrně se vyvinula z jeho paží. Pustil ji, ale tak pomalu, že z toho vzniklo další polaskání.

„Zlobím se, protože odmítám směřovat muže a byznys,“ odpověděla. „A náhle zjišťuji, že přesně to dělám.“

Zvedl koutek úst v sardonickém úsměvu. „A já mám

svoje pravidlo proti směřování žen s čímkoliv jiným než byznysem.“

Při Catině výrazu se málem zasmál nahlas. „No ne. Nemůžeš být takové neviňátko.“

„Vůbec nejsem neviňátko.“

„Výborně. Pak tedy víš, že muži chtějí sex a ženy peníze. Není důvod, proč by každý nemohl dostat svoje. Jednoduchá obchodní transakce.“

„Mluvíš o hošících a samicích, ne o mužích a ženách.“

„Přestaň snít, Cat. Probud' se. Tohle je reálný svět.“

Travis opět sklonil hlavu a špičkou jazyka sledoval citlivou linii jejích úst. Z přívalu horka v těle se jí překvapením zlomil dech.

„Reálný svět má reálné kompenzace, nebo ne?“ otázal se tiše.

Cat nedokázala skrýt svou reakci, ale mohla odmítnout se jí poddat. A také to udělala. Odtáhla hlavu. „Nejsem prostitutka.“

„Kdo říkal, že jsi?“

„Ty.“

Travis vzdychl a napřímil se. Nějakou chvíli se na ni jenom díval zamyšleným pohledem. Když promluvil, jeho hlas zněl mírně a podivně smutně.

„Nejsem naivní ani sobecký,“ oznámil. „Neočekávám, že nějaká žena bude mou milenkou, aniž by dostala něco na oplátku.“

„Dostává totéž, co dostáváš ty.“

Pokrčil rameny. „To ženě ale nestačí. A pokud jde o obchodní transakci, ještě důležitější je to, aby obě strany přesně věděly, co mohou očekávat. Žádná obviňování a žádná nepřijemná překvapení.“

Cat stiskla rty, jako by právě ochutnala něco hořkého,

ale neřekla slovo.

„Přes to, co vypovídá tvůj výraz,“ pokračoval klidně Travis, „nejde o prostituci. Ženy, s nimiž si užívám, nejsou prostitutky. Dočasné milenky, to ano, ale nikdy ne děvky.“

Cat se na něho dlouho a mlčky dívala. „Tvoje manželka tě popálila až do morku kostí, vid’?“

Přivřel oči. „Dokončila moje vzdělání.“

„A co ses naučil? Že všechny ženy jsou děvky?“

„Ne. Zjistil jsem, že už nikdy nebudu schopen důvěřovat ženě, natož se oženit s nějakou, která má méně peněz než A já jsem velmi bohatý, Cat. Pokud narazím na ženu, která mě přitahuje, dávám vztahu obchodní ráz. Bohužel K to neděje až tak často. Jsem příliš starý na to, abych se nechal ovládat svým penisem.“

Přes ozvěnu svých dřívějších slov v hlavě ho Cat téměř neslyšela. *Někdo vyhraje. Někdo prohraje. Někdo nikdy nedostane šanci. Pokud jsi bohatý Travis, spadáme do té třetí kategorie.*

Děsila se smutku, bolesti a pronikavé lítosti, které v ní vířily. Říkaly jí, jak strašlivě snadné by bylo propadnout lásce k Travisu Danversovi.

A jak strašlivě hloupé.

Zavřela oči, neschopna dívat se na tvář muže, kterého mohla milovat. „Je mi to líto.“

„Není proč,“ řekl Travis překvapený smutkem v jejím hlasu.

Poněkud divoce se zasmála, protože to bylo lepší než pláč.

„Cat? Co je?“

„Jsi bohatý.“

Travis mlčel. Nechápal, proč to říká. Pokusil se ji při-

vinout k sobě a uklidnit, ale ustoupila z dosahu jeho paží. S unaveným povzdechem poopravila řemeny na ramenou a otočila se k němu.

„Zavoláš Harringtonovi, nebo to mám udělat já?“ zeptala se.

„Proč by mu měl někdo z nás volat?“

„Aby mu řekl, ať sežene jiného fotografa.“

Travisem prolétlo něco jako překvapení a zlost. „Skončíš jen tak?“ zeptal se strohým tónem. „Jenom proto, že ti nezaručím práci, dokud neuvidím nějaké fotky mé lodě, které uděláš?“

„Samozřejmě že ne. Máš plné právo rozhodnout, jestli moje snímky odpovídají tvým potřebám.“

„Tak proč chceš skončit?“

Catin falešný klid selhal. „Je to jednoduché, pracháči. Nemáš ale žádné právo obrátit můj svět vzhůru nohama, přimět mě, abych porušila své zásady, abych se cítila –“ Zmlkla a po chvíli dodala: „Nesměšuji muže a práci. Tečka.“

„Já přece nejsem ‚muži‘, jsem jenom Travis,“ reagoval s takovým klidem, až měla chuť ječet. „A pokouším se dodat naší spolupráci víc potěšení než pouhý obchod.“

Věnovala mu ledový pohled.

„Cat, já nejsem Blake Ashcroft. Neudělám ti ze života peklo, když se mnou nebudeš spát. Kromě toho,“ dodal neutrálně, „můžeš si dovolit tuhle práci odmítnout?“

Semkla rty. Potřebovala peníze a on to věděl. Husa, sama mu to řekla.

„Pokud budu souhlasit s prací na tvé knize,“ odpověděla přiškrceně, „bude mi platit spíše vydavatel než ty. Prostá obchodní transakce, pane T. H. Danversí, něco, co bys měl ocenit. Nic osobního. Rozhodně nic

intimního.“

„A žádná možnost... intimnosti?“

„Oba máme svá pravidla. Ty nechceš ženu, kterou si nekoupíš, a já nejsem na prodej. Je na tomhle snad něco nejasného?“

„Fakt, že mě chceš stejně moc jako já tebe,“ prohlásil nelítostně.

Cat vzhlédla a upřela pohled do jeho očí. Viděla, jak hledí na její vlasy, rty, obrys ňader pod bavlněným pulovrem, křivku nohou pod ustřiženými džínami.

Jeho touha byla téměř hmatatelná. Její reakce také. Bradavky napínaly tkaninu, jako by byla mokrá.

„Ne,“ vyhrkla. „Nefungovalo by to.“ Jenže její chraptivý, roztoužený hlas to popíral. „Nesmysl,“ prohlásil zdvořile Travis. Zvedl řemeny těžkých brašen z jejích ramen. „Travisi, já –“

„Probereme to u večere,“ přerušil ji. „Tentokrát je řada na mně. Berte to jako obchodní schůzku.“

Vykročil směrem ke Catinu domu a nesl brašny se záviděníhodnou lehkostí. Vtom si uvědomila, že nic není vyřešeno. Rozběhla se před něho a stanula mu v cestě.

„Přesně tohle to bude,“ vyhrkla. „Obchodní schůzka.“

„Skutečně?“

Jeho pomalý úsměv vyslal vlnu horka do celého jejího těla. Polkla. „Ano.“

„Jak říkáš, sladká Cat. Obchodní.“

Cat si příliš pozdě uvědomila, jaké obchody vede Travis se ženami.

SEDM

Restaurace byla italská, ale typickou jídelnu s převážnou nabídkou těstovinových jídel nepřipomínala ani v nejmenším. Upoutávala překrásnými vitrážovými okny ;1 měkkým kobercem. Na stolech překrytých červenými ubrusy stály vázy s čerstvými květinami, naleštěný porcelán, stříbrné příbory a křišťálové sklenice. Prostředí nenápadně naznačující bohatství.

Cat se ani nemusela dívat do jídelního lístku, aby věděla, že je to drahá restaurace. Opravdu drahá. „Ne,“ otočila se na Travis. „Nemáš ráda italská jídla?“

„Nemám ráda vysoké ceny.“

Překvapeně zamrkal. „Je mi líto, ale na změnu už je pozdě. Slyším, jak ti kručí v žaludku. Kdy jsi obědvala?“

„Neobědvala jsem.“

„Cat, buď rozumná. Musíš jíst.“ Zhluboka se nadechla.

A to byla chyba. Z vůně jídla se jí zatočila hlava. Od snídaně uplynula velmi dlouhá doba.

Dopřejte si více spánku. Jezte pravidelně a vydatně. Uvidíme se za týden.

Při vzpomínce na lékařčina slova vzdychla. Se spánkem nemohla moc udělat, ale vydatné jídlo bylo všude kolem ní.

„Nechal jsem tě včera vařit večeri, i když jsem nechtěl,“ poukázal Travis neutrálně.

„Podívej se na mě. Jsem v kalhotách, halence a sandálech. Vždyť mě ani nepustí dovnitř.“

„Chceš se vsadit?“

Hosteska k nim přistoupila s profesionálním úsměvem. Ačkoliv měla na sobě dlouhé černé šaty, lodičky na vysokém podpatku a perly, neměla nejmenší problém s usazením neformálně oděných lidí. „Dvě osoby?“ zeptala se.

Travis přikývl, vzal Cat za paži a následoval s ní hostesku do boxu, o který požádal. Viděl, že Cat nemůže odolat vůni jídla. I jemu se sbíhaly sliny v ústech. Místo aby se posadil naproti, vklouzl vedle ní.

„Pověz mi,“ požádala Cat, když se pohodlně usadila na plyšové sedačce, „co dělá takový konstruktér lodí.“

„Navrhuje lodě.“

Vrhla na něj postranní pohled.

Travis otevřel jídelní lístek. „Pokud máš ráda hřebenatky, mají je nejlepší v celé jižní Kalifornii.“

„Miluju je.“

„Výborně.“

„Kolik mužů máš na své lodi?“

„Dost, aby stačili na práci.“

Cat zvedla oči ke stropu a vzdychla. „Ani v nejmenším mi nepomáháš.“

„Co tím myslíš?“ opáčil, aniž by odtrhl zrak od jídelního lístku.

„Jak mám plánovat snímky, když mi vůbec neřekneš, co potřebuješ?“ „Momentálně potřebuju jídlo. Fotit mě užješ později,“ zasmál se.

„Nepokoušej mě. Je to obchodní schůzka, zapomněls?“

„Nedokážu vést obchody s prázdným žaludkem. Vede to k chybným rozhodnutím.“

Jídlo bylo opravdu výborné. Cat usrkla vína a Travis se zeptal, jestli má chuť na něco sladkého.

Zavrtěla hlavou.

Ale když se z přítmí opět vynořil číšník, Travis objednal koňak a něco čokoládového. Za okamžik se na stole objevila křišťálová karafa s koňakem a elegantní miska s čokoládovou pěnou.

„Jak jsi věděl, že mám slabost pro čokoládu?“ podivila se Cat.

„Protože jsem na tom stejně.“

Vychutnávala si dezert. Travis ji upřeně pozoroval a zahříval v dlaních sklenku s koňakem. Přála si, aby byl méně vnímavý nebo ona méně zranitelná. Ačkoliv věděla, že se může púlit, když se příliš přiblíží k jeho žáru, cítila se úžasně.

Jakmile měl koňak správnou teplotu, nabídl ho Cat.

Odmítla zavrtěním hlavy. „Uspával by mě.“

„Klidně usni. Dopravím tě domů. Se mnou nemusíš mít obavy. Nejsem Ashcroft.“

Cat si v duchu řekla, že právě proto by měla být vůči Travisovi hodně opatrná. Jenže to nebylo možné. Nemělo smysl bojovat s hedvábnou intimitou, která mezi nimi sílila s každým nadechnutím. Zaklonila hlavu, aby usrkla jantarový nápoj ohřátý teplem jeho těla.

Travis se na ni díval s intenzitou, která by ji vyděsila, kdyby na něj nehleděla stejným způsobem. Stravovala je primární zvědavost, vzájemná fascinace, která byla duchovní i smyslná, tiché poznání *správnosti* toho druhého.

Až na předním sedadle jeho bronzového mercedesu si uvědomila, jak je ospalá. Světla protijedoucích aut se pohybovala jako omamná, hypnotizující stříbrná řeka.

Jídlo, vino a koňak v jejím těle spojily síly. Svezla se na sedadle a usnula. Potvrdila tím naprostou důvěru vůči známému neznámému muži jménem Travis.

Travis se na ni podíval a usmál se. Chápal její důvěru lepe než ona. Tak samostatná žena jako Cat nepřijímá nic snadno od nikoho, zejména ne od muže.

Jel rychle a opatrně, aniž by rušil její spánek. Chtěl Cat jako dosud žádnou jinou ženu. Ale ona odmítala bezzá-
vazný vztah, který jediný byl pro něho po Tině přijatelný.

Tina, která chtěla jeho peníze, ale ne jeho dítě. Tina, která zabila jejich dítě ještě předtím, než vůbec dostalo šanci žít.

Kdyby se rozhodl znovu oženit, věděl, jaká by to musela být žena. Bohatá. Velmi bohatá. Žena, která nepotřebuje jeho peníze, ale chce s ním mít dítě.

A Cat, bez ohledu na to, jak moc ji chce a jak je jim spolu dobře, potřebuje peníze příliš zoufale, aby jí mohl věřit. Jeden nevinný život uhasl, protože důvěřoval nesprávné ženě. Takovou ztrátu už nemůže riskovat.

Ani kdyby tím získal Cat.

Zamyšleně zařadil nižší rychlost a znovu zalétl pohledem na spící ženu, která ho tolik přitahovala.

Nesměšuje muže a peníze. Pro mě je to jediný způsob vztahu se ženou. Jeden z nás poruší svoje pravidlo, Cat. Já to nebudu. Nemohu.

Už chtěl odbočit na příjezdovou cestu ke svému domu, ale vtom si uvědomil, že Cat by mu měla probuzení v jeho posteli za zlé. Myslela by si, že si ji koupil drahou večerí, která pro ni neznamena-
la víc než běžný sendvič.

Zaparkoval proto u Catina domu. Odemkl klíčem z její kabelky, rozsvítil a vydal se hledat ložnici. Otevřel první dveře vedle kuchyně. Okno místnosti směřovalo k půl-

nočnímu oceánu. Zařízení tvořily jednoduchá postel, starožitné houpací křeslo a stylová komoda se šikmým zrcadlem. Světlé barvy východu slunce na prošívané přikrývky se opakovaly na hustém vlněném koberci.

Kombinace leštěného dřeva a zářivých barev ho potěšila. Tento pokoj mohl sloužit stejně dobře muži. S předpokladem, že je to pokoj pro hosty, zavřel dveře a pokračoval

soukromí. Z lůžkovin se linula jemná vůně, z níž se mu zatočila hlava. Jemně pohladil polštář s touhou, aby tu Cat ležela a usmívala se na něj jako na svého milence.

Pak pomyslel na Cat spící v autě. Přemýšlel, jak dlouho jí potrvá, než přijme to, co se nedá změnit.

Chce ho.

Obezřetná, nezávislá Cat. Měl bych ji popadnou, než se probudí, a odplout s ní až na konec světa.

Usmál se a přimhouřil oči. Z pirátských rysů jeho tváře vyzařovalo pokušení.

„Až jindy, Cat,“ slíbil. „Brzy. Ale dneska ne. Nejsi ještě připravená.“

Ani on. Musejí upřesnit detaily jejich vztahu. Byl zvyklý na delikátní vyjednávání a obával se, že Cat ne.

Po návratu k autu Cat stále spala. Když ji zvedal do náruče, něco zamumlala.

„To je dobré,“ poznamenal tiše. „Jenom spi. Nesu tě do tvého domu.“

Pootevřela oči, spatřila jeho důvěrně známý úsměv a ospale se pousmála. Pak vklouzla zpět do spánku, po němž její vyčerpané tělo tolik dychtilo.

Travis ji odnesl do ložnice, položil na postel a začal Cat svlékat. Zul jí černé sandály, postavil je stranou na podlahu a jemně promasíroval otlaky řemínků na nártu.

Polom odepnul tepanou stříbrnou sponu přidržující vlasy **na** temeni.

Po rukou se mu roztekly prameny hebké a teplé jako svítání. Zabořil do nich tvář a zhluboka se nadechl. Věděl, že by měl přestat, přetáhnout přes ni příkrývku a odejít.

Věděl to, ale neodešel.

Pomalují začal rozepínat halenku zahalující svůdné oblíny. Na okamžik se zastavil s očima upřenýma na krásné tělo a byl rád, že Cat nevidí, jak se mu třesou ruce.

„Uvědomuješ si, co mi děláš?“ zašeptal.

Bez odpovědi.

Žádnou ani nečekal.

Opatrně z ní stáhl volné kalhoty, aby se nedotkl zraněného chodidla. Zaváhal teprve ve chvíli, kdy měla na sobě pouze podprsenku a kalhotky.

„To by se ti nelíbilo, že ne?“ pronesl velmi tiše. „Hrdá, nezávislá Cat, Víím, že bych měl odejít a nechat tě spát samotnou. Ale... nemůžu.“

Se zakořeněnou pořádkumilovností muže, jenž tráví hodně času na moři, poskládal její i svoje oblečení a uložil je na houpací křeslo. Ačkoliv se před jejím svléknutím ze spodního prádla zarazil, se svým oděvem neměl žádné problémy. Byl zcela nahý, když si lehal vedle ní a přetahoval přes ně příkrývku.

Trochu se pohnula, aniž by se probudila. Cítila jeho přítomnost.

„Travisi...“ zamumlala hlasem zastřeným spánkem.

„Pšt,“ pohlídl ji po vlasech. „Spi, Cat. Všechno je v pořádku. Jsi doma.“

Vzdychla a poddala se jeho teple.

Travisovým tělem otřásla touha a ještě něco dalšího, co

nedokázal pojmenovat. Tiskl rty na její vlasy, ohromen emocemi, které v něm vířily.

Úzká postel mu řekla, že Cat je zvyklá spát sama. Přesto přijímala jeho paže s úsměvem, jako by byli milenci odedávna.

Všechno, co viděl a co v ní cítil, mu říkalo, že by jim spolu bylo dobře, že je to pro něho ta správná žena ve všech ohledech – až na jeden.

A právě ten jeden byl jediný, na kterém záleželo.

Zatraceně, Cat, proč jsem tě nepotkal předtím, než mě Tina poučila o ženách a penězích?

Cat se tiskla k Travisovu teplu jako spící dítě. Prsty vklouzla do hustých chloupků na jeho hrudi a její dlouhý povzdech sladce zavoněl a zahřál ho na krku.

Potřeba v Travisovi byla jak sexuální, tak lidská. Toužil po klidu, který ho vedle Cat zaplavoval, a stejně tak toužil po jejím těle.

Její důvěra byla krutou čepelí zajiždějící do jizev zbylých po starých jistotách.

Co si s tebou počnu, Cat? Chceš, abych věřil... až příliš. A cena za omyl je vysoká.

Je to jedna z mála věcí na světě, kterou si nemohu dovolit.

Travis dlouho ležel ve tmě a objímal ji. Ale ať přistupoval k problému z kterékoliv strany, nic se nezměnilo. Je bohatý. Cat ne.

To znamená, že se velmi rychle budou muset dohodnout na podmínkách. Pokud Cat odmítne jejich vztah spočítat, Travis udělá to, co dělal předtím, když ho překážky země a lidské povahy omezovaly: nastoupí na palubu své lodě a popluje až na konec světa.

Čistá a nekonečná krása moře mu vrátí život stejně,

jako to udělala mnohokrát v minulosti.

Ale i když se tím ubezpečoval, vdechoval její vůni a věděl, že tu mu nemůže nahradit nic na souši ani na moři.

OSM

Svítání třpytící se nad oceánem fantastickými odstíny růžové, zlaté, levandulové a krémové barvy zalilo Catinu ložnici tichou záplavou světla. Vnitřní hodiny jí oznámily, že je čas vstávat.

Zavrtěla se v mlčenlivém protestu – a uvědomila si, že vedle ní je něco teplého a velmi hmotného. Pod tváří cítila pomalý, pravidelný rytmus srdce.

Stále se zavřenýma očima pochopila, že zpola leží na nějakém muži, dýchá jako on, paži přehozenou přes jeho hrud', nohu vraženou mezi jeho. *Travis*.

Nemusela otevírat oči, aby věděla, kdo sdílí její intimní polohu, protože Travis byl jediný muž, který mohl proklouznout její obranou. Nechala je vědomě zavřené. Nechtěla se probudit a čelit pracovnímu dni. Bylo to oproti jiným tak nádherně teplé ráno, když ležel vedle ní. Ospale oťřela tvář o jeho hrud' a přitulila se ještě blíž.

Tep jeho srdce se okamžitě změnil a v paži ovinuté kolem jejího pasu ucítila napětí.

Travis byl vzhůru.

Teprve nyní si Cat uvědomila, že je nahý a ona ne. Ne tak úplně. Strnula. „Nezlob se,“ ozval se tiše.

Velká ruka ji pohládila po vlasech. Byl to něžný a nic nevyžadující dotek.

„Kdybys dokončil moje svlékání, byla bych vzteky bez sebe,“ prohlásila po chvilce. „Já vím.“

Zastavil se jí dech. „Jak?“

S úsměvem přejel špičkami prstů po jejích víčkách. „Prostě to vím.“

„Jak se můžu –“ začala Cat, ale rychle zmlkla.

Jak se můžu bránit před mužem, který mě tak dobře zná?

Odpověď byla jednoduchá a zastrašující. Nemohla.

„Ano?“ pobídl ji Travis.

„Jak můžeš být tak chytrý?“ zamumlala.

„Stejně jako ty. Někdy. Někdy mě obrovsky překvapíš.“

Cat zaváhala, vzdychla a znovu se uvolnila. Chvilí si dovolila vychutnávat pohyb jeho ruky ve vlasech.

„Kdybys nebyl větší než já,“ řekla nakonec a zívla, „strčila bych tě z terasy do příboje k rannímu zaplávání.“

Travis se otřásl smíchem. „Jenže já *jsem* větší, takže co se mnou hodláš udělat?“

„Přemýšlím.“

Vyklouzl rukou z jejích vlasů a začal ji smyslně hladit po zádech.

„Smím něco navrhnout?“ otázal se.

Během řeči zlehka přejel nehty po konci její páteře.

Cat se zachvěla a instinktivně prohnula k němu. Travis zadržel dech. V jejím pohybu nebyla žádná vypočítavost. Prostě reagovala na podnět s hlubokou smyslností, při níž se jeho tělo napjalo očekáváním.

Nemýlil se. Bylo by jim spolu dobře. Velmi dobře.

„Návrh?“ opáčila Cat ospale.

„Jenom jeden.“

Zvedla hlavu a podívala se na něho shora. Svítání měnilo arogantní rysy jeho tváře na sametové stíny a světlé výstupky. Sytá zeleň očí byla téměř černá, ale z hloubky zářila inteligence a humor. Ústa pod hustým knírem se zformovala do pirátského úsměvu.

„Neříkej mi to,“ požádala suše. „Nech mě hádat.“

„Dobře. Nabídnou ti druhou narážku.“

Vklouzl rukou do jejích vlasů a masíroval pokožku, dokud slastně nevzdychla a znovu se nepoložila vedle něj. Když promluvil, jeho hlas zněl ještě hlouběji a sametověji než obvykle.

„Už víš můj návrh,“ zeptal se, ale bez otazníku.

„Ano. Že se dám do práce.“

„Na mně.“

„Ty nepotřebuješ zpracovat.“ Cat se nadvzdela na lokti. „Připadáš mi docela hotový.“

Travis sevřel její tvář mezi dlaně. „Je mě jenom polovina a hledám tu druhou.“ Něžně si přitáhl její hlavu a začal ji líbat. „Jdeme k sobě tak dobře, dvě poloviny konečně tvoří celek.“

„Ale –“

Zavřel jí ústa polibkem dříve, než stačila domluvit, protože se bál odmítnutí.

„Zatím nic neříkej,“ promluvil na jejích ústech. „Jenom mě polib. Jednou. To je vše, o co žádám. Víš, že mi můžeš důvěřovat. Jeden polibek pro dobře vychovaného piráta, který tě chce unést a plout s tebou až na konec světa, ale místo toho tě donesl do tvého domu.“

Cat cítila, jak se poddává jemné síle jeho slov, vtahovaná jako list stromu do víru jeho touhy. Takhle ji nechtěl ještě žádný muž. Jeho potřeba byla pro ni stejně neodolatelná jako svítání. Zvolna sklonila hlavu, až se jejich rty setkaly v dech beroucím něžném polibku.

Pouze polibek.

Pouze jeden.

S vírou v Travisovo sebeovládání zlehka pohnula rty na jeho. Cítila smyslné napětí, jímž reagovalo jeho tělo. Říkalo jí, jak po ní touží. Hlavou jí prolétla myšlenka na opatrnost, ale současně s ní se dostavil pocit ženské síly,

kteřá byla zcela nová a opojná jako koňak usrkávaný z křišťálové sklenky.

Její exmanžel požadoval, aby klidně ležela a byla zticha, dokud on neskončí, protože ženy milující sex nejsou vhodné pro roli matky jeho dětí. Manželky jsou pasivní. Spolupracují děvky. A ty, co si sex vychutnávají, jsou coury.

Dodržet jeho pravidlo jí nečinilo potíže, sex s Billym nebyl požitek. Jediná příjemnost, jakou se sexem zakusila, bylo uspěchané, kradmé a nakonec zahanbující miliskování na střední škole.

Ačkoliv Travis nebyl v žádném případě nudný jako Billy ani trapný jako kluk ze střední školy, když skončil po krátkém úvodu, Cat od něj nic neočekávala. Sex je pro ženy jen jeden z žertů matky přírody. Muži jsou rychlí a tvrdí a ženy ne.

Ale jako kladné hodnotila nádherné probuzení, když cítila pod tváří bušení jeho srdce a teplo těla. Tak skvěle se nevyspala už celé roky. Jestli tenhle druh klidu a společnosti vyžaduje několik uspěchaných, nepříjemných minut pod ním... no co, po otcově smrti se poučila, že nic v životě není zadarmo.

Očekávala, že něžný polibek skončí útokem výsadní sexuální moci muže, ale Travis nedával najevo žádné známky netrpělivosti. Zvědavá, jak nebyla od střední školy, zvýšila naléhavost polibku. Pootevřela rty a jazykem obkroužila linii jeho úst tak, jak to předtím udělal on jí.

Okamžitě si uvědomila, co udělala, a strnula. Tři roky manželství s Billym ji přesvědčily, že muži nemají rádi nic kromě přímého, rychlého sexu. Líbání tomu stálo v cestě.

Chtěla zvednout hlavu, ale zjistila, že nemůže. Travisovy ručejí pevně přidržovaly a jejich rty se nadále dotýkaly.

„Travisi?“ vyšeptla.

„Ano.“

„Coje?“

„A,ť se ptáš na cokoliv, odpověď zní ano. Tedy pokud to neznamená, že líbání skončí dříve, než tě ochutnám. Musím tě ochutnat, Cat. Je příliš mnoho žádat o polibek?“

Šokované otevřela oči.

Travis se na ni díval plamenným modrozeleným pohledem vyplňujícím její svět. „Tobě to nevadí?“ zeptala se na jeho rtech. „Co jako?“

„Tohle.“

Zavřela oči a špičkou jazyka prozkoumala koutky jeho úst. Přemýšlela přitom, jestli je má taky tak citlivé jako ona.

„Jestli mi to vadí?“ opáčil zastřeným hlasem. „Hrome, vůbec ne. Líbí se mi to.“

„A co tohle?“

Když mu kočičím způsobem olízla rty, toužil jí roztáhnout stehna a vyhledat místo, které bylo ještě víc horké a vlhké.

Ale na to bylo brzy. Byla plachá jako dívka s prvním mužem.

„Mám to rád. Hodně,“ prohlásil.

Ruce, jimiž ji hladil po zádech, se mu chvěly. Ale Cat to nepostřehla, byla příliš zaneprázdněna snahou zapamatovat si jazykem tvar jeho úsměvu.

„A co tohle?“ zašeptala.

Vsunula jazyk za jeho dolní ret a přejela jím po jeho

zubech. V pokušení vnořit se do něj jí bránila pouze dosavadní zkušenost s muži a sexem.

„Udělej to,“ povzbudil ji Travis. „Ochutnávej mě tak, jak chci ochutnávat já tebe.“

Po nějaké době zapomněla na obavy z okamžiku, kdy se ocitne na zádech se zpoceným Travisem nad sebou. Zapomněla na Billyho tvrdou výuku, na to, že zná Trávise tak krátce, zapomněla na všechno kromě žáru a potlačované síly muže, jenž byl tak sebejistý a nechal ji, aby se na něm otestovala. S rozervaným povzdechem přestala myslet a plně se odevzdala vášnivým polibkům.

Potom už jí nestačil ani ten nejhlubší polibek. Potřebovala se k němu dostat blíž, ale ať se snažila sebevíc, stále

to bylo málo. Propletla nohy s jeho, tiskla se k jeho hrudi, pokoušela se splynout s ním podobně jako on s ní.

Travis ji, aniž přerušil polibek, zvedl na sebe jako horkou saténovou příkrývku.

Ale Cat to pořád nestačilo. Laskala ho vlněním těla, které napřed ztišilo a pak divoce zvýšilo její touhu po něm.

„Blíž,“ zašeptala, aniž si to uvědomila. „Blíž.“

Travis roztáhl nohy a nechal ji sklouznout mezi ně. Pak je přehodil přes její, patami odtáhl kotníky a zpřístupnil tak měkký, rozpálený střed jejího těla. Potřeba vniknout do ní byla tak obrovská, až se třásl. Ale nemohl to udělat. Nemohl si ji vzít.

Neměl sex bez kondomu od doby, kdy Tina potratila jeho dítě. Nehodlal s tím začít právě nyní, byť ho Cat vzrušovala sebevíc.

A z Catiny zvláštní kombinace bezhlavé smyslnosti a váhání tušil, že nemá v zásuvce nočního stolku

připravenou krabičku s prezervativy.

Zasténal a vsunul vzrušený úd mezi její nohy. Vydala rozervaný zvuk do jeho úst, zachvěla se a přitiskla k němu. Její okamžitá a vášnivá reakce mu vnukla myšlenku, jestli se v obsahu jejího nočního stolku nakonec nemýlí.

Cat téměř nevnímala pohyb Travisových rukou na svém těle. Tmavé krajkové prádlo zmizelo a byla nahá jako on. Neprotestovala. Vítala to. Chtěla být těsně u něj, kůže na kůži, oheň spalující její letitou prochladlost.

Byl to on, kdo ukončil dlouhý polibek. Nadzvedl jí hlavu a zeptal se na rovinu: „Jsi si jistá?“

Zmámená a zadýchaná Cat se chvěla po celém těle. Nechápala jeho otázku, a ani proč přestal.

„Ještě nikdy jsem to tolik nechtěla,“ odpověděla ochraptěle. „Na tohle se ptáš?“

„To je víc, než jsem žádal,“ přiznal Travis. „Nejsem nakažený, ale musím vědět, jestli se nějak chráníš před otěhotněním.“

Cat zpočátku nerozuměla. A když to pochopila, ztuhla. Před těhotenstvím byla *chráněná* opravdu velmi dobře a bolestně.

S tichým výkřikem se z něho skulila. Nechtěla vidět změnu v jeho očích, až se dozví, že není jako žena v pořádku. Nesnesla pomýšlení, že zná přesný okamžik, kdy po ní přestane toužit.

Travis se okamžitě přetočil na bok. Objal ji paží kolem pasu a přivinul těsně k sobě. Cítila jeho horké a tvrdé vzrušení, přesto jeho hlas zněl spíše klidně.

„Ach, Cat, nezlob se na svého neomaleného piráta. Mám právo to vědět.“

Pomalou vydechla, aby se uklidnila, ale odmítla se na

něho podívat. „Nezlobím se.“

Něžně otřel rty o její rameno. I když mlčela, věděla, že čeká na odpověď.

Jenže nemohla najít slova.

„Cat?“ ozval se.

Zavřela oči. „Nemohu otěhotnět.“

Znělo jí to otevřeně, tvrdě, ale neměla nic, čím by to zjemnila. Říkala pravdu.

Znepokojený změnou jejího hlasu a odmítáním podívat se mu do očí jí zvedl obličej k sobě. Když promluvil, zněl jeho hlas stejně tvrdě jako její.

„Podívej se na mě,“ žádal. „Jsi si jistá, že nemůžeš otěhotnět?“

Cat se zmocnil hněv. Travis měl právo se zeptat, ale jenom jednou.

„Naprosto,“ pronesla odtažitě. „Ale na tom nesejde.“ Zvedl obočí. „Ksaku nesejde. Už jednou jsme uvízl v pasti s otěhotněním a to stačilo.“ Při jejím úsměvu sebou trhl.

„Neobávej se, pane T. H. Danversi,“ řekla poněkud pichlavě. „Od pastí s otěhotněním jsem osvobozena.“

„Co tím myslíš?“

„Jsem neplodná!“

Při těchto slovech se otočila a pokusila se dostat pryč z jeho dosahu, pryč z pokoje... pryč.

Ale nebyla dost rychlá. Travis vycítil, co má v úmyslu, a přitiskl ji tělem.

„Ne tak rychle, Cat. Nejdříve mi pověz proč.“

Jeho síla ji nezastrašila tak, jak se to stalo s Ashcroftem. Rozdíl mezi oběma muži byl prostý a devastující – Cat věřila, že Travis ji neznásilní, a nezápasila s ním.

Ale důvěra k němu neznamenalala, že se jí líbí být jeho zajatcem.

„Co proč?“ zeptala se přiškrceným hlasem. „Proč jsem sterilní? Nebo ty tomu nevěříš? Chceš vidět potvrzení gynekologa?“

Ostře se nadechl. „Ne, Cat.“ Sklonil hlavu, aby ji něžně políbil, protože si příliš pozdě uvědomil, jak ji toto téma zraňuje. „Věřím ti.“

Škubla hlavou a uhnula jeho polibku. „Tak jestli je tvoje zvědavost uspokojena, pusť mě sakra z postele.“

„Snaž se to pochopit,“ pronesl Travis na její líci a mezi slovy sledoval špičkou jazyka obrysy jejího ucha. „Po rozvodu jsem přísahal, že se nikdy nenechám lapit těhotenstvím. Že budu jako pravý skaut – vždy připraven.“

Zasmál se, ale bez humoru. „A také jsem byl. Kdybych tě odnesl do své postele, tohle by se nestalo. Ale když jsem tě viděl ve tvém jednolůžku, věděl jsem, že Harrington má pravdu. Oheň a led. Nemohl jsem tě opustit, musel jsem zůstat a zahřát se tvým ohněm.“

„Přestaň!“ vyhrkla. Třásla se hněvem a touhou, kterou v ní dokázal probudit pohledem, dotekem a slovem.

„Proč?“ zašeptal. Jeho dech ji zašimral ve vlasech a boky se hladově přitiskly na její.

Strnula. „**Ne.**“

Travis ji donutil, aby se na něj podívala. „Proč?“

„Zrovna teď nemám chuť oslavovat svůj defekt,“ prohlásila trpce.

„To není defekt,“ řekl rozhodným tónem.

„Záleží na úhlu pohledu, že ano? Billy chtěl dynastii. Ty se chceš válet v seně.“ Travis ji pohladil po vlasech. „A ty, Cat? Co chceš ty?“ Mlčela.

Pozoroval ji se strachem, že ztratil všechno ještě dříve, než měl některý z nich šanci vyhrát.

„Nemohu změnit minulost,“ ozval se po chvíli. „Ale mohu ti nabídnout příležitost k útěku před bouří, k procítění extáze v každém pohybu a doteku. A když bouře konečně propukne, budu tam. Dovol mi, abych tě miloval, Cat.“

Klouzal rty jako teplý vánek po její tváři přes rameno na ňadro a zaháněl její hněv. Cat se postupně zklidnila a cítila se v té něžné rozkoši mnohem bezpečněji, než když dával najevo sílu. Když vzal její bradavku do úst, zachvěla se nečekaným, stravujícím pocitem, při kterém tiše vykřikla a zatřásla mu nehty do ramene.

Zvedl hlavu.

„Ne,“ vyhrkla a stáhla mu hlavu zpět k sobě. „Nepřestávej. Prosím. Je to úžasné.“

Travis se tiše zasmál. „Není čeho se bát, vždyť jsme sotva začali.“

Pokračoval v laskání, dokud se k němu netiskla s hladem, který se ani nepokoušela skrývat. S jinou ženou by tady přestal. Jenže tohle byla Cat, obezřetná a současně vstřícná, záhadná a přesto důvěrně známá jako jeho vlastní dech.

Jakmile se poddala bouři ve svém těle, nedokázal se dál ovládat. Vnikl do ní. Rázný pohyb spojil jejich těla. Křečovitě ho objímala a přizpůsobila se jeho rytmu. Hnali se vichřicí, kterou sami stvořili. Chtěli ji předběhnout, ale zároveň toužili být v jejím středu.

Pak už nemohli běžet. Kolem nich propukla smršť a pohltila je.

DEVĚT

Cat probudil sluneční svit dopadající na postel. Slastně se protáhla a usmála při vzpomínkách, jež se v ní rozvíjely a byly nádhernější než to světlo.

Travis ležel vedle ní, krásný a velmi mužný. Usmál se jejímu oceňujícímu pohledu a majetnický ji pohladil prstem od špičky nosu až ke kolenům a zpátky. Pak přejel po tmavých kruzích pod jejíma očima. „Moc jsi toho nenaspala, vid’?“

Přikryla dlaní zívnutí. „A čím je to vina?“ opáčila a pak stiskla jeho potulující se prst mezi zuby.

„Beru zásluhy na sebe – pro tohle ráno. Ale koho obviníš za jiná rána, která vypalují znamení pod tvýma očima?“

„Práci.“

„Žádní muži?“ škádlil ji Travis, ačkoliv znal odpověď. Její nepředstírané reakce v posteli už mu řekly, že Cat není součástí promiskuitní zábavy v Laguně.

„Jsi jediný muž, který spal v mé posteli,“ odpověděla a znovu zívla.

„Chtěl jsem nanést to téma.“

„O nedostatku jiných mužů?“

„O tvé posteli. S potěšením jsem zjistil, že spíš sama, ale...“ Převěsil nohy přes čelo postele a zároveň narazil hlavou do zdi. „Myslíš, že bychom mohli vyzkoušet moji postel?“

„Ke spaní?“

„To nakonec také.“

Mírně se posunul, a kdyby Cat neobjímal, sklouzla by z

matrace. „Jsi mi vydána na milost a nemilost. Jsem nejenom větší než ty, ale větší než ty i s postelí.“

Cat ho objala a poměřila jeho a svoji výšku. Pokud jí dělalo starosti, že je zhruba o dvacet centimetrů vyšší než ona, nedala to najevo.

„Máš pravdu,“ potvrdila nakřáplým hlasem. „Jsem ti vydána na milost a nemilost.“

„Nemohu se dočkat. Udělej to znovu.“

„Co?“

„Otři se o mě jako hladová kočka.“ Poslechla s potěšením, že Travis schvaluje smyslnost, kterou z ní vymámil. Pocit být s ním nahý a bez zábran byl tak lahodný, až si olízla rty. Travis se zasmál a uvěznil ji pod sebou. „Chtěl jsem ti nabídnout oběd,“ prohlásil, zatímco ji líbal na ňadra, „ale myslím, že místo toho s ním tebe.“

„Oběd?“ vyhrkla polekaně Cat. „Kolik je hodin?“ Travis se podíval námořnickým okem na polohu slunce. „Skoro poledne. Proč?“

„To není možné!“

„Už je to tak.“ Zaměřil se na jednu její bradavku, která mu v ústech okamžitě ztuhla. „Možná je lepší myslet na večeri.“

„Travisi?“

„Hmm?“ zamumlal na jejím ňadru. „Opravdu je skoro poledne?“

„Ano.“

Cat tiše zaklela a pak zatajila dech, protože Travis obkroužil její bradavku jazykem.

„Travisi, v devět jsem měla někde být.“

Váhavě pustil citlivou bradavku. „To je v pořádku. Jasonova matka telefonovala v osm, aby ti řekla, že Jason má zvýšenou teplotu. Ujistil jsem ji, že si ráda změníš

program, abys s ním mohla být jindy.“

Cat na něho ohromeně zírala. Zvonení telefonu vůbec neslyšela. „Nejsi té změně ráda?“

Zamračila se a hlasitě přemýšlela. „Schůzce s panem T. H. Danversem vyhradím čtvrtek.“ Usmála se na něho. „Samozřejmě kromě svítání a západu slunce, ty už patří Ashcroftovi.“

„To tedy ne,“ protestoval Travis. „Svítání je s konečnou platností *moje*.“

„Ale musím také vyfotit Jasona pro lagunskou realitku,“ namítla.

Travis ji pozoroval s výrazem trpělivé zvědavosti, která moc neladila s jeho pirátským obličejem.

„Brzy ráno a pozdě odpoledne je nejlepší světlo,“ vysvětlovala mu Cat, „pokud se neblíží bouřka a není hodně mraků a vítr.“ Zachmuřeně zalétna zrakem k oknu.

„Ani náznak,“ ujistil ji Travis. „Krásné počasí, snadné plachtění, nekonečný svět, tečka.“

„Takže to bude ráno Jason a v podvečer Ashcroft.“

„A T. H. Danvers?“ zeptal se důrazně Travis.

„Tomu věnuji každické volno, které budu mít. Ale teď to není,“ dodala rychle, když Travis vsunul ruku mezi její stehna. „Travisi, já – och!“

Slova skončila ostrým výdechem, když ji začal prsty dráždit na intimním místě.

„Přinejmenším mi slib, že se podíváš na moji loď, ano?“ požádal ji.

„Nemohu přemýšlet, když mi –“

Zachvěla se, protože do ní vklouzl pomalu a hluboko jeho prst.

„Tak nepřemýšlej, Cat. Řekni jenom ,ano, půjdu se podívat na tvou loď.“

„Ano, půjdu – och – dělej to dál –“

Vyrazila tichý sten a zapomněla, co chtěla říct. Travis ji intenzivně dráždil na velmi citlivém uzlíku skrytém pod jemnými záhyby. Vzda snahu přemýšlet nebo mluvit.

„Myslím, že tuhle tvoji podobu mám raději,“ poznamenal Travis a usmál se její nestřežené, vášnivé reakci na jeho doteky.

Pak se ale přerývaně nadechl on, protože Catiny ruce vklouzly mezi jeho nohy a láskyplně ho sevřely. „Cat,“ sykl přiškrceně, „jestli se chceš dneska dostat z postele, jeden z nás musí mít rozum.“

„Dej mi vědět, až budu na řadě. Kromě toho je to tvoje chyba.“

„Co jako?“

Zavřel oči a vychutnával si její laskání. Byl vzrušený tak, jako by neměl ženu měsíce a ne pouhé hodiny.

„Tohle. Kdybys mi neřekl, že se ti moje doteky líbí, ležela bych jako vyfouklá panna a ty bys byl –“

„Znuděný jako Lucifer v kostele,“ zasmál se Travis a byl nesmírně rád, že Cat není bojácná ani stydlivá. Byla prostě fantasticky smyslná.

„Nechápu, jak je možné, že někdo tak sexy jako ty je stále volný,“ přiznal a potřásl hlavou. „Ale jsem za to zatraceně vděčný.“ Jedním silným pohybem zvedl Cat na sebe. Pak se s ní zvolna překulil a současně si ji vzal.

Když už nemohli vystoupat výše a jejich těla se otřásala divokými vlnami, objímali jeden druhého a zapomněli, kdo je kdo, protože oba byli jedno.

Cat se pootočila na sedadle a dívala se na Travisu řídícího mercedes směrem k přístavu Dana Point. Když se konečně dostali z jejího domu, bylo už po druhé

hodině odpolední. Den byl bezmračný a slunečný. Travis prohlásil, že jsou dokonalé podmínky k tomu, aby jí představil svou loď.

Lod', kterou bude fotografovat, pokud se mu bude její práce líbit.

„Jsi nějak zticha,“ poznamenal Travis. „Chceš si chvíli zdřímnout?“

„Zatím ne.“ Cat polkla zívnutí. „Přemýšlím.“

„O čem?“

„Různě.“

Pozorovala jeho silné prsty na volant a myslela na jejich doteky. Náhlou touhou po něm se až zachvěla.

„Jestli se na mě nepřestaneš takhle dívat, sjedu na kraj silnice a budu dělat věci, které nás zdrží,“ upozornil ji Travis.

Jenom tiše zasténala.

To už Travis zpomalil k odbočení z pobřežní dálnice. Po pravé straně cesty se tyčil silně zvětralý strmý útes. V zátoce po levé straně kotvily řady jachet, jejichž stěžně vytvářely bílý les, nad nímž kroužili a křičeli mořští racci.

„Zavři oči,“ vyzval ji Travis.

Vrhla na něho překvapený pohled. Když se na ni usmál a pohládl ji palcem po tváři, spustila víčka.

„Nech je zavřené, dokud ti neřeknu jinak.“

„Ano, kapitáne,“ odpověděla a neobratně zasalutovala.

Automobil projel ještě několika zatáčkami a pak se zastavil na parkovišti těsně pod útesem.

„Ani se nehni a neotevírej oči,“ přikázal.

Vydala zvuk jako rozmrzelé dítě, ale poslechla.

Travis vystoupil, obešel auto a otevřel dveře spolujezdce.

„Mohu tě vést nebo nést, malá Cat,“ oznámil jí u ucha.
„Můžeš si vybrat.“

Při doteku jeho rtů na uchu zalapala po dechu.

„Vést,“ odpověděla. „Ale měla bych tě přinutit, abys mě nesl a doplatil na svoje slova, protože s výškou sto šedesát sedm centimetrů nejsem malá.“

Travis ji bez varování vytáhl z auta do náruče a nesl ji stejně, jako když si zranila chodidlo.

„Jenom jsem žertovala,“ zasmála se Cat. „Pusť mě.“

„Ještě ne. Pirátovi nikdy nevyhrazuj, zlato. Jinak se ti dostane tohohle...“

Vášnivě a dlouze ji políbil a teprve potom ji postavil na nohy. „Nezapomínej, že máš mít zavřené oči.“

očekávala, že loď i muž jí zmizí před očima a zanechají ji prázdnou jako obloha. Větrný bojovník.

„Není divu, že jsi chtěl vyčkat a podívat se na moji práci, než mě necháš dělat fotky pro svou knihu,“ poznamenala. „Nechtěl jsem tím -“

Přitiskla mu prsty na ústa a nenechala ho domluvit.

„To je v pořádku,“ přikývla. „Schopnost vytvořit krásu z ničeho je jedna z mála věcí, jichž si skutečně vážím. Neznevážím tvůj výtvar strojenými, neškodnými fotografiemi. A je pro mě mimořádným, vzácným potěšením poznat umělce jako ty, T. H. Danversi,“ dodala.

Travis se na ni dlouze zahleděl a vychutnával si její ocenění a úžas. Pak ji sevřel do náruče.

„Děkuji,“ řekl.

„Že netrvám na naší spolupráci?“

„Ne. Za to, že vidíš Větrného bojovníka stejně jako já.“
Smutně se usmál. „Když lidé vidí mou loď poprvé, většina z nich říká ,0, jak neobvyklá loď“ a potom se odvracejí, protože se jim nijak zvlášť nelíbí.“

„Nabízíš jim příliš mnoho," pronesla prostě Cat. „Chceš, aby viděli divokou, ne jemnou krásu, která má moc obrátit duši naruby a nutit je znovu myslet na svět a na jejich místo

„Ale tak sejde velice špatně."

„Pomůžu ti." Pevněji uchopil za nadloktí a podepíral ji. „Teď přejdeme po parkovišti na molo. Připravena?"

Vedl ji a neustále komentoval, co by jim mohlo stanout v cestě.

„Po levici máš velké auto a další právě couvá - počkej - už je to dobré. Po třech krocích doprava. Výborně. Nyní obrubník a šikmá rampa na molo. Dítě na skateboardu a se surfovacím prknem a - sakra, k čertu s ním."

Travis ignorující její tichý smích ji znovu zvedl do náruče a nesl kolem překážek. Na konci mola už žádné nebyly. Opět ji postavil na nohy, přitiskl jí dlaně na zábradlí, aby se orientovala, a položil jí ruce na ramena.

„Tak, teď už můžeš otevřít oči. Jmenuje se Větrný bojovník."

Cat zvedla víčka a pohlédla na zátoku. Zapomněla dýchat. Za jinými čluny se pohupoval samostatně ukotvený nádherný černý pták, jehož předtím viděla letět přes tvář slunce.

Loď byla překrásná i se skasanými tmavohnědými plachtami. Výrazné stěžně a lanoví vytvářely na pozadí prázdné oblohy elegantní vzory. Na vznosném, ebenově černém trupu se odrážel tanec světla na vlnách. Loď působila jako živá, silná, stravující dokonalost spojení větru, vln a mimořádné lidské představivosti.

Cat se otočila a hleděla na Travise, jako by ho nikdy předtím neviděla. A svým způsobem to byla pravda. Nikdy neviděla T. H. Danverse, konstruktéra a stavitele

nejnádhernější lodě, která kdy plula na mořích tohoto světa.

„Já snad sním," vydechla. „Nejdříve ty a potom tato loď." Její slova zakončil podivný zvuk, který se nedal tak úplně označit jako smích. „Neprobouzej mě, Travis, ještě ne." ' "

Znovu se podívala na štíhlou loď tiše čekající v přístavu. Pak vrhla bleskový pohled na Travise a na přístav, jako by

Za jejími zády panovalo dlouho ticho. Cítila, jak k ní proudí Travisova vůle a žádá, aby se vrátila do jeho paží. Byl to bohatý, nelítostný bandita, nezvyklý slyšet slovo ne.

A ona byla nezávislá kočka zvyklá jít svou cestou.

„Opravdu to tak chceš?" otázal se konečně Travis.

Cat se k němu otočila s rozhodností rovnající se jeho.

„Musí to tak být." Její hlas neobsahoval žádné emoce, určitě ne smutek nebo lítost. „Do ledna nemůžu odjet a ty v tu dobu už budeš pryč. Chtění s tím nemá co dělat."

„Ale -"

„Nečekám, že to pochopíš," přerušila ho. „Proč?"

„Jsi bohatý," odpověděla upřímně. „Děláš si, co chceš a kdy chceš. Zapomněls, že pro většinu lidí je chtít a dostat jen zřídka stejná věc."

„Soudíš mě velmi snadno," protestoval Travis. Jeho hlas byl vzdálený a oči měl přimhouřené.

„Vím, jaké je být bohatý."

Překvapením otevřel oči.

Cat se pousmála. „Narodila jsem se bohatým rodičům a provdala se za ještě bohatšího muže. Cestou jsem se však naučila, že existují věci, které se za peníze nedají koupit."

„Jako co?“

„Sebejistotu. Nemělo by tě to překvapovat. Kdyby peníze automaticky zaručovaly sebejistotu, nikdy bys nenavrhl svou loď.“

Podíval se do dálky na Větrného bojovníka. Po palubě přecházel muž k přídi, aby zkontroloval kotevní lano.

Travis bez varování zakryl Cat dlaněmi uši a ostře hvízdal mezi zuby. Pronikavý zvuk se nesl nad vodou jako siréna.

Muž na palubě Větrného bojovníka se napřímil a zastínil si oči před sluncem. Když spatřil dvě osoby na molu, odpověděl podobným písknutím.

Travis zamával, znovu přikryl Catiny uši a zapískal dvakrát krátce a jednou dlouze. Muž pískl jen jednou, zamával a zmizel za stěžněm.

Svoboda od starostí s účty. Svoboda být ženou se svým mužem. Svoboda jako velký černý pták letící před tváří

2něm. Tvůj Větrný bojovník vyvolává v lidech strach."
„Ale v tobě ne," poukázal. „Jsi jako já, divoká bytost lapená v civilizovaném světě." Sevřel její tvář v dlaních.
„Pojď se mnou," řekl tichým a naléhavým tónem. „Avalon Ensenada. Nebo ještě dál. Havajské ostrovy. Seychely, Tasmánie, Čínské moře. Kamkoliv na světě, kde vanou větru, a ty vanou všude, Cat. Pojď se mnou." Nabídka k cestování přišla jako úder blesku. Otřásla její duší a hned za ní následovaly vzpomínky jako dunění hromu. Vůně a zvuky moře, dlouhé vzdálenosti, v nichž se za tichého třpytu hvězd pohybuje pouze loď. Žádné starosti, žádné povinnosti. Svoboda.
Svoboda od reklamních snímků.

zapadajícího slunce. *Svoboda*.

Jenže nic není zadarmo. Cat to věděla od chvíle, kdy se vrhla do vod z lodě svého manžela. Nemohla utéct od dvojčat a nemohla opustit matku, která nikdy nepoznala těžkosti nezávislosti.

„To není možné,“ odpověděla smutně hlasem plným touhy a lítosti.

Hněv stáhl Travisovy rty do úzké linie. Prudce ji pustil a odvrátil se.

„Travisi?“ oslovila ho a položila mu ruku na paži.

Otočil se zpět k ní. Cat na okamžik zahlédla neovládanou sílu, která donutila Ashcrofta zblednout jako stěna.

Travis si všiml jejího výrazu a zarazil se, jako by ho uhodila.

„Promiň,“ vyhrkl a natáhl k ní ruku. „Neuvědomil jsem si, jak moc si přeju, aby ses se mnou plavila, dokud jsi to neodmítla.“ Pokusil se o úsměv. „Neříkej mi ne, Cat.“ Pak rychle dodal. „Jestliže nemůžeš říct ano, neříkej nic. Ještě ne.“

Přijala nabízenou ruku.

„V lednu,“ řekla zastřeně. „V lednu budu mít zaplacené všechny významné dluhy. Potom s tebou popluju až na konec světa.“

Jeho výraz se opět změnil. Cat nedokázala přečíst jeho emoce, ale něco vycítila. A vtom to věděla.

„Do té doby budeš pryč, vid’?“ zašeptala.

„Cat,“ odvětil tiše. Pohnul se, aby ji objal, ale pustila jeho ruku a ustoupila se smutným úsměvem, který byl horší než slzy nebo hněv. Odvrátila se.

„Rálla bych se dostala na palubu *Větrného bojovníka*“ pronesla opatrně. „Odtud je těžké posoudit úhly pro

focení. Bylo by možné doveslovat k lodi?“

Cat vrhla na Travise tázavý pohled. „Za několik minut tu bude Diego s člunem," vysvětlil jí Travis. »

Pak pokračoval v předchozí konverzaci, jako by nedošlo k žádnému přerušení.

„Se mnou a s tím navrhováním lodí a sebejistotou máš pravdu," řekl. „Narodil jsem se bohatý jako ty a podobně jako ty jsem se otočil k bohatství zády."

„Opravdu?"

Usmál se překvapení v jejím hlasu. „V šestnácti jsem odešel z domova a pracoval jsem v mezinárodní nákladní dopravě. Bylo to velmi odlišné od toho, co jsem do té doby znal. Muži, ženy, rvačky."

„Rvačky?" podivila se Cat.

„Ano. Dospěl jsem hodně rychle. Jedna z věcí, kterou jsem zjistil, bylo to, jak moc mi chybí jachtaření, vítr, plachty a moře. Nemusel jsem být bez plachtění - věděl jsem, že se můžu vrátit k životu, který mi otec připravil, k životu, v němž jachty sloužily jako hračky."

„Jsi nejstarší syn?"

„Jedináček. Otec čekal, až dospěju, až přijmu zodpovědnost za rodinné jméno. Jakmile bych to udělal, mohl bych si znovu dovolit mít loď. Sakra, mohl bych si jich dovolit stovky. Tisíce."

Travis se podíval do dálky na krásu Větrného bojovníka.

„Ale představa sezení v šestnácti správních radách a třiceti výborech mě nechávala chladným," pokračoval po chvíli. „Nechtěl jsem manipulovat s penězi a lidmi. Jediná moc, po níž jsem toužil, bylo ovládání plachetnice v dobrém větru."

Cat sledovala jeho pohled k lodi. Poznávala v něm hlad

po světě bez hranic. Byl to stejný hlad, stejná potřeba, jakou ona našla ve fotografování.

„Jelikož jsem si nemohl dovolit koupit loď a vzdal bych se svobody, jen abych nějakou vlastnil, rozhodl jsem si ji postavit.“

„Jenom tak? Postavit loď?“

„Ne tak docela. Začal jsem se učit u jednoho anglického slavitel lodí. Byl to velký, tvrdý starý muž, který věděl o lodích a moři víc než o čemkoliv jiném. Zejména o lidech. Jeho vnučka se stala mou ženou, ale to bylo později.“

Cat hleděla na Travisovy vzdálené, zastřené oči a neřekla ani slovo. Bála se, že jakékoliv vyrušení by ho zastavilo. Bylo zjevné, že nesnáší hovor o exmanželce stejně jako ona o Billym.

„V den, kdy jsem dokončil svou první loď, mi zemřel otec,“ pokračoval Travis bezbarvým tónem. „Nemohl jsem uvěřit, jak moc to bolelo. Měl jsem dětský sen, že se sám přeplavím na své lodi přes Atlantik, uvážu ji u doku a řeknu: ‚Podívej, nejsi jediný na světě, kdo dokáže něco mimořádného. Je ve mně víc než rodinné jméno a peníze.‘ Jenže otec byl mrtvý a nemohl mě slyšet. Kromě toho já už nebyl dítě.“

Cat zaškubalo víčky. Natáhla ruku k Travisovi, ale on neviděl její drobné gesto.

„Prodal jsem loď a letěl domů, protože jsem dospěl natolik, abych chápal, že se nemůžu otočit k rodině zády, když mě potřebuje. Tina – vnučka toho starého stavitele – mě následovala. Později jsem zjistil, že jsou to moje peníze, po čem baží. Těsně po mém odletu z Anglie zjistila, že jsem syn a dědic *toho* Thomase Danverse. Byla pevně rozhodnuta stát se mou manželkou.“ Travis

pokrčil rameny. „A nějakou dobu jí byla.“

Cat se kousala do rtu potřebou utěšit Travise. Jenže věděla, že by to nechtěl. Chtěl pouze dostat ze sebe ten smutný příběh.

„Byl jsem odhodlaný nastoupit za svého otce a také jsem to udělal. Rodinné jmění se pod mým vedením zdvojnásobilo a potom ještě jednou. Přesto jsem stále snil o moři a velké černé lodi. Jestliže mi to všechny moje peníze nemohly splnit, tak k čemu sakra byly? Našel jsem důvěryhodné muže a ženy a vycvičil je v řízení společností. Potom jsem si postavil loď a vyplul do větru.“

Cat přenesla pohled z Travise na nádhernou loď vznášející se nad klidnou modrou hladinou. Než mohla něco říct, Travis ji předešel.

„Co se stalo mezi tebou a penězi, Cat? Proč se tváříš tak vyděšeně pokaždé, když si uvědomíš, že jsem bohatý?“

Zavřela oči. Travis představoval teplou přítomnost od jejích ramen až k patám. Její vzpomínky byly ledově mrazivé celou cestu až do nitra duše.

Nechtěla vložit krutou minulost do slov, ale věděla, že bude muset. Dlužila to nejen sobě, ale i Travisovi.

DESET

„Chceš vědět, co se stalo se mnou a penězi?“ zasmála se ironicky Cat. „Stačí jedno slovo. Billy.“ Travis čekal. Pod jejím sebeovládáním cítil divoké vlny dávného hněvu a hořkosti.

„Když jsem Billyho opouštěla, byl jedním ze stovek nejbohatších mužů na světě. *Boháč*.“ Ohrnula horní ret. „Co ti provedl?“

Cat neodpověděla přímo. „Nebyla to láska století,“ řekla. „Já chtěla od manžela bezpečí a Billy chtěl hodně synů, aby se cítil jako muž.“

„A je jich na světě tolik?“ zeptal se ironicky Travis.

„Není. Jenže to jsem tehdy nevěděla. V každém případě byla tato záležitost v době, kdy jsem byla jeho manželkou, čistě akademická. Jakmile zjistil, že příčina, proč nemáme děti, spočívá ve mně...“ Cat se rozervaně nadechla. „Zuřil. Jelikož jsem nemohla mít děti, chtěl vědět, jak si dokážu *vydělat na živobytí*. Neměla jsem vzdělání, moje matka utratila všechny peníze a byla jsem neplodná. K čemu jsem tedy byla pro muže dobrá?“

Travisovi zacukalo víčky. Nyní už věděl, proč je Cat tak citlivá ohledně své nezávislosti. A své sterility.

„Nepřestával mi mávat před obličejem výsledkem z laboratoře,“ dodala Cat. „*Neplodná. K čemu jsi mi dobrá?*“

Travis ji objal silnými pažemi a její strnulé tělo postupně zvláčnělo, přijalo jeho útěchu.

„Nejhorší bylo, že jsem mu věřila. Když pak...“ Její hlas slábl, až se zlomil.

„Už mi nernusíš víc říkat,“ uklidňoval ji Travis.

„Chci ti to říct,“ zašeptala. „Musím. Nikdy jsem nikomu neřekla, co se skutečně stalo. Ani Harringtonovi. Ale tobě musím. Chci, abys pochopil, proč nemůžu jen tak vložit ruku do tvojí a plout s tebou ve větru týden nebo měsíc.“

Zhluboka se nadechla, jako by se chtěla potopit do studené vody, ale neodtáhla se od něho. Jeho teplo jí dávalo sílu čelit minulosti.

„Jak jsem řekla, od počátku to nebylo ideální manželství. Ne proto, že by mi vadily Billyho jiné ženy.“ Cat stáhla koutky dolů. „Sex s ním nebyl tak úžasný, abych si ho chtěla nechat jen pro sebe.“

„Máš štěstí, že tě nenakazil.“

„Mimo domov používal kondomy. Samozřejmě že ne pro ochranu mě nebo dokonce sebe, ale kvůli synovi, kterého jsem měla počít. Nechtěl nakazit svou dynastii ničím, co nemohou vyléčit antibiotika.“

Travis mlčel. Znal lidi jako Billy, kteří se příliš pozdě poučili, že promiskuita si vyžádá svou daň bez ohledu na množství použitých kondomů. Dříve či později každý nesl důsledky.

„Večer toho dne, kdy zjistil mou neplodnost...“ Cat polkla a snažila se o vyrovnaný tón. „Ten večer Billy přivedl na palubu svou nejnovější dívku z baru. Spala jsem. Když jsem se probudila, strkal ji do postele vedle mě.“

Travis začal ostře dýchat.

„Chtěla jsem vylézt z postele. Roztrhal na mně noční košili a prohlásil, že když jsem jako manželka nepoužitelná, mohu si *vydělávat na živobytí jako děvka*.“

„Cat, už mlč. Pochopil jsem. Je mi to líto.“

Ale Cat pokračovala dál poháněná potřebou, aby Travis

věděl všechno, i její hněv a zahanbení.

„Když jsem chtěla uniknout, Billy mě začal fackovat. Křičel, že mě naučí šoustat. A až to budu umět, odvede mě k nějakým flamendrům na vedlejší jachtě. Že se s potěšením bude dívat, jak se na mně postupně střídají.“

Svaly v Travisových pažích ztuhly jako ocel, ale Cat nevnímala jejich napětí. Byla ponořená v závitech vzpomínek, z nichž se jí dělalo špatně.

„Nevzpomínám si, co přesně se dělo bezprostředně potom,“ pronesla ochraptěle. „Myslím, že jsem zešléla. Nějak se mi podařilo popadnout skleněný kryt z hurikánové lampy. Praštila jsem ho s ním do obličeje.“

„Doufám, že jsi toho mizeru zabila.“

Cat se poněkud divoce zasmála. „Takové štěstí jsem neměla. Všude bylo sklo a krev a ta opilá courá ječela smíchy. Billy klel a kopal mě.“

Travis ji pohladil po vlasech, aby ji odlákal od minulosti, ale Cat ještě nebyla připravená nechat ji za sebou. Stále si přála, aby pochopil, proč s ním nemůže odejít, i když by si to moc přála.

„Nějak jsem mu unikla,“ pokračovala. „Nedaleko kotvily další lodě, ale byly plné Billyho kamarádíčků. Ve tmě jsem zahlédla světlo z malého člunu kotvícího dál na moři, daleko od hlučných večírků. Nebyl čas spouštět záchranný člun, tak jsem skočila přes zábradlí a plavala k tomu člunu.“

„Byl příliš opilý, aby spustil záchranný člun a vydal se za tebou?“

„Ne, ale hledal mě na nesprávném místě. Myslel si, že plavu k pobřeží. Ukázalo se, že člun, k němuž jsem se vydala, není vůbec malý. Byla to silná motorová jachta. A byla hodně, hodně daleko. Myslela jsem si, že se

utopím, než k ní doplavu, ale dokázala jsem to. Jsem dobrá plavkyně.“

Cat si nejasně uvědomila, že se třese. Nadechla se a zvláště se zasmála. „Nikdy nezapomenu na výraz na Rodneyově tváři, když mě uviděl.“

„Harrington?“ opáčil překvapeně Travis.

„Byla to jeho loď. Chudák. Zrovna bavit nějakou dámu, když jsem vyšplhala po provazovém žebříku oblečená jenom ve slané vodě a s několika modřinami.“

Travis by se rád zasmál stejně jako Cat, ale nemohl. Dusil se ledovým vztekem.

Objímal Cat jako té první noci, pomalu ji kolébal a utěšoval beze slov.

Po chvilce pokračovala ve svém příběhu. Její hlas už zněl vyrovnaně, téměř klidně. Nejhorší vzpomínky byly za ní, trpká slova vyřčena, jed odplavený zpět do minulosti, kam patřil.

A Travis ji zahříval vlastním životem a držel ji, jako by ji nikdy nehodlal pustit.

„Často přemýšlím, jak mě Rodney vysvětlil té dámě,“ poznamenala Cat.

„Asi nemusel, ženy všech typů ochotně následují Roda jako štěňata.“

„Je to určitě jeho očima. Vypadá jako opuštěný plyšový medvídek.“

„Nenech se unést jeho smutnýma hnědýma očima,“ odsekl Travis. „Rodney Harrington je mazaný všemi mastmi.“

„Ale také velmi laskavý. Zachoval naprostý klid, jako by mu neznámé nahé ženy lezly na loď pětkrát za noc. Zabalil mě do přikrývky a nakrmil horkou polévkou. Jakmile zjistil, co se mi stalo, přikázal posádce vyrazit ke

Kalifornii.“

„Překvapuje mě, že nevyhledal Billyho a nevymlátil z něho duši,“ zabručel Travis.

„Uprosil jsem ho, aby to nedělal. Chtěla jsem jediné, dostat se od Billyho co nejdál.“ Cat dlouze vydechla a pokračovala už normálním tónem. „Harringtonova dáma měla zhruba stejnou postavu jako já a byla velmi soucitná. Podělila se se mnou o své oblečení. A dokonce mě naučila, jak se vaří na moři. Když jsme zastavili v mexickém Acapulku, prodala jsem prstýnky a zaplatila si rozvod. Pak jsem nastoupila na jednu jachtu a odpracovala si cestu do Kalifornie jako lodní kuchařka.“

„A výborná, pokud mohu soudit podle večere, kterou jsi pro nás připravila,“ ocenil Travis a něžněji políbil.

„Zpočátku jsem nebyla dobrá,“ usmála se Cat. „Ale učila jsem se. Jednou mě nějací cestující požádali, abych je vyfotila jejich polaroidem. Ukázali mi, co mám dělat. Když jsem viděla, jak se na kousku kartónu vytváří zničených fotografií, zježily se mi chloupky na krku. Věděla jsem, že jsem našla něco zázračného.“

„Fotografování?“

„Ano.“ Zvedla k němu upřený pohled, aby jí lépe porozuměl. „Vložit fotoaparát do mých rukou bylo jako pustit rybu do vody. Pokračovala jsem ve vaření a šetřila, až jsem si mohla koupit vlastní fotoaparát. Pracovala jsem do úmoru, dokud mě Harrington nepřesvědčil, že mě bude zastupovat.“

„Takže tak se stal tvým agentem. Vždycky mi to vrtalo hlavou.“

„Jsem ráda, že k tomu došlo. V dětském oddělení se mohu ztratit, ale žádný chlap nemůže říct, že se *neuživím* jako fotografa.“

Než mohl Travis odpovědět, z moře zazněl zvuk jako řezání pily. Po hladině se k nim blížil zodiac. Když přirazil ke schodům na molo, jeho motor ztichl.

V náhlém tichu zněla Travisova slova ostře, téměř brutálně. „Nenechala sis Billyho příjmení.“

Bylo to prohlášení, nikoliv otázka, ale Cat mu stejně odpověděla.

„Ne. Nenechala jsem si od něho vůbec nic. Ani jméno, ani prsten, ani cent z jeho zatracených peněz. Nic kromě svobody a několika jizev.“

„Jak zní jeho příjmení?“

Podívala se na něho. Jeho hlas zněl cize. Tvářil se divoce, ale držel ji jemně. „Nelson. Proč?“

„Plavím se všude,“ objasnil Travis a sehnul se k jejím rtům. „Jednoho dne se s ním setkám. Slibuji.“

Byla příliš překvapená, aby něco řekla. Navíc ani nevěděla, co by měla říct. Travisova kombinace nespoutané divokosti a něžné ochrany pro ni byla nová. Zanechávala v ní zmatek, rozporuplnost a... pocit bezpečí.

„Pojď,“ vybídl ji Travis, jako by se nic nestalo. „Diego čeká.“

Vedl ji dolů po schodech a pomohl jí nastoupit do člunu.

„Tohle je Diego,“ pokynul Travis ke statnému tmavovlasému muži na přídi. „Diego, seznam se s Catherine Cochranovou. Pokud se budeš slušně chovat, smíš ji oslovovat Cathy.“

Cat se usmála a podala muži ruku. Místo aby ji stiskl, jak čekala, Diego jí s důstojností Starého světa políbil prsty.

„Vždycky se chovám slušně,“ pronesl čistým tenorem,

„a zejména ke krásným ženám.“ Jeho obličej se vyznačoval středoziemskou krásou, která se plně projevila až při jeho úsměvu. „A vy jste krásná, señorito. *Muy, muy he-mosa*, jako růže ve větru.“

„*Gracias*, Diego,“ odpověděla Cat a přála si, aby její španělština byla lepší. „Čím to je, že když se na vás dívám, vidím řadu zlomených srdcí po celém světě.“

Diegovy tmavé oči zajiskřily veselím. Podíval se na Travis a souhlasně pokývl.

Travis položil dlaň na Catina bedra nevědomým majetnickým gestem, jehož si Diego okamžitě všiml a dokonale pochopil.

„Vidíš zlomená srdce,“ poznamenal Travis a přitiskl rty k jejím rusým vlasům, „protože Diego je dobyvatel srdcí. Když budeš dobře naslouchat, zaslechněš i ženský pláč.“

Cat naklonila hlavu a předstírala, že poslouchá. Těšila se pohledem na hru světla v Travisových vlasech, takže bez přemýšlení vyslovila svou domněnku.

„Ale nepláčou kvůli tobě, že ne?“ otočila se na Travis tichým hlasem. „Slzy přicházejí z naděje. Když odejdeš ty, nic za sebou nenecháváš, ani naději na návrat. Žádná naděje, žádné slzy.“

Výraz Travisovy tváře se změnil. Hněv, lítost a nějaká emoce, která mohla být bolestí. Pak nebylo nic, pouze odměřenost a sebeovládání.

Cat si uvědomila, co řekla, a pokusila se to obrátit v žert. „Ach, moje tajemství je venku. Tvůj praděd možná byl pirát, Travis, ale já pocházím z dlouhé linie skotských čarodějek. Jasnozřivost a možná předpovídání budoucnosti.“ Zamrkala na Diega. „Tak se raději chovejte co nejlépe, *hombres*, jinak vás proměním v žáby a zázvorové sušenky.“

Diego se zářivě usmál a ignoroval chmury na kapitánově tváři. „Díky za varování, seňorito. Pro vás jen to nejlepší.“ Potom se otočil k motoru.

„Počkej,“ zastavil ho Travis.

Diego strnul s rukou na startéru.

Cat pohlédla na Trávise a napadlo ji, jestli změnil rozhodnutí vzít ji na palubu své lodě. Nemohla by mu to mít za zlé. To, co mu řekla, bylo neuvážené, téměř kruté.

A fakt, že to byla současně pravda, to nijak nezmírnil.

„Tvoje fotoaparáty,“ řekl Travis.

„Cože?“ opáčila, vyvedena z míry.

„Fotoaparáty jsou v kufru mého auta.“

„Já vím. Tam budou v bezpečí. Nebo ne?“

„Cat,“ pronesl trpělivě, „copak nechceš fotit mou loď? Proto jsme přece tady.“

„Jestli se budeš cítit lépe, tak si je vezmu. Ale co dneska udělám, tak stejně vyhodím.“

„Proč?“ podivil se Travis.

Zalétla pohledem k elegantní silné lodi. „U *Větrného bojovníka* nelze spěchat. Potřebuji čas, abych vstřebala jeho atmosféru, linie, velkolepost. Víím, že to zní bláznivě, ale...“ pokrčila rameny. „Přesně tak pracuji.“

„Raději svádění než násilí?“ nabídl tiše Travis. Už se ne-mračil.

„Takhle jsem na to nikdy nemyslela, ale ano.“ Sledoval prstem tvar jejího obočí. „Jakkoliv si přeješ, moje skotská čarodějko. Diego, doprav nás na loď.“ Diego s úsměvem nastartoval.

Cat usedla a soustředila se na ebenový cíl, který se každou sekundou zvětšoval. Zblízka byla loď ještě nádhernější. Dojem z její síly, vytrvalosti a vznešenosti byl přímo ohromující.

Jak to zachytím na film? ptala se v duchu.

Následovala Trávise na palubu a téměř neslyšela jeho slova o rozměrech a charakteristických rysech *Větrného bojovníka*. Ztratila se v lesku naleštěného bronzu, tmavého lanoví a stěžňů, shlucích plachet svinutých k ráhům. Svou silou jí loď připomínala muže krácejícího vedle ní.

„... sáhů,“ uzavřel Travis.

„Hmm,“ zamručela Cat.

To byla jediná odpověď, kterou mohla poskytnout, když si nepřála být rozptylována. V tu chvíli myslela pouze na to, jak nejlépe zachytit vzosné plachtoví na fotografiích.

Travis se zastavil, uchopil ji za bradu a přinutil dívat se na něho místo na loď.

„Neslyšela jsi jediné slovo z toho, co jsem říkal. Je to tak?“ obvinil ji.

Vytržena z hlubokých úvah zamrkala.

„Určitě ano,“ prohlásila. „Dva stěžně, škunerové oplachtění, třicet metrů dlouhá u ponoru.“

Usmál se a zavrtěl hlavou v předstíraném zoufalství.

„Čtyřicet metrů?“

„Blízko, ale ne přesně. Jsem rád, že nezkoušíš přiblížit se s mou lodí k doku.“

Cat mu věnovala provinilý úsměv. „Máš pravdu. Myslela jsem na... snímky. Jenže já nebudu fotit přesné rozměry, hloubku ponoru nebo rychlost v uzlech, tak proč si to mám pamatovat?“

„A co budeš fotit?“ *Duši muže.*

Cat však věděla, že to nemůže říct nahlas. Už tak řekla Travisovi mnohem víc, než měla v úmyslu. Proto jenom potřásla hlavou a odpověděla: „Uvidíš.“

Travis ji vedl do podpalubí a v popisu konstrukce a vnitřních rozměrů byl méně detailní.

To bylo jen dobře, protože Cat ho opět neposlouchala a dotýkala se prsty různých druhů tvrdých dřev z celého světa.

T. H. Danvers navrhoval a stavěl nejmodernější závodní plachetnice, ale jeho kajuta byla zařízena tradičně. Zdobilo ji pouze starožitné zrcadlo působící na dřevěné stěně jako diamant, vykládaný stůl z vzácných dřevin a stropní světlo ve tvaru křišťálové koule.

Cat se rozhlédla okem fotografa, jemuž nic neunikne. V určité rovině si uvědomovala, že mezi kovovými stěžni a tradiční kajutou není žádný rozpor. Obojí představovalo kulminační vrchol dlouhé tradice a vyjadřovalo spíše sílu než slabost. Kromě toho kde je psáno, že nějaký inženýr nemůže být i pirátem?

S pousmáním se zaujatě dívala na hru světla v křišťálovém lustru.

„Promluvme si o kočce vylizující misku smetany...“ ozval se Travis tiše. Vklouzl prsty do vlasů v jejím týle. „Poděl se o trošku se mnou.“

Cat pootevřela rty. Nervy v jejím těle se šířilo teplo, které přicházelo vždy, když se na ni Travis díval s tím modrozeleným ohněm v očích.

Když povzddechla a odevzdala se jeho polibku, v Travisovi se probudil hlad. Dravěji tiskl k sobě a chtěl ji nasát až do morku kostí.

Trvalo dlouho, než Travis odtrhl ústa od jejích. Chtěl něco říct, ale vábení jejích zardělých rtů bylo příliš silné. Z hloubi hrdla zasténal a opět ji políbil. Nepřestal, dokud k němu netiskla boky s očima téměř černýma vášní.

Odtáhnout se od ní bylo jako stáhnout se z kůže, ale

musel to udělat. Tady neměli dostatek soukromí k tomu, po čem toužil tak silně, až se mu třáslы ruce.

„Vrátíme se na palubu,“ oznámil ochraptěle.

„Proč?“ zeptala se Cat hlasem zastřeným stejně jako její oči.

„Jestli to neuděláme, strhám z tebe oblečení a budu tě ochutnávat, dokud nebudeš žhavá a vlhká a volat mě s každým nadechnutím.“

Cat otrásal stejný hlad, stejná potřeba.

Travis to viděl. A jistota, že ho chce, se stala ohněm v jeho žilách.

„K čertu s tím,“ zamumlal a slepě sáhl za sebe na otevřené dveře. „Proboha, jenom musíme nějak utlumit tvé výkřiky.“

Ale než stačil nahmatat dveře, ozval se Diego. „Kapitáne? Jste pořád dole?“

Z dálky zazněl zvuk kroků sestupujících po schůdcích. Travis tiše zaklel a otočil se ke Cat zády. Tělem vyplnil otvor dveří, aby skryl před Diegem její zardělou tvář a hladové oči.

„Co je?“ zeptal se krátce.

Diego se zastavil před otevřenými dveřmi a poněkud opatrně se na něho podíval. „Nějaký ouřada chce vědět, jak dlouho tady budeme kotvit.“

„Záleží na tom?“

Diego se ušklíbl. „Mně ne. Řekl bych, že ten člověk si chce jenom užít turistické plavby na *Větrném bojovníkovi*,“ usoudil.

„Tak mu ji dopřej.“

„Kdy?“

„Pro lásku boží,“ zavrčel Travis. „Ihned, Diego! Zajisti mu ji hned teď!“

„SÍ, kapitáne.“

Diego se rázně otočil a zamířil ke schůdkům, ale ne dříve, než dal Travisovi šanci zahlédnout vědoucí úsměv svého prvního důstojníka. Travis zaklel a vrhl na Cat lítostivý pohled.

„Nemůžu uvěřit, co se mnou provádíš, skotská čarodějko.“ A pak tiše dodal: „Běž nahoru, Cat. Přijdu za tebou hned, jak mi zase padnou kalhoty.“

Cat netoužila po ničem jiném než mít nahého Travise u sebe, v sobě. S rozervaným povzdechem proklouzla kolem něho. Dávala si dobrý pozor, aby se ho nedotkla.

Nevěřila si, že by po tom jediném doteku od něj dokázala odejít.

JEDENÁCT

Cat vystoupila z Travisova auta a ohlédla se na něho.
„Určitě nechceš jít dál?“

„Určitě. Nevěřím si,“ usmál se smutně. „Diegovi se málem dostalo slušné podívané.“

„Tady Diego není.“

„Ale tvoje kruhy pod očima ano.“

„Ty přicházejí s prací na volné noze.“ Travis zamručel.
„Do setkání s Ashcroftem zbývají tři hodiny. Dvě hodiny se prosí a –“

„Sama?“ přerušila ho.

„Když půjdu, nebudu se jenom dívat, jak spíš.“

Lišácky se usmála se. „Slibuješ?“

Přes hlad, jenž jí cloumal jako pubertákem, který právě objevil sex, se zasmál.

„Zdřímni si, Cat. Mám plán, jak tě udržet vzhůru později večer. A to je slib. Vyzvednu tě za dvě hodiny na večeri. Do té doby mám nějakou práci na lodi.“

Cat stála na příjezdové cestě, dokud tiché bručení motoru auta nezaniklo v silném šumění příboje dole pod domem. Potom vzdychla a otočila se k domu.

Jakmile Travis nebyl v dohledu, uvědomila si, že měl pravdu. Byla příšerně utahaná. Ale na to byla zvyklá.

Prošla kolem dveří ložnice. Pokud si pospíší, může věnovat hodinku nebo dvě třídění diapositivů a stále bude mít čas si před večerí zdřímnout.

Mám plán, jak tě udržet vzhůru později večer.

Při vzpomínce na výraz v Travisových očích prolétla jejím tělem žhavá vlna. Nemohla se dočkat, až zjistí, co přesně tím myslel. I ona měla několik nápadů, jak ho

držet vzhůru. Věci, o nichž slyšela, ale nikdy nechtěla vyzkoušet. Dokud nepoznala Travise.

Sestoupila do pracovny v nižším podlaží, stiskla tlačítko záznamníku a začala rozkládat diapozitivy na prosvětlovacím stole. Ze zanechaných vzkazů byl důležitý pouze jeden. Ashcroft odvolal dnešní fotografování západu slunce.

„Výborně,“ zamumlala a sklonila se nad stolem. „Užijeme si poklidnou večeri, aniž bych musela spěchat na setkání s tím platinově blondátým žabákem.“

Pracovala snad jen deset minut, když uslyšela klepání na venkovní dveře, jedny ze dvou, které vedly ke schodům na pláž. Druhé se nacházely o patro výš v kuchyni.

„Cathy?“ ozval se mladý hlas. „Jsi doma?“

„Jasně. Dveře jsou odemčené.“

O chvílku později stál před ní usmívající se chlapec. „Ahoj.“

„Ahoj,“ vrátila mu úsměv. „Tvoje máma ví, že jsi tady?“ Jason zaváhal. „No...“

Zpod hustých černých řas na ni hleděly ostře modré oči. Tmavé vlasy mu spadaly do čela v hebkých, neuspořádaných kadeřích. Opálení zvýrazňovalo růžovost jeho rtů. Před sladkým půvabem ho zachraňoval neobvykle dospělý výraz a intelligence dodávající hloubku jeho očím.

Cat při pohledu na chlapce věděla, že bude chvíli trvat, než se vrátí k práci. Ale nevadilo jí to. Měla Jasona ráda jako vlastní dítě. A Jason jí to oplácel bezhlavým nadšením, které mírnilo ponuré hrany jejího vědomí, že je neplodná.

Cat se napřímila a napřáhla k němu paže.

Chlapec k ní přiskočil a s dychtivým pohledem ji objal. „Dvojčata brečí a máma se je snaží přebalit obě najednou. Táta se vrátí pozdě večer. Rozlil jsem džus a –“

„Vytratil ses zadním vchodem,“ dokončila Cat za něho. Bázlivě přikývl.

„Nic se neděje, tygře. Není to poprvé.“

Zacuchala mu rukou ve vlasech a zamířila ke stolu. Když sahala pro sluchátko, na okamžik zaváhala. Travis ráno říkal něco o tom, že Jason je nemocný.

„Cítíš se dobře?“ zeptala se s upřeným pohledem na hocha.

„Jasně.“

„Žádná horečka?“

„Jasně že ne,“ odpověděl Jason s rozmáchlým gestem.

„Horečku mají jenom mimina.“

Cat se zasmála a zavrtěla hlavou. „Pojď sem.“

Doklusal k ní. Sehnula se a přitiskla tvář na jeho čelo. Nebylo horké a Jason ani nevypadal na nemocného.

„Tak jo,“ řekla. „Uvidíme, co řekne tvoje máma.“

Vytočila číslo. Telefon zazvonil jako obvykle šestkrát, než se k němu Sharon dostala.

„Sharon? Tady Cathy.“

„Bože. Jason?“ ozvala se Sharon zadýchaně.

„Správně. Do večere?“

„Opravdu ti to nevádí?“ opáčila úzkostně Sharon.

„Vůbec ne.“

Cat s úsměvem zavěsila. Chlapec doslova tancoval na místě. „Půjdemo sbírat škeble, Cathy? Půjdemo?“

„Uvážím to.“

Rychle třídila diapositivы. Jemné světlo stolku bylo mnohem lepší pro citlivou barevnou emulzi na

diapozitivech než horký projektor.

Jednoho dne se nebude muset o tyhle věci starat. Bude své snímky zpracovávat a ukládat elektronicky. Ale překážkou mezi ní a touto technickou vymožeností zatím byl nedostatek peněz.

„Co myslíš? Najdeme nějaké škeble?“ zeptal se Jason.

„Nejdříve uděláme několik fotek, jak jsem se dohodli, ano?“ odpověděla Cat. „Je prima, že ti máma oblékla červené tričko, čisté džínsy a červené tenisky.“

Jason se hrdě usmál. „Máma ne. Já. Vzpomněl jsem si, jak jsi říkala, že červená barva dobrá je pro focení.“

„Nejlepší,“ ujistila chlapce Cat a objala ho. „Jako ty. Jsi moc chytrý, že sis to zapamatoval.“

„Kam půjdeme tentokrát?“

„Do parku a chvíli na hlavní pláž. Potom se vrátíme a budeme hledat škeble.“

„Páni! Bezva.“

Cat se usmála. Byla ráda, že nebude trávit s Ashcroftem další marný západ slunce.

To jí něco připomnělo. Měla by nechat zprávu o změně plánu Travisovi.

„Musím si ale ještě zatelefonovat,“ oznámila chlapci.

Vytočila číslo do domu Travisovy sestřenice. Nikdo neodpovídal, ani záznamník.

„Tak to udělám staromódním způsobem,“ poznamenala Cat.

Jason byl zaměstnán prohlížením jejího fotografického vybavení, takže neodpověděl. Prohlížel si, ale ničeho se nedotýkal. V tom byla jeho velká kamarádka neúprosná. Pokud chtěl pobývat v její pracovně, nesměl se dotknout ničeho, co mu sama nepodala.

Cat napsala Travisovi krátký vzkaz. Vsunula ho do

obálky a na ni napsala velkým tiskacím písmem jeho jméno. Když za sebou a Jasonem zavírala dveře, přivřela obálku mezi křídlo a zárubeň. Až ji Travis přijede vyzvednout, nemůže si vzkazu nevšimnout.

Jason netrpělivě čekal. „Pro koho to je?“

„Pro Travise.“

„Kdo je to?“

„Můj přítel. Možná se s ním později setkáme. Bude se ti líbit.“

Chlapec se zatvářil trucovitě. „Nebude.“

To jediné slovo obsahovalo osamělost a žárlivost celého světa. Cat si pamatovala svoje pocity, když ji narození dvojčat obralo o dvě stě procent matčiny pozornosti.

„Ano,“ souhlasila. „Možná se ti Travis nebude líbit. Piráty nemá ráda většina lidí.“

„On je pirát?“ zeptal se Jason s nově probuzeným zájmem. „Opravdu?“

„Jasně.“

„Jak to víš?“

„Plaví se na černé lodi,“ oznámila Cat.

„Opravdický pirát!“ zajásal chlapec a zatočil se dokola.

„A já se s ním setkám! Páni, to je něco, co dvojčata nemůžou udělat!“

„Jistě. S piráty si mohou hrát jenom velké děti.“

„Jupí!“ Jason se přestal točit a pohlédl na Cat s nadějí v očích. „Krade ten tvůj pirát děti? Myslím hodně *malé* děti jako mimina.“

„Hmm,“ zamumlala Cat a spolkla smích. „To si nemyslím, ale můžeme se ho zeptat. Tak pojď, tygře. Plýtváme časem, kdy je dobré světlo.“

Ruku v ruce se vydali ke Catinu autu. Jason ji nepustil

ani ve chvíli, kdy se sehnula, aby zvedla těžká garážová vrata. Sehnul se současně s ní.

„Musím mít zapnutý pás?“ zeptal se naříkavě.

„Pokud chceš jet se mnou, tak ano.“

Vzdychl a nechal se připnout. Cat nasedla a vycouvala s toyotou na ulici.

Zatímco se lehce proplétala letní dopravou, přemýšlela o prvním snímku pro kampaň „Dobré místo k vychovávání dětí“. Jason zvesela štěbetal o Disneylandu, Magické hoře a Mořském světě, kam smí hodné děti starší sedmi let...

Když se vrátili na pláž před Catiným domem, slunce už stálo nízko. Celý den foukal vítr od Santa Any a přinášel do Laguny, která celé léto flirtovala s tropickými bouřemi, suché teplo z Mohavské pouště. Toto léto udeřil El Nino dusným vedrem, prudkými bouřemi a vysokými vlnami ještě divočeji.

Po „opravdickém“ fotografování měl teď Jason na sobě pouze džínsy. Brodil se přílivovými kalužemi jako malý černý levhart, hrabal v sluncem ohřáté vodě a pak triumfálně zvedal dlaň se svíjejícími se mořskými živočichy.

Cat to všechno fotila jen pro vlastní potěšení se snahou zachytit Jasonovo zaujetí, inteligenci, zvědavost a smích, jeho nekonečnou radost z vůní, zvuků a pocitů světa kolem něho. Zapomněla, jak je unavená, zapomněla na slib Travisovi, že si před večerí zdřímne, zapomněla na všechno. Jedinou realitou byl fotoaparát, mystické oko umožňující vidět vesmír koncentrovaný v dětském úsměvu.

Jason přinášel jednu mušli za druhou a hromadil jí je u

nohou. Dělal snímky, dokud světlo příliš nezesláblo. Pak odložila fotoaparát a zvedla chlapce do náruče.

„Jsi skvělý sběrač. Zasloužíš si hamburger, hranolky a mléčný koktejl.“

„I mléčný koktejl?“ ujišťoval se Jason a objal ji rukama od pisku kolem krku. „Čokoládový?“

„Existuje nějaký jiný?“

Posunula chlapce v pažích, aby našla pohodlnější pozici. Ať dělala cokoliv, záda a ramena ji stále bolela. S přáním, aby nebyla tak na pokraji fyzických sil, postavila Jasona na zem.

„Jestli přibereš ještě deset deka, budu potřebovat jeřáb, abych tě zvedla,“ prohlásila a dramaticky zasténala.

„To proto, že je mi sedm roků,“ odpověděl pyšně Jason. Potom vzdychl. „Máma říká, že už jsem malý muž.“

Cat ho pohladila po kudrnách. I když se mu líbilo, že vyrůstá, nebyl ještě připraven na situaci, že přestává být maminčin chlapeček. Jenže příchod dvojčat mu nedal možnost volby.

Cat jeho rozporuplnost chápala. V jeho věku to cítila stejně a ze stejného důvodu. Nakonec si sourozenecká dvojčata zamilovala, ale ne hned. Trvalo to několik let.

„Něco ti povím,“ řekla. Sedla si do dřepu a políbila Jasona na krátký nos. „Pro matku můžeš být malý muž a pro mě malý chlapec. Dohodnuto?“

„Dohodnuto.“ Jason zvážněl a nejisté se zeptal: „Má tvůj pirát rád čokoládové koktejly?“

Cat zamrkala. Byla sice zvyklá na nečekané zvraty v jejich rozhovorech, ale tenthle byl ještě víc mimo než jindy. „Můj pirát?“

Jason se díval přes její rameno. „Vypadá jako pirát.“

Máte černou lod’?“

„Ten kluk pozná piráta, když nějakého uvidí,“ ozval se protáhlý hlas za jejími zády.

Otočila hlavu tak prudce, až málem švihla copem Jasona do obličej. „Travis!“

V jejím hlasu znělo nefalšované potěšení. Bylo jí to jedno. Připadalo jí, jako by ho neviděla dny a ne hodiny.

„Máš rád čokoládové koktejly?“ zeptala se ho.

Travis přidřepel vedle Cat. I tak byl vyšší než Jason.

„Zbožňuju je,“ prohlásil. Natáhl k Jasonovi ruku. „Jsem Travis. Ty jsi chlapec, který dal Cat všechny ty krásné mušle?“

„Ano.“ Jason si s ním potřásl rukou způsobem, jaký by jeho matka pochválila. „Cathy má moc práce, aby je sbírala, tak to pro ni dělám já.“

„Je jenom škoda, že někdo za ni také nemůže spát.“ Travis vrhl na Cat postranní pohled.

„Ashcroft zrušil focení, objevil se Jason, světlo bylo skvělé.“ Cat se usmála a pokrčila rameny. „Žádný spánek, ale spousta fotek.“

Travis jako by chtěl něco říct, ale pak se podíval na Jasonovu dychtivou tvář a změnil názor.

„Slyšel jsem něco o večeři?“ zeptal se.

Cat se omluvně usmála a doufala, že Travisovi nebude vadit přítomnost osamělého hochy.

„Jason dostává odměnu za snímky v naturáliích. Dáme si vždycky něco k jídlu,“ vysvětlila.

„Hmm,“ zabručel Travis. „Znamená to, že budeme večeřet ve třech?“

Cat se dotkla jeho paže v mlčenlivě prosbě, aby nekazil Jasonovi radost. „Pro jednoho dalšího je vždycky místo.“

Travisovy tvrdé rysy změkčil vlídný úsměv. „Pokud je

tím jedním Jason, pak ano. Zavolám do restaurace a požádám o změnu rezervace.“

„Raději ji zruš,“ ozvala se rychle Cat s myšlenkou na předchozí drahou večeři. „Jasonova oblíbená bašτίrna je jen pár bloků odtud.“

Travis se zašklebil, ale když si všiml chlapcova nedočkavého výrazu, odevzdaně řekl: „Doufám, že jídlo není tak hrozné jako to označení.“

„To není,“ ujistila ho Cat s úsměvem. „Je ještě horší.“

Cat se nořila až po bradu do příjemně horké vody a pokoušela se neusnout. Svírala čelisti, aby nežívala, ale Trávise neoklamala. Ať se snažila sebevíc, jeho oči poměřovaly její únavu s neúprosnou přesností.

„Sharon byla velmi vděčná za péči o Jasona až do večera,“ poznamenal Travis.

„Má strašně moc práce. Nejen ta dvojčata, ale její manžel má šanci na výborné místo v účetní firmě, a tak pracuje osmdesát hodin týdně. Ve vzduchu je povýšení a přestěhování. Sharon z toho šílí. Nemluvě o Jasonovi. Byl rozmazlovaný jedináček starších rodičů a najednou bum! Má dva ječící konkurenty.“

„Bereš ho často pod svá křídla?“

„Jasně. Je to úžasné dítě, bystré a plné energie a nezbednosti. Ráda bych...“ Catin hlas vyzněl do ztracena dříve, než mohla vložit tu bolestnou pravdu do slov. Ráda by měla dítě jako Jason. „Každopádně si spolu bezvadně rozumíme.“

„To jsem viděl. Nechtěl se o tebe dělit.“

„Ale vyrovnal se s tím, když jsi mu koupil další porci hranolků. Skutečného piráta má ke službám jen málo chlapců.“

„Je mazaný,“ zasmál se Travis. „Když jsme si odskočili na toaletu, zeptal se mě, jestli unáším mimina.“

Cat zívla. „Měl na mysli dvě konkrétní. Svě konkurenty.“

„Pochopil jsem,“ poznamenal suše Travis. „Bylo to stejně jasné jako to, že usínáš.“

„Jenom relaxuju.“

„Tak tomu říkáš?“

Travis otočil Cat obličejem od sebe. Masíroval jí ramena a záda a uvolňoval napětí způsobené těžkým fotografickým vybavením a nepřírozenými pozicemi během hodin fotografování. Nechala se tím unášet a nevyhnutelně opět zívla.

„Je čas, abys šla do postele,“ prohlásil. „Vždyť ještě není ani devět.“

„Opravdu? Jenže zíváš.“

„Zívám každý večer.“

„Zkus spát.“

„To dělám. Od půlnoci do pěti. Nebo do čtyř. Záleží na okolnostech.“

Jeho ruce se zastavily. „To je všechno?“

Catinou jedinou odpovědí bylo zamaskované zívnutí.

„Kdybys tu nebyla se mnou, co bys dělala?“ otázal se neutrálním tónem.

„Třídila diapozitivy. Dělala duplikáty. Posílala snímky agentům. Psala urgentní dopisy požadující zaplacení. Vybírala rámečky pro výstavu v L. A.“ Cat se náhle posadila vzpřímeně. „Musím vybrat zbytek fotografií pro *Swift and Sons*. Měly odejít už včera.“

Travis nemohl uvěřit, co slyší. „Dneska večer? Po dni, který začal svítáním?“

„Ehm,“ odkašlala si nepřítomně. Myslela na svůj

rozvrh. „Ale nezačnu hned teď. Později.“

Byl rád, že je k němu otočena zády. Měl dojem, že jeho výraz by ji zahnal na útěk. Nikdy se nesetkal s nikým tak posedlým prací.

A penězi.

Přesto ani jednou nenaznačila, že jeho peníze by byly vítanou úlevou.

Travis si ponuře uvědomil, že nepřetržitě čeká Catinu žádost o peníze. Fakt, že to neudělala, ho vedl k ostražitosti... a naději.

Nebud' takový trouba, okřikl se neurvale. Nakonec k tomu dojde. Vždycky k tomu dojde.

A jestli je příliš ostýchavá, natuknu to já. Ten nesmysl s touhou být spolu musí skončit.

Pomocť jí nějakým finančním darem by Travisovi nevadilo. Cat určitě potřebuje oddych mnohem víc než kterákoliv žena, s níž se kdy setkal. Ale vadilo mu předstírání, že jejich vztah je něco jiného, než skutečně je – jednoduchá obchodní transakce mezi dospělými lidmi.

Tvrdě se poučil, že když se nestanoví všechny detaily, je to dobrá cesta, jak sebou nechat vy drbat.

Chvíli vládlo mlčení a bylo slyšet jen Catino spokojené vzdychání, zatímco jí Travis masíroval bolavé svaly.

„Kdy máš volný den?“ zeptal se konečně.

„Nic takového mi nehrozí,“ prohlásila a prohrála snahu nezívnout.

„Žádný víkend?“

„Ne. Cena za práci na volné noze.“

„Vždycky pracuješ tak usilovně?“ Zavrtěla hlavou. „Máš jenom smůlu, že ses se mnou seznámil v době finanční tísně.“ Travisovy ruce znehybněly.

Cat si příliš pozdě vzpomněla na jeho pohrdání, které

dal najevo při její první zmínce o penězích. „Ale to je můj problém,“ doplnila rychle.

Natáhla se pro ručník. Sevřel jí paži.

„Je i můj, pokud mi tě vzdaluje,“ pronesl.

„Tak přitlač na *Energistics*,“ odsekla a podívala se na něj přes rameno. „Dluží mi padesát tisíc.“

Neobtěžoval se skrýt překvapení. „To je slušná suma.“

„Ano,“ souhlasila chladně. „Za daných okolností si vedu poměrně dobře. *Uživím se*.“

Travis slyšel ozvěnu Billyho krutosti a připomněl si, co Cat popohání. Ale stále nebyl přesvědčen, že její minulost je dostačující motivace pro cenu, kterou Cat platí v současnosti – čas pouze na práci.

„Sebeúcta je ale velmi studená útěcha,“ poznamenal. „Trvalo mi roky, než jsem na to přišel. Podívejme se, jestli jsi chytřejší, než jsem byl já.“

Během těchto slov otočil Cat k sobě. Než mohla cokoliv říct, přitiskl ústa na její s vášní, o níž Cat věděla, že by jí měla odolat. Ale nedokázala to.

Když Travis ucítil na hrudi, jak jí ztuhly bradavky, zachvěl se. „Cat, čarodějko, pluj se mnou. Budou to jenom dva dny, ostrov Catalina a zpátky. Vyšetři ty dva dny pro mě, pro sebe, pro nás.“

Jeho zastřený hlas působil na Catiny nervy tak, až se jí touhou zastavil dech. Chtěla to volno stejně silně jako Travis.

Ne, chtěla ho ještě silněji.

Věděla, že Travis zanedlouho nastoupí na svou loď a popluje až na konec světa. Danvers Ve větru, zdržující se na souši jen pár týdnů.

„Kdy?“ zeptala se prostě.

„Zítřka.“

Zavřela oči a zaryla nehty do dlaní. „Nemůžu,“ šeptla. „Já... nemůžu.“

Travis vlastně ani nečekal, že Cat přikývne a vyrazí s ním dříve, než se dohodnou na ceně, ale naštvalo ho její předstírání, že peníze v tom nehrají žádnou roli.

„Nemůžeš?“ opáčil. „Chceš říct, že nechceš. Staráš se jenom o poměřování své sebeúcty s částkou peněz, které vyděláš.“ Vstal a popadl ručník. „Sakra, já ti rozhodně nebudu stát v cestě.“

Cat se na něho dívala příliš lesklýma očima. Zamrkala, aby potlačila vyčerpání, zklamání a slzy.

„To není pravda,“ zašeptala, protože hlas ji zrazoval.

Travis beze slova vylezl z vany a začal se utírat. Nedíval se na ni, zato ona od něj nemohla odtrhnout zrak. Byl nejkrásnější, nejsilnější tvor, jakého kdy viděla... a teď ho nepochybně ztrácí.

„Proč?“ zeptala se. „Proč se nemůžeme setkat v lednu, kdy budeme mít šanci na lásku.“

Pak uslyšela svá slova a uvědomila si, co právě řekla, co odhalila. Konečně v ní narostl hněv, vyhnal únavu a dodal jí sílu.

Slepě se natáhla pro ručník, vstala a zápasila s nadýchanou látkou, neschopna ovládat prsty, aby zavázaly obyčejný uzel. Už se na Travise nedívala, protože věděla, že by se rozplakala.

Nebrečela sedm let. A neměla v úmyslu s tím nyní začít. Rozhodně ne kvůli dalšímu bohatému mizerovi.

Travis pozoroval její zápas s látkou a věděl, že žádná finanční dohoda tento večer nepřichází v úvahu. Cat nedokáže být dost realistická.

A on také ne.

„Cat,“ spustil tiše, „jsi tak unavená, až se rozpadáš na

kusy. Přesto mi nechceš dovolit, abych tě podepřel.“

Přitiskla si dlaně na uši. Nechtěla slyšet slova, která rozpouštěla její hněv, odmítala jeho starost, která ji nutila, aby se k němu rozběhla, svěřila se jeho síle, milovala ho.

„Ne, bože, *ne*“ vyhrkla napjatým hlasem. „Tohle ne. Ne teď!“

„Co ne? Cat, co je špatně?“

Vrhla na něho divoký pohled. Pak složila obličej do dlaní a přestala se dívat na cokoli. Tělo se jí otřásalo snahou oyládnout emoce.

„Zatraceně,“ zaklel Travis. „Upracuješ se k smrti! Copak to nevidíš?“

Objal ji a v duchu se proklínal, že na ni tlačil tak tvrdě a brzy. Cat prostě nebyla pro roli milenky dost zkušená a neuměla v tom chodit jako jiné ženy.

A on byl mnohem netrpělivější než jindy.

„Jenom klid,“ pronesl vlídně. „Pověz mi, co tě trápí, zlato.“ Jeho hlas ji sváděl a tělo jí zahřívalo chladnou pokožku. „Jestli si chceš promluvit o penězích, nebudu se zlobit.“ Vroucně ji políbil na víčka. „Pověz mi to, Cat. Dovol mi, abych ti pomohl.“

„Ne,“ odmítla stroze a odvrátila od něho tvář. Nemohla si to dovolit.

Boháč.

Muž, který neví, co je láska. „*Nechci tě milovat*, „ prohlásila.

V jejích slovech bylo tolik zoufalství, že Travis nejdřív nerozuměl, co řekla. Když mu to došlo, přestal myslet na peníze, ženy a obchody.

Věděl, že bude litovat, pokud nestanoví pravidla jejich vztahu, přesto se nedokázal zastavit. Zvedl její obličej k

sobě a líbal ji, dokud mu nezvláčněla v náručí. Sklouzl rukama k ručníku kolem jejích boků. Když strnula, zarazil se.

„Cat...?“

Zachvěla se chladem i žárem, lapena v pasti, z níž neznala úniku. Nebo možná nechtěla uniknout.

Pak si uvědomila, že na tom nezáleží. Nemohla ze sebe ztratit víc, než už se stalo.

„Ano,“ zašeptala, „ano.“

Travis ji bez dalších slov zvedl a odnesl do své ložnice. Sundal z ní vlhký ručník a zabalil ji do hedvábného županu. V posteli přetáhl přes oba příkrývku a držel ji v objetí, dokud se nepřestala třást chladem.

Konečně vydechla a uvolnila se. Travis si znovu povšiml tmavých kruhů pod jejíma očima, bledosti pod opálením, vyčnívajících kostí. Chtěl ji tak, až nemohl myslet, ale byla příliš vyčerpaná. Potřebovala odpočinek víc než on potřeboval sex.

„Spi, Cat.“ Přejel rty jemně po její tváři. „Jsi na konci sil.“

Objala ho paží kolem pasu a líbala na hrudi. Ačkoliv byl vzrušený a připravený, nevracel jí mazlení. „Travisi?“

„Jsi příliš unavená,“ odpověděl prostě. „Nedokážeš si milování vychutnat.“

„Zkus to.“

„Za jedné podmínky.“

„Vyslov ji.“

„Zůstaneš na noc u mě. Už žádná práce.“ Neuniklo mu, že se zamračila, a věděl, že hádal správně. Cat se chystala po odchodu od něho zase pracovat. „Domluveno?“ zeptal se.

Když hned neodpověděla, vzal mezi prsty její bradavku a stiskl. Bezmocně reagovala tím, že se k němu přitiskla. „To není fér,“ zaprotestovala. „Podej na mě žalobu.“

Sklonil se nad ni. S úsměvem pozoroval, jak kůže jejího těla růžoví. Reagovala na jeho laskání i při totálním vyčerpání.

„A teď druhá podmínka,“ oznámil Travis.

Cat zasténala. „To je podraz. Mluvils o jedné.“

Zasmál se a plynulým pohybem se přesouval níž. Ústy ji hladil jako horká voda a pak se jemně zakousl do vnitřní strany jejího stehna.

„Travisi...?“ vydechla.

Zvedl hlavu a podíval se jí do očí.

„Možná tě to šokuje, má rudovlasá skotská čarodějko,“ řekl líně, „ale chci tohle dělat od okamžiku, kdy jsem tě odnášel z té skály. A ať jsem proklet, jestli budu čekat déle.“

Cat se zatajeným dechem sledovala, jak Travis postupuje s líbáním podél mahagonového ochlupení skrývajících její intimní střed. Když pak k němu přitiskl ústa, jejím tělem projel žhavý blesk. Při druhé vlně horka vydala přiškracený zvuk a poddala se jemnému tlaku jeho rukou rozevírajících jí stehna doširoka.

Pokoušela se vyslovit jeho jméno, sdělit mu, jakou rozkoš jí dává, ale ztratila řeč. Zůstalo pouze její svíjející se žhavé tělo.

Když si myslela, že už to déle nevydrží, vzal si ji a odpověděl tak na její elementární potřebu. Nevěděli, kdo dává a kdo bere, protože zůstala pouze extáze stravující jejich spojená těla.

Cat se probudila a zjistila, že je v Travisově posteli. Do pokoje proudilo světlo dalšího krásného dne. A byla

sama. „Travisi?“ Bez odpovědi.

S neklidným pocitem se posadila a rozhlédla se po hodinách. Jedny spatřila, ale nemohla zjistit čas. Travis jako by věděl, co bude její první myšlenka. Přelepil přes ciferník vzkaz:

Odplul jsem. Chtěl jsem tě vzít s sebou.

DVANÁCT

Větrný bojovník uháněl před jižní bouří jako velký mořský pták. Normálně by se jeho posádka radovala z šance vyzkoušet loď v čistém silném větru, jenže v posledních pěti dnech bylo normálního jen málo.

Kapitána nic netěšilo. Ani nové tvary plachet, ani vítr, ani důmyslné lanoví, které navrhl spolu s plachtami, prostě nic. Travis chodil po palubě jako kočka v kleci a vrčel na každého, kdo se mu připlétl do cesty.

„Předeženeme zbytek tropických bouří dříve, než se dostaneme do Laguny,“ poznamenal Diego. Travis jenom zabručel.

„Nové plachty fungují moc dobře,“ pokračoval Diego. „V tak silném větru dokáže plout jenom silná a dobře postavená loď jako tahle.“

Travis opět zabručel.

„Posádka se rychle naučila manipulovat s novou take-lází,“ dodal Diego. „Nemyslíte?“ Travis zabručel.

„Vaše konverzace, kapitáne, nechává druhému příliš mnoho prostoru.“

Travis se zarazil dříve, než stihl znovu zabručet. Plachty nad jejich hlavami byly napjaté. Před nimi syčela voda prořezávaná přídí. Sklon paluby a skřípání lanoví svědčilo o lodi, která plní to, k čemu byla předurčena – neohroženě zdolávat nekonečnou hladinu oceánu.

Kapitán si rozhodně neměl na co stěžovat.

Travis tiše zaklel, rukou si pročísl větrem rozcuchané vlasy a otočil se k prvnímu důstojníkovi. „Muži si vedli velmi dobře,“ oznámil bezbarvě. „Líbilo by se jim, kdyby to slyšeli od vás osobně.“

„Jsem snad nějaký organizátor povzbuzování?“ Diego zamrkal, v „Kruci,“ zamumlal Travis. „Řeknu jim to u večere.“

„Díky.“

Travis měl tolik slušnosti, že se zastyděl. „Není třeba děkovat. Muži opravdu odvedli výbornou práci.“

„Pracovat hůř by se ani neodvážili,“ pronesl suše Diego. „Kapitán, jak říkají, moc sekýruje.“

Travis zkrivil ústa do poloúsměvu. „To je to až tak špatné?“

„Sí. Ale také dobré. Dvoutýdenní práci jsme zvládli za méně než pět dní a vracíme se do přístavu, kde čekají krásné ženy. Na to si nikdo nestěžuje!“

Travisův úsměv vypadal poněkud chmurně. „Jenom pět dní?“

„Necelých.“

„Mně to připadá jako pět týdnů.“

„Příště s sebou vezměte tu zrzku. Potom vám bude čas ubíhat normálně.“

Travis na něho vrhl zlostný pohled.

Diego se vzdal zvednutím rukou. „Vidím, že sázku vyhrál Jurgen.“

„Jakou sázku?“

„Správně si tipnul, co vám způsobilo špatnou náladu a co vám vrátí normální, úsměvnou podobu.“

„Normální? Úsměvnou? To se jim snad zdá,“ odsekl Travis.

„Jsem otřesen, kapitáne. Prostě v šoku. Jste muž s tou nejvyrovnanější povahou.“ Jenže Diegův úsměv říkal pravý opak. „Muži jsou pyšní, že mohou pracovat pod kapitánem, který od nich vyžaduje to nejlepší. Stěžují si pouze tehdy, když nejsou za svůj výkon pochváleni.“

„Vím, co cítí,“ poznamenal Travis a pomyslel na Cat, která odmítla být s ním ty dny na moři, jako by společně strávená doba na souši nic neznamenala. Znovu v něm vzkypěl hněv.

Cat, čarodějko, pluj se mnou. Budou to jenom dva dny, ostrov Catalina a zpátky. Vyšetři ty dva dny pro mě, pro sebe, pro nás.

Příště se nenechá odradit jejími protesty. Příště udělá to, co měl udělat před pěti dny. Postaví jejich vztah na jediném možném základu. Na penězích.

Přemítal, jak vysoká bude její cena. Ale bylo mu to jedno. Peníze přece mají přinášet prospěch.

Doktorka Stoneová se podívala na výsledky Catina posledního krevního testu, vzdychla a pohlédla na pacientku nad obrubou brýlí.

„Máte příliš nízký počet červených krvinek,“ oznámila. „Jste silná, ale stále jste se nenaučila jednu pravdu pracujících ženy: Můžete dělat *cokoliv*, ale ne *všechno*.“

Cat stáhla tvář. „Nejsem blázen. Vím, že nemohu dělat všechno.“

Úsměv ubral lékařce roky. „Ale uplatňujete tuto teorii v praxi?“

Cat upírala zrak na své ruce a mlčela. Travis je pryč a ona pracuje doslova nelítostně. Jediným světlým bodem v jejím životě byl fakt, že Blake Ashcroft ji přestal nahánět do své postele. Stále pro něho fotila západy slunce, ale sama. Dneska večer si měl přijít prohlédnout diapozitivy, které vybrala pro jeho knihu. •

„Cathy?“ vytrhla ji z myšlenek lékařka. „Ptala jsem se, jestli berete ty nové vitaminy.“

„Ano.“

„Ty ale nejsou míněny jako náhrada jídla,“

poznamenala suše doktorka Stoneová s pohledem upřeným na Catinu tvář.

„Já vím,“ přikývla.

„Kolikrát denně jíte?“

Cat se snažila soustředit na něco jiného než Travise, fotky nebo hromadící se účty. Šek od *Energistics* stále nedorazil.

„Opravdu nemám čas vařit,“ odpověděla. „V Laguně je hodně restaurací.“

„Příliš drahé.“

„Nemáte čas vařit a nemáte peníze na stravování mimo domov. Takže co vlastně jíte?“

„Když ráno přijde Jason, připraví snídani.“

Lékařka čekala, ale její pacientka nebyla příliš výmluvná. „A co vám připravuje?“

„Kakao a toust s arašídovým máslem.“

Doktorka Stoneová se zasmála a potřásla hlavou. „No, vaše tělo tak dostává alespoň uhlohydráty a tuk. Ale mohla byste naučit Jasona dělat třeba míchaná vejíčka.“

„Zkoušela jsem to. Trvalo dva dny, než jsem zbavila kuchyň zápachu.“ Cat se pousmála. „Kromě toho mi arašídové máslo velmi chutná.“

„A co obědy a večeře?“

„Polévka. Vejce. Sýr a krekry. Cokoliv.“

„Ovoce? Zelenina?“

„Také, pokud vypadají dobře, když přijdu do obchodu,“ prohlásila Cat.

„Přeji si, abyste vedla od této až do příští návštěvy soupis všeho, co sníte.“

Cat jenom vzdychla.

Lékařka zavolala sestru, aby píchla Cat injekci B komplexu s železem. Cat za několik minut opouštěla

ordinaci a mnula si bok. Lékařka měla pravdu, injekce železa byly opravdu nepříjemné.

Cestou domů se zastavila ve fotografické laboratoři a vyzvedla sérii diapositivů z posledního filmu. Už dávno neposílala agentům originály snímků, ale duplikáty, a také si dávala pozor, aby každý agent obdržel pouze ty, které nezaslala nikomu jinému. Bylo to tak sice dražší, ale dlouhodobě se to vyplácelo, protože agent mohl ujistit klienta, že konkrétní snímek, který kupuje, není nikde jinde k dostání.

Když odnášela kartónovou krabici do auta, chmurně myslela na to, kolik ji čeká práce s jejich tříděním, zakládáním a odesíláním. Byla to součást živnosti fotografa, která ji lákala nejméně ze všeho. Ale v tuto chvíli měla pro její kariéru zásadní význam.

Když vjížděla do garáže, zaslechla zvonit telefon a uvědomila si, že při odchodu zapomněla zapnout záznamník. Vběhla do domu a zadýchaně zvedla sluchátko.

„Ano?“

„Zase jsi zapomněla na záznamník, Cochranová.“

Zklamání ji zaplavilo jako zimní příboj, studený a prudký, ochromující. V tom okamžiku si musela přiznat, jak velice toužila, aby na druhém konci linky byl Travis.

Polkla, nadechla se a doufala, že odpoví normálním škádlivým tónem.

„Ahoj, Harringtone. Budeš zase můj zelený anděl?“ zeptala se s narážkou na jeho schopnost zajistit jí dobře placenou zakázku.

„Snažím se,“ vzdychl. „Bylo by to zatraceně snazší, kdybych s tebou mohl čas od času mluvit. Přísámbůh, chystám se ti věnovat pod stromek pager. Možná ani

nebudu čekat do Vánoc. Vydrž minutku.“

Cat slyšela rychlý projev někoho z jeho šesti asistentů. Harringtonova odpověď byla tlumená a prudká.

„Přísámbůh,“ vzdychl zase do telefonu, „čím větší kozy, tím větší nemešlo.“

Tlumená odpověď v pozadí zněla jednoznačně a Harringtonova také.

„Budeš obviněn ze sexuálního harašení,“ poznamenala pobaveně Cat.

„Od koho? Od Jima? Houby. Přibral. Kdybych se zapomněl, rozmašíroval by mě na kaši. Je to tak, Jime?“

„To nemešlo, které má velké kozy, je muž?“ podivila se Cat.

„U mužů se jim říká prsní svaly. Kromě toho tu není žádná ženská s nejméně trojkami, která by zorganizovala štvanici na jeho prachy.“

V pozadí zazněl sbor rozzlobených odpovědí zpochybňujících Harringtonův zrak a další tělesné funkce. Harrington nevzrušeně pokračoval v hlasitém mluvení do telefonu a překryl tím jejich protesty.

„Nemají žádný smysl pro humor,“ stěžoval si. „Doufám, že ty ano.“

„Ehm...“

„Fajn. Budeš ho potřebovat. V *Energistics* mi přestali zvedat telefon. Povídá se, že nedostatek hotovosti.“

Cat zavřela oči a ztěžka polkla víření v žaludku. Potřebovala ty peníze, aby přežila.

„To mi nemohou udělat,“ vyhrkla.

„Sdělil jsem jim totéž doporučeným dopisem. Zmínil jsem v něm účty, kontrakty, právníky, soudy a další a další obscenity.“

Cat znovu polkla, ještě usilovněji. Nemohla si dovolit

průtahy nebo náklady soudního procesu.

„To je až tak zlé?“ zeptala se konečně.

„Povím to takhle, Cochranová. Už jsem unavený jejich úhybnými manévry. Tak unavený, že pokud nezaplatí, budu je opravdu žalovat.“

Dlouze vydechla. Důvěřovala Rodneyi Harringtonovi natolik, aby nezpochybňovala jeho obchodní úsudek. Pokud říká, že soudní proces je nevyhnutelný, pak jistě sežene peníze na právníky.

„Kolik potřebuješ a kdy?“ zeptala se stěží slyšitelným hlasem.

„Kolik čeho?“

„Peněz, čeho jiného? Všechny ty zmíněné obscenity budou hodně stát.“

„Prozatím nic. Kdyby došlo na nejhorší, tak asi tři až pět táců.“

„Tři až pět.“ Cat doufala, že není slyšet její zděšení.

„Ber to jako investici, protože přísámbůh z nich dostaneme všechno do posledního centu a navíc prachy za urážku. Ale k tomu pravděpodobně nedojde. Když pohrožíš soudem, tyhle společnosti obvykle couvnou. A s *Energistics* to nebude jiné.“

„Tak je zmáčkni,“ pronesla na rovinu. „Potřebuju ty peníze. Blíží se platba posledního školného pro dvojčata. A matka...“

Zaváhala. Nechtěla kritizovat milovanou, bezmocnou ženu, která byla její matka. Paní Cochranová stále věřila, že šeky jsou magická forma peněz bez souvislosti s dolary a zdravým rozumem.

„No, znáš mou matku,“ dokončila.

„Milá dáma,“ zabručel Harrington. „Opravdu ze staré školy. Nepoznala by účetní rozvahu, ani kdyby k ní přišla

osobně a představila se.“

„Leden,“ pronesla Cat svůj kód svobody.

„Napijeme se na to.“

Cat se téměř usmála. Ze všech lidí na světě právě Harrington chápal tlak, jakému je vystavena. Byl to on, kdo představil Catině matce jejího budoucího manžela. Prý někde prohlásil, že to bylo to nejlepší, co zatím pro Cochra-novou udělal.

„I já mám dobrou zprávu,“ oznámil Harrington. „Tedy měla by být dobrá.“

„Poslouchám.“

„Vzpomínáš, jak jsem se zmínil o chlápovi, který rozjíždí firmu na výrobu pohlednicových blahopřání?“

„Ne. Záleží na tom?“

„Platí patnáct tisíc dolarů za každý snímek, který použije v reklamní kampani. Chce jich celkem pět.“

„Jaké fotky? Pláže, květin, hor, pokožky?“

„Prostě hezké. Cokoliv, co by se hodilo na blahopřání nebo pohlednici. Takové to, nad čím lidi vzdychají ,ó, to je nádhera,‘ a potom jdou dál a už si na ten obrázek nikdy nevzpomenou. Není to tvůj obvyklý styl, ale v té stěně plné zásuvek musíš mít uloženo i něco opravdu hodně roztomilého.“

„Plné krabice,“ souhlasila Cat. „Po rozkošných fotkách je velká poptávka. Většinou naprostý standard. Něco jako Ashcroftova poezie.“

Harrington se zasmál. „Jak se teď chová? Zabral ten opar?“

„Ne. Pokusil se o fyzický kontakt.“ Cat sebou cukla a na okamžik odtáhla sluchátko od ucha. „Nic se nestalo, Rod-neyi. Náhodou byl nedaleko Travis. Málem mu zavázal ruce na uzel.“

„Travis? To jako T. H. Danvers?“

„Přesně ten. Má kavalírské instinkty a u druhých si je vynutí. Od té doby se Ashcroft chová slušně.“

„Kavalírské?“ opáčil Harrington stoupajícím tónem hlasu. „Cochranová, mluvíme o T. H. Danversovi, konstruktéru lodí? Vysokém asi sto osmdesát pět centimetrů, s neobvyklou barvou očí, tvrdými rysy a drzostí potulného psa?“

Cat se zasmála. „Zdá se, že mluvíme o dvou různých mužích.“

„Cathy, posloucháš mě?“

To, že Harrington použil oficiálně její křestní jméno, Cat zaskočilo. Oslovil ji tak pouze jednou, když ho utěšovala po tragické smrti jeho bratra při nehodě Harringtonovy jachty.

„Ano,“ šeptla. Věděla, že to, co teď uslyší, se jí nebude líbit.

„Víš, položil bych za Trávise život a považoval bych ho za dobře utracený,“ vysvětloval klidným a absolutně jistým hlasem. „Totéž by on udělal pro mě. Je jedinečný, skvělý. Muž nemůže mít lepšího kamaráda k posezení u láhve, v nějaké rvačce nebo při zatemnění duše.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale, Cathy...“

„Poslouchám.“

„Pro ženy znamená Travis peklo.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Cat zpříma. Bála se, že zná odpověď.

„Žádné násilí. Tímhle způsobem nikdy žádné neublížil. Jenže se do něho zamilují a on pak zmizí ve větru. Myslím, že to nějak souvisí s jeho exmanželkou.“

„Ano. Řekl mi to.“

„Opravdu?“ podivil se Harrington. „Pak jsi jediná

osoba kromě nich dvou, která ví, co ho spálilo. Mně o tom nikdy neřekl ani ň, jen to, že je rozvedený.“

Cat nevěděla, co na to říct.

Po delším nepříjemném tichu Harrington zaklel. „Krucí. Jsi dospělá a tak. Ale buď opatrná. Danvers je pro ženy jako jedna z těch obřích bouřkových vln na Oahu – nádherná a fascinující, dokud tě nedožene. Pak je nezvladatelná a zatraceně děsivá. Příliš mi na tobě záleží a nechci tě sbírat po kouscích, až se ta vlna přizene.“

„Já vím,“ odpověděla tiše. „Jsem dobrý plavec, anděli,“ dodala a snažila se dodat hlasu lehkost. „Nepamatuješ se? Ale díky. I mně na tobě hodně záleží.“

„Pošli ty líbivé fotky,“ zabručel Harrington. „Také si zapni záznamník. A Cochranová...“

„Ano?“

„Dej na sebe pozor.“

Zavěsil dříve, než stačila odpovědět. Dlouho stála, hleděla na telefonní přístroj a pak se sklíčeným povzdechem došla k pracovnímu stolu. Vytáhla krabice označené „Platby“, „Prošlá splatnost“, „Dlužníci“ a začala počítat na kalkulačce. Strávila účetnictvím několik hodin a snažila se udržet plusové konto. Pracovala, dokud ji nerozbo-lely čelisti, jak zatínala zuby.

Ať si pohrávala s částkami jakkoliv, stále se dostávala do červených čísel.

Promnula si oči a ztuhlou šíjí a myslela na oficiální portréty pro společnosti, fotky usmívajících se politiků, reklamní brožury a další drobné zakázky, které by mohly vynést alespoň nějaké peníze.

Trvalo jí několik minut, než si dodala energie. Nenáviděla to, co se chystala udělat, ale neměla na

vybranou. Musí přežít, než dorazí šek od *Energistics* nebo dojde k uzavření smlouvy s Danversem.

V tuto chvíli ani jedno nevypadalo růžově.

Přitáhla si telefon a vytukala číslo, které by mnohem raději zapoměla. „Ahoj, Dave. Tady Catherine Cochranová. Pořád jsi zavalený svatbami, galavečírky, oficiální portréty a podobně?“

A stejně tak on.

Chtěla ho stejně jako on ji.

„Už žádné řeči o odchodu,“ řekl zastřeným hlasem.

„Už žádné útky. Jsi moje, sladká Cat, moje žena...“

Nepřestával ji laskat a současně svlékat. Pak strhl oblečení ze sebe.

Milovali se divoce jako nikdy. Ocitli se ve světě, kde existuje pouze extáze, a pobývali tam tak dlouho, až měli sílu pouze ležet, dýchat a čekat na zpomalení tepu srdce, vzájemně propletení v jedno tělo.

ŠESTNÁCT

V následujících třech týdnech Travis nemluvil o Austrálii ani o jiných exotických a vzdálených místech. Cat na to čekala, čekala, až Travis napne plachty a nechá ji za sebou. Tato myšlenka v ní vyvolávala zvláštní pocit nevolnosti, jako by se jí pomalu rozpouštěla zem pod nohama a zůstávala jenom prázdnota, do níž se pomalu propadá.

„Určitě potřebuješ další fotky, jak sedím u počítače?“ zeptal se Travis s přimhouřeným pohledem na Cat. „Proč si místo toho nejdeme zalenošit na pláž?“

Ačkoliv trávili většinu nocí spaním v jeho široké posteli a ovíval je téměř tropický vánek, dneska ráno Cat vypadala jako duch. Její rusé vlasy v kontrastu s bledou pletí plály jako oheň.

Travis se snažil vpravit do ní jídlo při každé příležitosti, ale byl přesvědčen, že zhubla ještě víc. Ne moc, ale dost na to, aby mu to připomínalo, že jí každou chvíli mohou dojít síly. ,

Děsilo ho to. Chtěl jí usnadnit život, avšak všechno, co dělal, to jenom komplikovalo. Jídlo, spánek, zábava, milování, to vše bralo čas. Čas na práci.

Cat potřebovala víc spánku než on, přesto když ráno odcházel plavat, byl sám. Přes rokli viděl světlo v jejím domě. Když se vrátil a byl připraven snídat, musel jít k ní a odvléct ji od prosvětlovacího stolu, upomínacích dopisů , nebo kartotéky. Připravoval hojnou snídani a díval se, jak jí čtvrtinu toho co on, ať ji přemlouval či krmil.

Travis už nepočítal, kolikrát se kousl do jazyka, aby jí nenabídl peníze, které potřebovala. Dařilo se mu pouze propašovat nějaké potraviny do její chladničky a spíže, zatímco byla někde mimo a fotila manažerské lvy nebo malé děti. Ačkoliv se o tom nezmínila, byl si jistý, že šek od *Energistics* stále nedorazil, což znamenalo, že musela hledat jiné finanční zdroje.

Věděl, že dostane slušnou částku, až dokončí práci pro jeho knihu, ale spotřebuje na ni spoustu času. Času, který by měla věnovat spánku, třídění diapozitivů nebo jednoduše nicnedělání. Měl podezření, že hodiny a dny navíc, které věnuje jeho knize, jsou její jedinou možností, jak být s ním, jak najít v nelítostném rozvrhu drahocenný čas pro něj. „Cat?“ ozval se a pohladil ji po tváři. „Kde jsi?“ Zamrkala, zahnala pocit nevolnosti a usmála se do jeho turmalínových očí. S povzdechem políbila dlaň, která ji pohladila. Travis je tady, na dosah, dotýká se jí. Není třeba myslet na budoucnost, kdy bude pryč a jí zbude pouze práce. Je zbytečné půjčovat si smutek ze zítřka. Přijde velmi brzy sám.

„Jenom plánuji záběry,“ odpověděla a soustředila se na současnost. „Máš nějaké výkresy, které bys chtěl zveřejnit? Věci, které už jsou patentované?“

„Ukládám staré výkresy do externí paměti,“ vysvětlil Travis a ukázal na velkou krabici stojící na podlaze vedle počítače. „Co potřebuješ?“

„Výkres na papíře. Počítačové bity nejde fotit.“

Travis se usmál. „Mám tiskárnu.“

„I pro výkresy?“

Přikývl.

„Výborně. Tak mi najdi takový, který je jednoduchý, elegantní a tajemný, aniž by byl pro laika pouhou změtí čar.“

„Přísámbož, Cochranová, uspokojit tvoje požadavky je hrozně těžké.“

„Zase mluvíš jako Harrington.“

„Ten kolem mě pobíhá jako ustaraná kvočna,“ připustil Travis. „Proč?“

„Přemýšlí, jestli zmizím ve větru před dokončením knihy, ale je příliš opatrný, aby se na to zeptal.“

„Harrington je vždycky opatrný.“

„Nechceš vědět, co jsem mu řekl?“ otázal se tiše.

Cat netoužila vědět, kdy ztratí jediného muže, kterého kdy milovala, ale zvládla normální tón, zatímco se sklonila a prohrabovala jednu z brašen.

„Jistě,“ pronesla. „Co jsi mu řekl?“

„Ze se nehodlám nikam vypravit, dokud nepřemluví jednu zrzku, aby se mnou plula až na konec světa.“

Cat zabořilo touhou u srdce. *Kéž by to byla pravda. Kéž by počkal do ledna.*

„No, námořníku,“ řekla zlehka, „v takovém případě se chvíli zdržíš v přístavu. Jde o knihu, na které teď dělám...“

Kniha, u níž musí najít způsob, jak s ní pokračovat přinejmenším do ledna. Ale to nehodlala říct nahlas. Dovolí si pouze jeden sen denně. A jeden v noci.

„Konečně máš jasno,“ prohlásil Travis.

Já?“

„Jistě. Sbal si věci. Vyplujeme a můžeš fotit, dokud se ti nezadře fotoaparát a nebo nebude mrznout v pekle. Na pořadí nesejde.“

Cat se zmocnilo tak silné pokušení, až se zachvěla. „Je tu jeden malý problém,“ poznamenala tiše. „Jenom jeden? Běž balit. Je vyřešený.“

„Vždyť ani nevíš jaký.“

„Věř svému pirátovi.“

„Ani piráti nedokážou vyvolávat filmy na moři,“ oznámila Cat. Smutně se usmála a v duchu prosila Travise, aby pochopil, že stále není tak svobodná, aby vložila ruku do jeho a vykročila do větru.

„Vyvoláš je, až se dostaneme na břeh.“

„Je mi líto. Tak to nefunguje. Vyvolávání filmů v zahraničí je přinejmenším pochybné. Mohou je zničit.“

„No tak je pošleme sem.“

„Hlemýždí poštou.“ Snažila se, aby to znělo vesele. „Příliš pomalé. Musím vědět, které záběry se vydařily a které ne, abych mohla včas pořídit další.“

Travis skousl hněv a netrpělivost, které se v něm hromadily. Chtěl Cat víc než cokoli na světě. A ona ho chtěla víc než kterákoliv jiná žena.

Ale ne dost.

„A co digitální fotoaparát? Na něm si můžeš prohlédnout každý snímek. Uložíš ho do počítače, spustíš některý z mých programů a můžeš ho dle libosti upravovat. Nelíbí se ti kontrast? Změníš ho. Nechceš mraky? Vymažeš je. Vítej v zázračném světě fotografování v jedenadvacátém století.“

„Až se k tomu dopravím, uvítám to. Digitální fotoaparát postupuje nahoru na mém seznamu potřebných věcí.“

„Co když ho koupím já?“

V nastalém tichu slyšeli pravidelný rytmus příboje na pobřeží.

„Nevěděla jsem, že se zajímáš o fotografování,“ poznamenala Cat s opatrným úsměvem.

„Jenom jeden z mých mnoha zájmů,“ zamumlal Travis, pročísl si vlasy a otočil se dříve, než by řekl něco, čeho by litoval. „Pojď.“

„Kam?“

„Na oběd.“

„Vždyť jsme právě posnídali.“

„To bylo před hodinou. Potřebuješ hodně jíst.“

Cat už chtěla protestovat, ale rozmyslela si to. Kdyby řekla, že je na jídlo příliš unavená, našel by způsob, jak ji dostat dřív do postele. A i když by se jí to líbilo, neměla na to čas.

Hlavně že opustil téma nesmírně drahého digitálního fotoaparátu*. A tentokrát se ani nepohádali kvůli penězům.

Pokrok. Rozhodně.

Leden, pomyslela si se směsicí strachu a naděje. Nahlas ale řekla: „Co bys řekl krevetovému salátu a čerstvému pečivu?“

„Jako svačina v pořádku. Měl jsem na mysli pořádné jídlo.“

„Smím se zeptat jaké?“

„Tortily se zeleninou a kuřecím masem, sýrové pečivo, taštičky tacos.“

„Dráždí žaludek.“

„Žaludek potřebuje potravu,“ odsekl Travis. „Jdeme. Jason mi řekl o fantastické mexické restauraci, kam ho vzal otec, než odletěl na východ.“

„Jason je pryč?“ podivila se Cat.

„Ne. Jeho otec. Vidiš, tohle je první projev.“

„Projev čeho?“

„Podvýživy,“ objasnil Travis a objal ji kolem hubeného pasu. „Selhání myšlenkových procesů.“

„Nerozumím.“

„Ehm. Tak to je další stupeň. Vyhladovění. Raději si pospěšme.“

Cat se se smíchem poddala. Čas ztracený obědem nahradí zítra, vstane ještě dříve než jindy. Nebo nebude vůbec spát.

Travise probudilo zvonění telefonu. Jako obvykle byl v posteli sám. Zasténal a podíval se na hodiny. Tři ráno.

Tři! Kdy Cat odešla? podivil se s kombinací podráždění a hněvu.

Telefon opět zazvonil.

A kdo může volat v tuhle hodinu?

Existoval jediný způsob, jak to zjistit. Travis zvedl sluchátko a zavrčel do něho.

„Ach, tady máme toho milého hochy, kterého znám a mám rád,“ prohlásil Harrington suše.

„Co sakra chceš v tuhle dobu?“

„Jsi sám?“

„Ano.“

„To vše vysvětluje. Jsi nabručený, protože Oheň a led má dost tvého pirátského šarmu a nechala tě dusit ve své vlastní ostré šťávě.“

Travis se usmál a zívln. „Cat je u sebe a snaží se vypořádat s požadavky té zpropadené galerie. Věřil bys tomu? *Swift and Sons* napřed chtěla šestnáct originálů. Když je Cat poslala, zvedli to na dvaadvacet. Tak potila krev a udělala ten počet navíc. Hned nato požádali o celkem šestačtyřicet fotek a nabídli exkluzivní smlouvu –“

„Hele, Danversi, to jsem já, zapomněls?“ přerušil ho Harrington. „Agent fotografky, o níž se bavíme.“

„Jaký agent? Zabíjíš ji.“

„Výstava jako tahle znamená předěl v umělcově kariéře,“ prohlásil Harrington. „Přesunuli ji z boční galerie v prvním patře do přízemí. A ne do jedné výstavní síně, ale hned do tří. O tom to je, Travis. Žádné doplnění volných prostor.“

„Tak by mohli poslat někoho, aby jí to pomohl dát dohromady.“

„Znamená to, že jsi konečně sehnal někoho, kdo ti pomůže dát dohromady tvoje projekty?“

„Jasně že ne. Ze všech slabomyslných...“ Travisův hlas se zlomil do povzdechu. „Krucí. Pořád ještě napůl spím.“

„Kde je Cochranová?“

„Co myslíš?“

„Na fotografování je tma, tak jsem předpokládal, že vás zastihnu oba, ehm, doma.“

„Napůl máš pravdu. Co se vlastně děje?“

„Chtěl jsem jenom zjistit, jak jdou věci,“ odvětil Harrington jen tak.

„Jdou dobře.“

„Všechno jak má být?“

Travis se místo odpovědi zamyšleně poškrábal na bradě a pak na hrudi. Bez pořádného zaplávání se probouzel pomalu, ale teď už byl plně vzhůru.

Harrington něco chtěl.

Travis netušil co.

„Vypadá to tak,“ utrousil. „Svítání si ukouslo kus noci. Tropická bouře zuřící u Mexika pomalu skomírá. Teplý El Nino a velké vlny tohoto léta udělaly radost surfařům. Teplota je –“

„Nerad přerušuji tvé zprávy o počasí, ale mám na práci mnohem důležitější věci. Jako první mě napadá, že se musím učesat.“

„Tak to běž udělat. Mám říct Cat, aby ti zavolala?“

„Znamená to, že jsi pořád v kontaktu?“

„S tebou?“ opáčil nevinně Travis.

„Prisámboh, Danversi, neštví mě! Jak je to mezi tebou a Cat?“

Travis se smutně usmál. „Myslel jsem, že se k tomu dostaneš.“

„Dostal jsem se.“

„Skvěle.“

„To znamená?“

„Co znamená skvělé?“

Následující ticho poskytlo Travisovi dostatek času vychutnat si svítání vítězí nad nocí.

„Jestli je to mezi vámi tak zatraceně skvělé,“ ozval se chladně Harrington, „tak proč pracuje tak tvrdě?“

„Kvůli penězům.“

„Pak jí dej víc,“ zavrčel Harrington. „Bůh ví, že si to můžeš dovolit.“

„Nevezme si ani cent.“

„Cože? Jak chce přežít? *Energistics* pořád nezaplatil a ten pokrytecký básník vybírá snímky celou věčnost. Školné už je splatné a Catina drahá matka právě utratila jmění za svatební výbavu!“

Travis mlčel.

„Ani cent?“ opáčil Harrington po chvíli. „Ani jeden.“

„Kam se podělo tvoje pravidlo o ženách?“

„Porušil jsem je, stejně jako Cat porušila to svoje o kombinaci práce a potěšení.“

„Porušil. Prisámboh. Ohromující. Co dál?“

„To je celé,“ odvětil Travis. „Jsme dva dospělí lidé a je nám spolu zatraceně dobře.“

„A co budoucnost?“

Travis ztichl. Myslet na budoucnost se mu nelíbilo. A mluvit o ní se mu líbilo ještě méně. „Co je s ní?“

„Cat není jako jiné tvoje ženy.“

„Já vím.“

„Co s tím hodláš udělat?“

„Přestaň na mě tlačit, Harringtone.“

„Až odpovíš na mou otázku.“

„Nevím,“ řekl jednoduše Travis.

SEDMNÁCT

Travis vešel do Catiny pracovny a nesl kartónovou krabici. Cat seděla u prosvětlovacího stolu, třídila diapozitivy a snažila se ignorovat kručení v žaludku. Vzhledla a smutně se pousmála. „To je večere?“ zeptala se. „Zase jsi neobědvala?“

Zavrtěla hlavou. „Tyhle snímky měly být v poště už před několika týdny. Na nakupování budu mít čas až zítra.“

Travis si provinile uvědomil, že nezašel do obchodu skoro týden. Byl zabrán do výpočtů nového trupu a projednával stavbu lodě s loďařskou firmou poblíž Laguny.

A také to byly plány na přestavbu jedné z kajut na *Větrném bojovníkovi* na fotografickou laboratoř. Ve spolupráci s Harringtonem, jehož donutil odpřísáhnout, že to udrží v tajnosti, nakoupil pro Cat různé vybavení. Věděl, že Cat nedokáže nechat práci za sebou.

A taky věděl, že sám nebude moct zůstat celou dobu v Laguně.

„Vsadím se, že jsi nejedla od snídaně s Jasonem.“ Nenamáhala se to popírat.

„Stále zapomínáš, že se musíš o sebe postarat,“ řekl. „Pracuješ příliš tvrdě. Sakra, kdybys mi dovolila zaplatit –“

Travis zmlkl. Množství její práce úzce souviselo s penězi. A peníze představovaly téma, které se rozhodl neotevírat, pokud tak neučiní ona.

Což nikdy neudělala ani náznakem.

Cat se na něho mlčky dívala a věděla, co vidí v její tváři. Pod očima stíny únavy, ostře vystupující lícni kosti, bledou pokožku. Byla unavená, štvaná, nelítostná k potřebám svého těla.

Věděla, že to přehání. Týdenní návštěvy lékařky jí na to nedaly zapomenout. Přesto pro ni existovalo jediné – vydržet do ledna. Potřebovala peníze, peníze za práci, ale nedokázala si odepřít čas trávený s Travisem. Nepochybovala, že jednoho dne od ní odejde stejně náhle, jako přišel.

Travis se sehnul a omluvně ji políbil. „Promiň, vím, že tě okrádám o příliš mnoho drahocenného času.“

„Ne. To nikdy. Jsem jenom... nenasytná. Stačí jeden svět a čas.“ Ironicky se usmála a promnula si ztuhlou šíji. „To není tak moc, ne? Pouze všechno.“

Travis ji políbil vášnivěji. „Přinesu ti něco k jídlu,“ řekl.

Vrátil se za několik minut s talířem těstovin v jedné a miskou salátu v druhé ruce.

„Ukradl jsi večeri Sharon?“ podivila se Cat.

„Ne. Jenom zázračná služba donášky jídla,“ usmál se vítězoslavně Travis. „Kousek odtud otevřeli nový podnik.“

Zděšeně se dívala na horu těstovin. „Můj bože, Travis, to budu jíst celý týden.“

„Uvědomil jsem si, že ani já jsem nejedl.“

„Jak ti jde návrh nového trupu?“ zeptala se Cat, protože dobře chápala, co mu zabránilo v jídle.

„Pomalů. Ale už se to rýsuje. Všechno by bylo snazší, kdyby byl lodní trup pružný jako delfín.“

„Přísámbůh, nežádáš až tak mnoho.“

„Když už mluvíme o Harringtonovi, co teď dělá?“

„Chystá se nasednout do letadla a vyzvednout diapozitivы osobně, když to neudělám já.“

Travis usedl k malému stolu v rohu, který tam Cat umístila, aby měl místo k práci na svých návrzích, zatímco sama trčela nad nespočetnými krabicemi s diapozitivы.

„Tak ho nech, ať ti pomůže,“ radil Travis a podal jí vidličku.

„Má krizi v rodině. Jeho sestra se rozvádí. Komplikovaně. Také by nebylo fér žádat, aby mě vodil za ručičku. Kromě toho důvod, proč dávám přednost některému snímku před jiným, nelze vyjádřit slovy.“

„Jez,“ vybídl ji Travis.

Pustili se do jídla. Cat byla brzy sytá. Když už nemohla dostat do sebe ani přes jeho hrozby jediné sousto, Travis těstoviny dojedl, uklidil nádobí a postavil na stůl kartónovou krabici.

„Co v ní je?“ vyzvídala Cat.

„Řezbářské potřeby.“

„Cože?“

„No přece ostré nože, dláta a kousky dřeva.“ Travis vytáhl několik dřevěných kostek větších než jeho ruka. „Myslíš, že se Jasonovi bude víc líbit tmavé nebo světlé dřevo?“

„Samozřejmě že tmavé. Jako na *Větrném bojovníkovi*. Chystáš se mu vyřezat loď?“

„Jak jsi to uhádla?“ podivil se Travis a pohládl ji po tváři.

„Prostě jen tak. Jason tě zbožňuje.“

„Je to oboustranné,“ poznamenal Travis a otáčel kus dřeva v ruce. „Chtěl bych mít syna, jako je Jason.“

Cat zavřela oči, aby v nich neviděl bolest, která jí projela. Věděla, že ji nechtěl těmi slovy zranit. Navíc byli oba dostatečně pragmatičtí, aby si uvědomovali, že i kdyby mohla mít děti, nebyly by jeho.

Za dobu strávenou s Travisem pochopila, že v jeho odmítání lásky k ní není nic osobního. Láska vyžaduje důvěru. Stejný fakt jako gravitace. Opravdu nic osobního.

Jenže to její trýzeň nezmenšilo.

Travis se ponořil do posuzování kusu dřeva v ruce a Cat nerušila jeho soustředění. Po chvilce vytáhl z krabice ostrý nůž a rozsvítil stojací lampu u stolku. Tmavé dřevo ozářil proud bílého světla a zvýraznil jeho kaštanové a mahagonové letorosty. Stejně světlo proměnilo chloupky na Travisových předloktích ve zlato.

Ještě než se Travis dotkl nožem dřeva, Cat věděla, že ho musí vyfotografovat – koncentraci, nesmírně obratné ruce, živé oči, hru světla a stínů na jeho obličej.

Travis byl tak zvyklý na Catinu přítomnost při práci, že ho nerušilo bzučení fotoaparátu a občasný blesk, když jí nestačilo osvětlení. Pracovala se stejným zaujetím jako on a snažila se zachytit podstatu muže, kterého milovala.

Jak se minuty zvolna měnily v hodiny, z tmavého dřeva se vynořoval obrys *Větrného bojovníka*. Byla to obtížná práce, protože ebenové dřevo je velmi tvrdé. Ale Travisovo soustředění nezakolísalo, ani když ostří nože sklouzlo a nevyhnutelně zanechalo stopy na jeho prstu. Nepřestal, dokud nehrozilo, že krev ušpiní dřevo.

„Sakra,“ zamumlal a olízl krev. „Další jizva.“ Protáhl ztuhlé svaly a lítostivě ohnul zápěstí zraněné ruky. „Normálně svaluju vinu za takovou nešikovnost na mořské vlny.“

„Tak teď ji hod' na pozdní dobu,“ poznamenala Cat a také se protáhla. Překvapeně se podíval na hodiny. Dvě ráno.

Až nyní si všiml prázdných krabiček od filmů roztroušených po podlaze kolem stolu, němeého důkazu, že Cat pracovala stejně usilovně jako on.

„Ach, Cat,“ vzdychl. „Na tuhle noc jsem měl jiné plány.“

S úsměvem ho zlehka políbila. „Pořád je noc.“

„Příliš pozdě. A jsi zatraceně unavená.“

„Když jsem až *tak* unavená, vytoč devět set jedenáct.“ Zívla a přiblížila ústa k jeho uchu. „Chystám se tě přinutit pracovat celou noc.“

Zaváhal, ale pak klouzal rukama po jejím těle. „Určitě? Nemůžu se dočkat.“

„Ani já ne. Čekala jsem na tebe celou dobu od chvíle, kdy jsi řekl, že vyřežeš loď pro Jasona.“

Zatahala ho za košili. Toužila zakončit tuto noc jako mnoho jiných – v jeho objetí. Byly chvíle, kdy nevěděla, co je větší potěšení, jestli sdílet jeho myšlení nebo tělo.

A také věděla, že bez něj už nikdy nebude nic jako předtím, že se stal její součástí stejně jako její sny. Bylo těžké nesvěřit se mu se svými pocity, ale neudělala to. Nemohla. Říct nahlas *miluji tě* je žádost o opětování lásky, žádost o společný život. A to není možné.

Nebyl proto důvod to žádat.

Zнала odpověď.

Do ledna zbývá pět krátkých týdnů. Jenom pět. Do té doby Travis neodjede.

Opakovala si to stále znovu a znovu, ale nevěřila tomu. V poslední době se Travis díval na moře roztouženýmá očima námořníka, který zůstal na břehu příliš dlouho.

Cat nemohla uvěřit vlastním očím, když Travis vyrobil model *Větrného bojovníka* za pouhou jednu noc a dopoledne. Jason byl nadšením bez sebe.

Opakovala si to i ve chvíli, kde se k ní Travis otočil a oznámil: „Zítra, Cat. Zítra spolu vyplujeme na moře. Jenom na několik dní. Prosím.“

Zavřela oči před tak jednoznačnou prosbou. Bylo jí jasné, že Travis se zmítá mezi dvěma touhami. Sama na tom byla stejně.

Nemohla jet.

Není to možné.

Musí toho ještě tolik udělat. Leden se blížil jako lavina, rychle a neúprosně.

Ale pak otevřela oči a podívala se do tváře milovaného muže. „Ano. Zítra s tebou vyrazím na moře.“

OSMNÁCT

Větrný bojovník se blížil k výjezdu z přístavu Dana Point. Cat stála u zábradlí. Do tváře jí vál vánek vonící solí a studenou vodou. Travis objímající ji zezadu pažemi představoval teplo. Přitiskla se k němu s kočičí lehkostí a smyslností a vychutnávala si žár a sílu, které z něj vyzařovaly.

„Líbí se ti to, vid’?“ zeptal se Travis. „Myslel jsem si to. Kočky jsou kromě člověka jediný suchozemský živočich, který dokáže žít na lodi.“

Tiše se zasmála a zvedla ruku, dokud se nedotkla jeho hedvábné bradky. Špičkami prstů ho pohladila po rtech, přes čelist a hladký lalůček ucha.

Na druhém boku *Větrného bojovníka* se zvedaly z moře kamenné vlnolamy odrážející vlny od klidného přístavu.

„*Větrným bojovníkem* sis vytvořil nádherný svět,“ poznamenala Cat a rozhlédla se po nekonečné hladině.

„Tohle nic není,“ usměrnil ji Travis. Zvedl její ruku a políbil ji na dlaň. „Počkej, až roztáhneme plachty.“

Nad vnějším okrajem vlnolamu létali s křikem racci. Krémově zpěněné vlny odražené od kamenů dorazily k černé eleganci *Větrného bojovníka*. Pohyb lodě se mírně změnil, jako by plavidlo dychtivě reagovalo na blížící se nespoutaný oceán.

Posádka připravovala loď jako sladěný orchestr. Travis by za normálních okolností pracoval s muži, ale chtěl být nablízku Cat v okamžiku, kdy loď vstoupí do větru.

Větrný bojovník obeplul vnější vlnolam a vklouzl do rozmáchlé náruče moře. Nad jejich hlavami se šustivě rozvinuly kaštanově hnědé plachty. Loď zachycená

větrem se zachvěla a pak nabrala rychlost a letěla jako velký černý pták.

Cat napřáhla ruce k obzoru a vzrušeně se zasmála. Už se plavila po moři, ale nikdy to nebylo takové jako nyní. Žádná z lodí neplula s takovou elegancí a tichou silou.

Travis nadšený její reakcí se k ní otočil a dlouze ji líbal. Pak odtáhl hlavu a pohlédl jí do rozzářených očí.

„Díky,“ řekl.

„Za co?“ usmála se a milovala ho jediným možným způsobem. Mlčky.

„Za to, že jsi tady, že existuješ, že jsem s tebou.“

Cat sklopila víčka, aby potlačila nečekané slzy. Nemohla mluvit strachem, že řekne, co nemá zaznít. *Miluju tě*. A tak se vytáhla na špičky a políbila Travise, jako by to bylo poprvé nebo naposled.

Pak se mlčky drželi v objetí a pozorovali modrozelený oceán rozdělující se kolem přídě lodě. Voda syčela a pěníla podél elegantního trupu *Větrného bojovníka*, vítr vzdouval jeho plachty a každičký centimetr Catina těla vibroval energií.

Přesto si Cat musela po nějakém čase přiznat narůstající neklid v žaludku. Ne že by ji to nějak znepokojovalo. Mořskou nemocí trpěla jen výjimečně, a pokud ano, tak po několika hodinách přešla.

Doufala, že po dlouhé přestávce od poslední plavby se to nezměnilo. Pilulky proti nevolnosti na ni působily spíše jako léky na spaní.

„Máš hlad?“ zeptal se Travis.

„Ehm...“ polkla Cat.

„Měla bys mít. Balení fotografického vybavení tě tak zaměstnalo, že jsi snědla stěží tři sousta toustu.“

„Tak asi proto mám žaludek tak roztřesený. Je prázdný.“

Podíval se na ni pozorněji. Byla poněkud nazelenalá. „Pojďme dolů. Dáme si něco k jídlu.“

Jenže sotva Cat sešla po dvou schůdcích, žaludek se jí varovně sevřel.

„Ne,“ vyhrkla a rychle couvla. „Zůstanu na palubě.“

Travis se nepřel. U některých lidí se v uzavřeném prostoru nevolnost ještě zhoršuje.

„Přinesu něco nahoru,“ přikývl. „Co říkáš na sendvič se sýrem?“

Už chtěla říct ano, když jí žaludek oznámil, co se stane, ať sní cokoliv. „Ne, nic nechci,“ pospíšila si. „Tak suchou topinku? Ovoce?“

Zavrtěla hlavou a těžce polkla. Snažila se myslet na něco jiného, jenom ne na jídlo, na cokoliv, třeba na křik racků na obloze.

Lod' se zhoupla na mnohem vyšší vlně. Cat zavřela oči. To byla chyba.

Bleskově je zase otevřela a spatřila Travisův soucitný úsměv.

„Je ti špatně?“ zeptal se tiše. Přikývla.

„Chceš na to něco?“

„Ne. Ať jsem si vzala cokoliv, bylo to ještě horší. Přejde to. Vždycky to přešlo.“

Cat se zhluboka nadechovala nosem a vydechovala skrze zaťaté zuby. Tento trik se naučila, když byla na moři poprvé. Je to dobrý prostředek proti mořské nemoci. Obvykle zabral. Když ne, musela na před' nebo k nejbližšímu zábradlí.

Jenže tentokrát ji mořská nemoc hned tak nepřešla. Strávila u zábradlí několik hodin, dýchala a nechala se

ovívat větrem. Když křeče konečně ustoupily, pokusila se vzít fotoaparát a udělat snímky *Větrného bojovníka* pod plachtami, jak plánovala.

Další chyba. Změna perspektivy z normálního pohledu na pohled skrze objektiv, zaostřování a změny držení těla pod potřebnými úhly ji rozhodně neudělaly dobře. Když se Travis objevil se světle žlutou tabletkou a sklenicí vody, přijala to bez námitek.

„Brzy mi bude lépe,“ prohlásila. „Je to dlouhou přestávkou. Musím si zase zvyknout.“

„Hmm,“ zabručel pochybovačně.

Viděl všechny příznaky mořské nemoci. Cat zezelenala. Pochyboval, že ji to přejde tak rychle.

Jakmile pilulka začala působit, Catina víčka se proměnila v olovo. Travis ji odvedl do své kajuty. Usnula, ještě než ji přikryl.

Spala šestnáct hodin.

Nevěděla, že ji Travis přicházel zkontrolovat, než si nakonec lehl vedle ní a také usnul.

Po probuzení měla Cat pocit pěsti v břiše. Travis ji pomohl dojít na příď. Podepíral ji a otíral jí obličej, jako by nebyla o nic starší než Jason.

„Už je to lepší?“ zeptal se, když přestala zvracet.

„Ano. Myslím. Doufám.“

„Na palubě ti bude lépe než dole.“

Měl pravdu. Cítila se mnohem lépe, ale přes dlouhý spánek byla stále unavená. Pomalý rytmus moře podporoval její ambice. Měla šplhat v lanoví, dělat záběry ze záchranného člunu, viset na stěžni, prostě provádět všechny akrobatické výkony fotografa usilujícího o nejlepší záběr.

Ale při každém pohledu přes objektiv se jí stále zvedal žaludek.

U snídaně to nebylo o nic lepší. Dokud Cat necítila jídlo nebo se nepokoušela něco sníst, žaludek dělal dobrotu. Při snídani posádky si dávala pozor, aby se držela mimo vítr přinášející vůni jídla. Seděla s obličejem nastaveným svěžímu větru, zatímco ji stravovala únava a brala jí sílu k čemukoliv jinému.

Když přišel Travis a usedl vedle ní, omluvně se na něho usmála.

„Je mi líto, že jsem tak zklamala. Nechápu, co se děje. Předtím se mi to nikdy nestalo.“

Vlídne se na ni usmál, posadil si ji mezi nohy a nechal ji opírat se o jeho hrud’.

„Jaké zklamání, když tě mám u sebe?“ zeptal se a zabořil obličej do jejích vlasů. „Stul se mi do náruče. Cítím se jako bůh, který ti přináší dar spánku.“

„Ale mám přece fotit loď a moře,“ namítla, pohodlně se však uhnízдила.

„Moře tu bylo už před počátkem civilizace. Bude tu i poté, až civilizace zanikne. Jenom spi, má milá. Máme čas celého světa.“

Cat se s povzdechem ponořila do Travisova tepla. Nechala svět uplynout pryč a ponechala si pouze jeho.

Následující ráno chtěl Travis otočit loď a vrátit se, ale Cat trvala na tom, že jí bude lépe. Do jisté míry se nemýlila. Už nezvracela, ale byla stále velice ospalá, i když odmítla brát další pilulky proti mořské nemoci.

Zbylé dva dny strávila lenošením a nechala se rozmazlovat, schoulená v Travisově náruči. Počítala vlny, počítala tepy srdce, spala a probouzela se do jeho úsměvu.

Jenže její tělo i přes dlouhé hodiny spánku volalo po dalším odpočinku. A přestože se nevolnost dostavovala jen zřídka, celou dobu odmítala jíst.

Nedostatek apetitu ji nepřekvapoval. Její chuť k jídlu se během posledních pěti týdnů neustále měnila. Totéž se jí stalo už několikrát předtím, když byla příliš zabraná do práce a málo spala.

„Vezmi si,“ řekl Travis, jenž se objevil s mléčným koktejlem v ruce.

„Díky, ale nemám –“

„Hlad,“ dokončil místo ní. „Tohle není jídlo. Vypij to.“

Cat se snažila, co mohla, ale během půl hodiny se jí podařilo spolýkat pouze polovinu obsahu sklenice.

Travis ji nenápadně pozoroval a dělal si starosti kvůli jejímu nedostatku energie a chuti k jídlu. Znal lidi, které mořská nemoc postihla tak silně, že se vzpamatovali až na pevnině. Jenže Cat tvrdila, že na Harringtonově jachtě jí nebylo špatně.

V nitru ho hlodaly obavy, jestli jí není něco horšího, něco mnohem vážnějšího.

„Netvař se tak ustaraně,“ uklidňovala ho Cat s čokoládovým knírkem nad usmívajícími se rty. „Na souši zase budu jíst jako vlk.“

„Beru tě za slovo,“ řekl Travis.

A také to udělal. Jakmile *Větrný bojovník* zakotvil v přístavu Dana Point, Travis dopravil Cat do jejího domu a vrhl na ni důrazný pohled.

„Vrátím se s jídlem o pěti chodech,“ oznámil. „A sníš je do posledního drobků.“

„Bezva,“ řekla bez sebemenšího nadšení.

Políbil ji a vyrazil do svého domu.

Cat stála v kuchyni a dívala se, jak Travis běží po vlhkém písku ke schodům vedoucím k jeho domu. Potom se posadila ke stolu a přála si, aby jídlo nikdy nebylo vynalezeno. Seděla a přemítala, co asi Travis přinese. Každé jídlo, které ji napadlo, jí připadalo buď nezajímavé, nebo přímo nechutné.

Už pouhá myšlenka na jídlo u ní vyvolala prudké křeče žaludku.

Položila dlaně na studenou desku stolu a zhluboka dýchala. Trochu to pomohlo, ale ne moc.

„Sakra,“ zasténala a složila hlavu do dlaní. „Zapomněla jsem, že zvyknout si na pevninu mi trvá stejně dlouho jako zvyknout si na moře.“

Při pomyšlení, že opustila palubu *Větrného bojovníka* sotva před několika hodinami, se lehce zahoupala místnost... i její žaludek. A představa jídla ji dorazila.

Unavená.

Bože, až dosud jsem netušila, co to slovo znamená. Jsem tak strašlivě unavená, že nedokážu ani zívát, a to jsem strávila poslední tři hodiny dřímáním v Travisových pažích.

Vstala od stolu a vydala se do pracovny. Ztěžka dosedla na křeslo vedle záznamníku. Kontrolka zpráv blikala. S povzdechem stiskla tlačítko.

První zpráva ji probrala.

„Cathy, kotě, kde kruci jste? Chtěl jsem vám říct, že ty fotky jsou skvělé, vážně! Přesně to, co jsem chtěl. Tak měkké, teplé a smetanové. Věděl jsem, že to dokážete, když vám někdo ukáže, jak na to.“

Cat nechala slova proplouvat kolem sebe. Korunnímu princovi melasy bylo podobné, že se ani nepředstavil. Na

druhé straně neznala nikoho, kdo by byl natolik necitlivý, aby ji oslovoval kotě.

Ale přinejmenším je s její prací spokojený. To znamená peníze, které tak zoufale potřebuje. Druhá polovina zálohy na Ashcroftovu knihu sice nepokryje školné dvojčat nebo matčiny měsíční výdaje, natož její vlastní výdaje na fotografické potřeby. Ale pomůže jí vydržet, dokud nepřijde šek od *Energistics*. A ten musí přijít. Brzy.

Zavřela oči. Žaludek se jí zachvěl. Donutila se zvednout víčka. Za pár hodin to bude lepší. Musí být. Hůř už přece být nemůže.

Spustila druhá zpráva.

„*Stoddard Photographic*. Vaše diapozitivy jsou hotové.“

Vzdychla. Další výdaj. Další třídění, kopírování, odesílání a archivování. To jí připomnělo, že brzy musí nakoupit nové filmy. Má zásobu jen na několik dní.

Peníze a peníze. Jenže co se dá dělat? Bez filmu nebudou diapozitivy. Bez diapozitivu nebudou příjmy.

„Ahoj, tady Sue. Kdy si přijdeš vybrat ty pasparty a rámký pro *Swift and Sons*? Neříkalas, že vystávaje v prosinci?“

Cat se zhluboka nadechla a sykavě vydechla mezi zuby. Ano, výstava je za pár týdnů. Ano, musí vybrat pasparty

a rámečky ladící s tisky jejich snímků, které také ještě nezaplatila. „Sakra, sakra, sakra!“

Zoufalství její nevolnosti zrovna nepomáhalo. Před potřebou rozběhnout se do koupelny a strčit hlavu do toalety ji zachránila pouze myšlenka, že na záznamníku může být vzkaz od jejího zeleného anděla. A také že ano.

Další zpráva byla od Harringtona. „Ahoj, Cochranová. Rád zjišťuji, že pro změnu máš tu zatracenou mašinu zapnutou. *Energistics* už odpovídá na mé telefonáty, ale neříká nic zajímavého. Budu tě průběžně informovat. Volal mi Ashcroft, že se mu líbí ty pohlednicové fotky, které jsi mu předala. Přísámbůh.“ Cat se ušklíbla a poslouchala dál. „Bohužel Korunní princ melasy utrpěl tvůrčí blok. Nebo je to zácpa? Poslední část básní ještě nedorazila. Je jasné, že dokud Ashcroft nesplní svou část smlouvy, vydavatel nezaplatí tu tvoji část.“

Cat se opět zvedl žaludek. Polkla. A pak musela polknout ještě jednou, než se dokázala soustředit na zbytek Harringtonova sdělení.

„... toho chlápka, co chtěl roztomilé fotky? Rozhodl se změnit svůj imidž. Zelené vlasy, černé nehty a spínací špendlíky na neuvěřitelných místech. Takže ti ty diapozitivy vracím. Promiň. Příště lepší zprávy. Přísámbůh, že horší to už snad být nemůže. Pozdravuj ode mě Danverse Ve větru.“

Na záznamníku zbyla ještě jedna zpráva.

V záchvatu zbabělosti měla nutkání přístroj vypnout. Na nějakou dobu bylo špatných zpráv až moc. Na druhé straně možná umřela nějaká pohádková kmotra a zanechala jí hromadu zlatého prachu...

Roztřeseně čekala na poslední vzkaz.

„Cathy, tady doktorka Stoneová. Doufám, že sedíte. Tentokrát je důvodem zpoždění vaší menstruace těhotenství. Pokud si přejete zůstat těhotná, okamžitě mě navštivte.“

Cat ohromeně a nevěřícně seděla a poslouchala příboj na pláži pod domem.

Musela jsem špatně slyšet. Přání otcem myšlenky.

Třesoucí se rukou zapnula zpětné přehrávání posledního hovoru. Poslechla si ho znovu. A pak ještě jednou.

A ještě potřetí.

Pak oněměle zírala na záznamník a v hlavě se jí donekonečna přehrávalo jediné slovo. *Těhotná*.

S tichým smíchem vstala. Šla do ložnice a prohlížela se ve vysokém zrcadle. Těhotná! V jejím těle rostou všechny možnosti světa, další tep srdce, další mysl, další živoucí bytost.

Travisovo dítě.

Její dítě.

Jejich dítě.

Ještě pořád se tiše a sama pro sebe smála, když zaslechla, že Travis přichází.

„Cat?“ zavolal z kuchyně. „Kde jsi?“

„Travisi!“ vyhrkla, rozesmála se a běžela k němu.

Pokládal nákupní sáčky na kuchyňskou linku, když ji uslyšel za sebou a otočil se. Radost na její tváři ho přiměla k úsměvu.

„Co je?“ zeptal se a zvedl ji z podlahy do pevného objetí. „Konečně přišel ten Velký šek?“

Štěstím neschopná mluvit mu jenom vracela objetí.

„Vypadáš, jako bys spolkla slunce,“ poznamenal a políbil ji.

Cat se na něho dívala obrovskými očima zářícíma emocemi, jako by ho ještě nikdy neviděla. Travis H. Danvers, muž, jehož miluje, otec jejího dítěte.

„Věříš v zázraky?“ zeptala se zadýchaně a políbila ho zpátky dříve, než stačil odpovédět. „Já ano,“ dodala a líbala ho po každém slůvku. „Já ano! Jsem těhotná, má

láska. Těhotná!“ Travis si zpočátku myslel, že špatně slyšel. A pak se vyděsil, že ne.

„Co jsi říkala?“ zeptal se opatrně.

Sevřela jeho obličej mezi dlaně. „Dítě! Travis, můj muži, moje láska. Naše dítě!“

Ačkoliv jim otřásalo každé slovo, Travis se pokoušel věřit, že to není pravda. Cat by mu takhle nelhala, ne tak definitivně.

Nedokázala by to.

Nemohl se zmýlit. Nechat se lapit tak chladnokrevnou podvodnicí. Znovu. *Dítě*.

Tělo se mu napjalo k prasknutí. Nemohl dýchat. Nemohl se pohnout. Nemohl myslet.

A pak přišel vztek. Mrazivý druh vzteku, který otupil palčivou bolest ze zrady. Vztek, při němž se mu vrátil dech, pohyb i myšlení.

Cat se s tichým smíchem pokusila dotknout rty jeho, ale nešlo to. Pevný stisk povolil a ona klouzala dolů po jeho těle. Chodidla narazila na podlahu tak tvrdě, až se zapotácela a musela se ho přichytit za paži.

„Travis?“

Konečně uviděla jeho výraz a instinktivně couvla mimo dosah. V jeho očích plály násilí a vztek. Tělo se mu chvělo jako predátorovi připravenému ke smrtícímu skoku, na-pumpovanému adrenalinem, svaly napjaté.

Pak Travis zavřel oči a vyjádřil tak lépe než slovy, že si nevěří, a proto se na ni raději nechce dívat.

Tvářil se uzavřeně a – neústupně jako skaliska podél pláže. Když promluvil, Cat zamrazilo. Jeho hlas zněl tiše a chladně, vibroval hněvem.

Otevřel oči a měřil si ji.

„A co tvůj Velký šek, Cat. Konečně dorazil?“

Zavrtěla hlavou, ale byl to spíše projev nechápavosti nad Travisovou proměnou než odpověď na jeho otázku.

„Ne. Ale jak to souvisí s mým těhotenstvím?“ Promluvila slabým, otřeseným hlasem, výmluvnějším než slzy.

„Výborně,“ poznamenal chladně Travis. „Prosím?“

„Ten hlas. Rozplakal by i kámen. Ale já nejsem kámen. Jsem pitomec.“

„Travisi...?“ Cat selhal hlas.

Měla přízračný pocit, že mluví s cizincem, který jenom vypadá jako muž, jehož miluje. Tupě zírala, jak Travis sahá do kapsy bundy a vytahuje šekovou knížku a pero.

„Jsi stejně dobrá herečka jako milenka,“ prohlásil bezohledně. „Ale tos byla celou dobu, že ano?“

Prudkým gestem odmítl cokoliv, co by chtěla říct.

„Herečka, milenka, děvka, na tom nezáleží,“ pokračoval. „Už ne. Ale poslouvej, malá couro, a poslouvej dobře.“

Cat ucouvla o další krok a přemýšlela, jestli se neocitla uprostřed nějaké absurdní frašky.

Ale tak snadné to nebylo. Byla pořád doma, byl tady Travis. Mluvil a sdíral z ní kůži zaživa. Během řeči vypisoval šek a drápal na papír, jako by to byl nepřítel.

„Donosíš to dítě a potom bude *moje*“ oznámil. „Žádný útěk nebo potrat. Žádné zadržování dítěte jako rukojmí. Ty je porодиš, ale vychovávat je budu já a ty už nikdy neuvidíš ani jednoho z nás.“ Vytrhl šek z knížky a podával jí ho. „Můj právník přijde s potřebnými doklady do několika dní.“

Cat zírala na šek chvějící se jí před nosem. Jeden milion dolarů.

Cena, kterou Travis zaplatil manželce, aby se od ní zcela osvobodil.

Cat projel temný, děsivý blesk a páčil tak, až chtěla křičet bolestí. Z dálky přicházelo pochopení, že nezbylo nic, co by oheň mohl strávit. Je svobodná, bezpečná pod brněním ledu.

Ale do té doby stále hořel. Ona hořela.

„Vezmi si to,“ vybídl ji Travis ostře a hlas se mu třásl vším, co nemohl odhalit, vším, o co přišel. „Vezmi si to, jinak ho roztrhám a vypíšu menší.“

Catina ruka vystřelila rychlostí útočícího hada. Popadla šek tak rychle, že okraj papíru prořízl Travisovi kůži do krve.

Pohrdavě se usmál. „Takže taková byla tvoje cena.“ Sevřel ruce, jako by toužil mít mezi prsty její krk. „Kristepane. Člověk by si myslel, že děvky budou originálnější a muži méně lehkověrní.“

Cat začala prudkými pohyby trhat šek. „Máš pravdu, T. H. Danversi. Lidé by měli být originálnější. Jenže ani ‚miluji tě‘ není nejoriginálnější fráze na světě.“

„Děvky nemilují nic kromě peněz.“

Roztáhla prsty a drobné kousky světle modrého papíru se rozsypaly po podlaze.

Travis opět pleskl šekovou knížkou na kuchyňskou linku a nadrápal další šek. Suma na něm činila devět set tisíc dolarů.

„To malé gesto tě stálo sto tisíc dolarů,“ řekl s tváří staženou vztekem, místo úst jen tenkou čárku.

Jedinou její odpovědí byl zvuk trhaného papíru.

Modrozelené oči se na ni zahleděly, než se opět sklopily nad šekovou knížku. „To roztrhání šeku tě bude pokaždé stát sto tisíc dolarů.“

„Piš rychle a stále menší částku, až se dostaneš k nule, ty mizero,“ zavrčela. „Nemůžu se dočkat, až vypadneš ze dveří.“

Ignoroval ji a vypisoval další šek. Náhle mu vytrhla zpod pera celou knížku. „Můj způsob je rychlejší.“

Jednou rukou zapálila plynový hořák na sporáku a druhou držela šekovou knížku v plameni. Necítila nic, dokonce ani to, že jí plamen ožehl prsty. Byla příliš ledová, aby cítila žár. Pohřbena v ledu starém jako svět a silném jako tenkrát.

„Cat! Kristepane!“ Odtrhl její ruku od plamene a vypnul hořák.

Otočila se k němu s naprosto prázdným pohledem. „Teď je to *moje* dítě. Můžeš jít a zbouchnout celou řadu žen, jestli chceš děti. Tohle je *moje*. I kdybych otěhotněla znovu, nedala bych dítě k vychování muži, který nepozná lásku, ani když stojí před ním. Jako teď já. Miluju tě, Travis,“ vyslovovala tvrdě a chladně každé slovo. „Ale byl to můj omyl. Měla jsem vědět svoje. Můj manžel byl výborný učitel. Boháči prostě neumějí milovat. A my oba víme, jak *jsi* bohatý, že ano?“

„Tak takhle je to,“ ucedil Travis a zkřivil rty v parodii úsměvu. „Milion nestačí.“ Pokrčil rameny. „Dám ti dva miliony. Stála jsi za tu cenu, má lady. Vážně. Ale,“ dodal jen tak, krutě, „jestli jsi počítala s manželstvím, tak na to zapomeň. Manželství s děvkou je chyba, kterou neudělám dvakrát.“

Cat popadla čmoudící šekovou knížku a vrazila mu ji do dlaně. Ještě stále páčila.

„Díky za moje dítě,“ vyhrkla, „i když to byl bezděčný dar. Já беру dítě. A ty, T. H. Danvers, si vezmi svoje prachy a jdi k čertu.“

Dívala se, jak Travisem otrásá vztek. Napadlo ji, jestli ztratí nad sebou kontrolu a podlehne nutkání k násilí, které s ním viditelně cloumalo.

„Máš moje telefonní číslo,“ pronesl příkře. „Až budeš chtít peníze, tak zavolej. Dokumenty budou připraveny k podpisu.“

„*Nikdy.*“

„Proč ne? Zasloužila sis je. Je zlé, že nedokážeš uvěřit, že poslední platbou nebude manželství. Nu, žij a uč se, kotě. Já se sakra poučil. Tentokrát už ano.“

Dveře se za ním tiše zavřely. Příliš tiše.

Pak dřevem pronikl zvuk, který mohl být příbojem nebo přidušeným nářkem muže, jenž byl zrazen.

A potom sešel po schodech a pryč z jejího života. Držení jeho těla říkalo, že ona už neexistuje, nikdy neexistovala.

Cat doběhla ke dveřím a bušila do nich pěstí, jako by byly živé a mohly cítit bolest. Jakmile adrenalinová bouře pominula, udeřila nevolnost. Doběhla do koupelny na poslední chvíli.

Padla tma a Cat stále čekala na zazvonění telefonu nebo zvuk Travisových kroků přicházejících po schodech z pláže. Ale slyšela jenom vítr, moře a napjaté ticho mezi jednotlivými vlnami.

Pokusila se třídit diapozitivy. Přistihla se, jak nepřítomně zírá na bílé plastové rámečky a nesmyslně je přesouvá po prosvětlovacím stole. Náhle se jí roztrásl ruce a rámečky se rozsypaly. Když se je snažila posbírat, měla prsty neobratné jako dítě.

Napřímila se a stála opřená o stůl. Po dlouhé době si uvědomila, že celou dobu hleděla na hodiny na protější stěně.

Přesně půlnoc.

Velká ručička zahájila cestu dolů a označila první okamžik nového dne.

Cat unaveně odstoupila od prosvětlovacího stolku a šla si lehnout. Nevolnost jí nějakou dobu bránila usnout, ale nakonec podlehla spánku. Nebylo na něm nic děsivého, žádné příšery nebo pronásledování. Prostě... *nic*. Prázdná černá díra uprostřed jejího vesmíru, místo, které není místem, strašlivě se rozpínající prázdnota, kde předtím bylo slunce.

Cat se náhle probudila. Byla zpocená, cítila se špatně, tělo strnulé. Několik nepříjemných okamžiků nevěděla, kde je. Automaticky sáhla vedle sebe a hledala živoucí teplo. „Travisi?“

Ozvěna jejího ochraptělého zašeptání vrátila vzpomínky jako chrstnutí ledové vody do obličeje.

Otočila se na bok a schoulila do klubíčka. Bez hnutí a bez spánku ležela s očima upřenýma na černý obdélník okna a snažila se zahlédnout první náznaky svítání.

DEVATENÁCT

O půl osmé ráno seděla Cat ve svém autě před ordinací doktorky Stoneové, která se otevírala až v devět, ale bylo jí to jedno. Už měla dost ticha, ticha a natahování uší po zvucích, které nezazněly, po krocích, smíchu a Travisově hlasu volajícím její jméno.

Bude o tom přemýšlet a uvěří mi, říkála si stále. Pochopí, že to nejsou jeho proklaté peníze, co chci. Že chci jeho. Pouze jeho.

Potřebuje jenom překonat první šok a hněv. To je všechno. Chce to chvilku času. Budu mu chybět a on se ke mně vrátí. Obejme mě a řekne –

„Cathy?“

Cat se lekla. Chvíli ji trvalo, než se soustředila na tmavý elegantní kostýmek doktorky Stoneové a její ustaranou tvář.

„Jste v pořádku?“ zeptala se lékařka.

Když Cat hned neodpověděla, otevřela dveře a naklonila se k ní. Přitiskla zkušené prsty na tep na Catině zápěstí.

„Jsem v pořádku, paní doktorko. Jenom trochu –“

„– vyčerpaná,“ dořekla lékařka místo ní a přelétla pohledem Catinu pomačkanou halenku, džínsy a bledý obličej. „Pohřbila jsem pacientky, které vypadaly lépe než vy. Dokážete jít, nebo mám přijet s kolečkovým křeslem?“

Cat se už začala smát, když si uvědomila, že lékařka nežertuje. „Za mou barvu je zodpovědná nevolnost,“ vysvětlila s pousmáním. „Ale chodím bez potíží.“

Lékařka jí vrátila úsměv. „Jedla jste?“

„Dneska ráno?“

Doktorka přimhouřila oči. „Zeptám se jinak. Kdy a co jste jedla naposled?“

„Čaj a sušenky. Včera.“

„A předtím?“

Cat pokrčila rameny. „Travis –“ Při tomto jméně jí selhal hlas. Polkla a zkusila to znovu. „Několik dní jsme se plavili po moři. Dostala jsem mořskou nemoc, což se mi předtím nestalo, alespoň ne tak hodně. Snědla jsem nějaké ovoce, čaj, toust, vypila půl sklenice mléčného koktejlu.“

„Kolik dní?“

„Plavby?“

„Ne. Od doby, kdy jste pořádně jedla.“ Cat se mračila a vzpomínala.

„To nic,“ přerušila její úvahy lékařka. „Řekla jste mi všechno, co potřebuji vědět.“ Vytáhla z malé kabelky klíče. „Vystupte.“

Pod pozorným dohledem doktorky Stoneové Cat vysedla z malé toyoty. Žaludek se jí svíral nevolností. Vydechla přes zaťaté zuby.

Na tváři doktorky Stoneové se objevil soucit. „Pojďte. Udělám vám čaj se spoustou medu. A vypijete ho do poslední kapky.“

Jakmile se Cat posadila s hrnkem v rukou, doktorka Stoneová usedla ke svému psacímu stolu. Vyčkávavě pozorovala, jak její pacientka opatrně usrkává horký sladký čaj a ukusuje slaný krekr.

Pak lékařka vytáhla seznam pacientů pro dnešní den a připravovala si jejich složky včetně Catiny. Nahlížela do nich a dělala si poznámky.

Asi po deseti minutách se podívala na Cat. Krekry zmizely a hrnek byl prázdný. Cat jako by podřimovala.

„Tak jak je?“ zeptala se jí doktorka Stoneová. „Co na to žaludek?“

Cat překvapeně zamrkala. Stále pociťovala lehkou nevolnost, ale domnívala se, že zkonsumovaná snídaně v ní zůstane. „V pořádku. Děkuji.“

„Jak často je vám špatně?“

„V poslední době vlastně pořád.“

„A jak často zvracíte?“

Cat se zašklebila. „Nesnáším zvracení. Ale naposled večer a dneska ráno.“

„Stále ještě špiníte?“

„Ano.“

„Jak často?“

„Myslím, že pořád.“

„Jak moc?“

„Jako obvykle, příliš ne. Ne jako při normální menstruaci. Ale dneska ráno...“ Cat to nedořekla.

„Křeče?“ zeptala se lékařka neutrálním tónem. Cat přikývla.

Lékařčiny otázky přicházely rychlým tempem, které neumožňovalo Cat zvažovat odpovědi. Doktorka Stoneová si konečně prohlédla svoje krátké, nenalakované nehty, vzdychla a podívala se na poznámky, které si zapsala.

„Přejete si toto těhotenství?“

„Ano.“

Lékařka prudce zvedla hlavu od záznamů. Cat se tvářila stejně důrazně, jako zněla její odpověď.

„Pak doufám, že jste silnější, než si myslíte,“ prohlásila otevřeně doktorka Stoneová. „Porodnický vyjádřeno patříte mezi největší rizika v mé kariéře.“

Cat vytřeštila oči. „Co tím myslíte?“

„Vaše tělo nyní, v tomto okamžiku, dělá všechno, co může, aby těhotenství překazilo. Upřímně řečeno, myslím si, že vaše tělo je velmi moudré. Je to prostě reflex přežití. Momentálně dokážete stěží uspokojovat své vlastní fyzické potřeby. Kde chcete najít zdroje k podpoře dalších potřeb, jaké těhotenství vyžaduje?“

„Ale – ale těhotenství je pro ženu normální.“

„Stejně tak nemoc. Smrt. Samovolný potrat. I rození, zdraví, smích.“ Lékařka se usmála. „Některé z těchto věcí máme pochopitelně raději než jiné, takže je označujeme za přirozené.“

Cat zavřela oči a přála si, aby mohla zavřít i uši. „Chci to dítě.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ odvětila doktorka Stoneová. „To by udělal každý. První tři měsíce těhotenství představují vysoké riziko.“

Cat němě naslouchala, ale slyšela v podstatě pouze svou hlubokou touhu mít toto dítě.

„Bez ohledu na to, co uděláte vy nebo já,“ pokračovala lékařka, „musíte pochopit, že vaše šance na úspěšné těhotenství je nesmírně nízká.“

Cat vydala přiškrcené zasténání.

„Byla byste raději, kdybych vám lhala?“ otázala se vlídně doktorka Stoneová. „Já – ne.“

Lékařka se předklonila a sevřela Catiny ruce ve svých.

„Podívejte, Cathy. Nejste sterilní. Předpokládám, že chemické procesy ve vašem těle byly jednoduše nepříznivé pro přežití spermií vašeho manžela. To není

neobvyklý jev a je snadno řešitelný.“ Lékařka se usmála. „S tímto mužem jste zjevně chemicky slučitelnější. Pokud tohleto těhotenství nevyjde, jsou tu další šance.“

Cat zírala do prázdna. Další šance pro ni nic neznamenal. Nechtěla je. Nechtěla dítě jakéhokoliv muže. Chtěla dítě s turmalínovými očima, hnědými vlásky a úsměvem lámajícím její srdce.

„Já chci *tohle* dítě.“

Následovalo delší mlčení a pak povzdech. „Dobrá. Tak se na to podíváme.“

Doktorka Stoneová odvedla Cat po vyšetření do předpokoje. Sestra už dorazila a i ona poslouchala lékařčiny pokyny.

„Kdyby špinění zesílilo,“ říkala doktorka Stoneová, „naše předchozí debata bude čistě akademická a dojde ke spontánnímu potratu.“

Cat musela svoje slova protlačit sevřeným hrdlem. „Ne! To se nestane. Chci to dítě.“

„Věřím vám. Zatelefonuji hned do nemocnice, aby vás očekávali.“

„Do nemocnice? Pokud nepřijímají pacienty na dlužní úpis, nemohu si to dovolit. Nejsem pojištěná.“

Když Cat slyšela svá slova, polkla a zavřela oči. Ta černá díra z jejích snů byla stále tady.

Čekala na ni.

Otevřela oči. „To nevádí. Jestliže pobyt v nemocnici je jediná možnost, jak těhotenství udržet, tak ty peníze někde seženu.“

Až budeš chtít peníze, zavolej. Dokumenty budou připraveny k podpisu.

Cat přestala dýchat a nejraději by se rozkřičela, ale neměla dech.

„Uklidněte se,“ zamumlala lékařka. „Tohle napětí není dobré ani pro vás, ani pro dítě.“

„Uklidnit se?“ Cat se divoce zasmála, ale pak rychle přestala. Lekla se, že začne opravdu křičet. „Jak dlouho budu muset v nemocnici zůstat?“

„Jak dlouho bude potřeba. Určitě týdny. Možná měsíce.“

Cat zbledla jako stěna.

Dokumenty budou připraveny k podpisu.

K podpisu předání dítěte muži, který neumí milovat.

„Dobře, tak nepůjdete do nemocnice,“ oznámila lékařka, když viděla Catin stres. „Čím déle o tom přemýšlím, tím jsem si jistější, že pobyt v nemocnici se starostmi o peníze by to ještě zhoršil. Nemluvě o hrozbě infekce stafylokokem při vašem oslabeném stavu.“

Catin dech se trochu srovnal, ale hlavou jí dál vířily představy týdnů v nemocnici a peněz, které by měla jen v případě, že by se vzdala svého dítěte.

„Takže žádná nemocnice,“ pokračovala lékařka, „ale jen za podmínky, že máte někoho, kdo se bude o vás starat.“

V hloubi Catiny mysli probleskl obraz Travise, který se na ni usmívá, líbá ji a vkládají do úst kousky jídla.

Zachvěla se a zatočila se jí hlava. Nemůže si dovolit myslet na Travise. Nemá dost síly.

„Potřebujete pravidelně jíst,“ prikazovala lékařka. „A musíte zůstat v posteli, dokud se nezastaví to špinění. Pokud se zastaví.“

„Smím vstát alespoň na tak dlouho, abych si zašla do koupelny nebo připravila rychlé jídlo?“ chtěla vědět Cat.

Doktorka Stoneová poklepávala prsty na Catinu složku a zvažovala možnosti. „Koupelna ano. Příprava jídla možná. Ale kdo vám bude nakupovat? Mýt nádobí? Prát? Starat se o dům? Kdo –“

„Najdu někoho,“ přerušila ji Cat, protože už nechtěla slyšet víc. Lékařka zamračeně otevřela Catinu složku. „Bydlíte u pláže, je to tak?“

„Ano.“

„Schody?“

„Ano.“

„Nesmíte po nich chodit,“ prohlásila lékařka jednoznačně. „Nesmíte zvedat nic těžšího než šálek čaje. A žádné fotografování, Catherine Cochranová.“

Cat chtěla protestovat, ale neudělala to. Nemůže přece riskovat dítě kvůli nějakým fotkám bez ohledu na to, kolik peněz by přinesly.

„Ozve se vám někdo z pečovatelské služby,“ řekla lékařka a něco rychle psala. „Budou vám nosit jedno teplé jídlo denně. Dojeďte domů a už nesedejte do auta. Běžte rovnou do postele.“

„Dobře.“

Lékařka odložila pero a stiskla Catinu studenou ruku v dlaních. „Promyslete si, co děláte. Nemůžete pracovat a bez práce nemáte dostatek peněz.“

„Zaplatím vám –“

„Nedrážděte mě,“ přerušila ji lékařka. „Nemluvím o platbě za mé služby. Mám na mysli vaše výdaje na živobytí. Jestli zůstanete týdny nebo měsíce v posteli, jak je pokryjete?“

„Zvládnou to. Vydělám si na sebe.“

„Tak pochopte alespoň jedno. Bez ohledu na to, co uděláte či neuděláte, stále je tu vysoké procento

pravděpodobnosti, že potratíte ještě než začne druhý trimestr.“

„Ne.“

„Ano,“ varovala lékařka prostě a nepouštěla Catinu ruku. „Tohle není vaše jediná šance mít dítě. Až otěhotníte příště, budeme mluvit o příjemnějších věcech, jako jsou dětský pláč nebo opruzeniny.“

Cat věděla, že žádné příště nebude. Už nikdy nedokáže věřit žádnému muži až do takové míry.

„Dám vám na několik týdnů léky proti nevolnosti,“ oznámila doktorka Stoneová. Pustila Catinu ruku a napsala recept.

„Neublíží dítěti?“

„Ne. Dítěti ublíží, když nemá silnou matku. A sílu získáte pouze jídlem. Sestra vám ještě píchne pár injekcí. Budu vás navštěvovat jednou týdně, pokud mě nebudete potřebovat častěji. Někaké otázky?“

Cat otupěle zavrtěla hlavou.

Lékařka se usmála. „Zavolejte mi kdykoliv, Cathy. Jsem tady, abych pomohla.“

Cat jela pomalu domů a přemýšlela, co je třeba udělat. Nakoupit potraviny, otevřít a zavřít těžká garážová vrata, vyšplhat s nákupem po schodech do domu, uložit potraviny do chladničky a spíže. Nic z toho nemá dělat, jenže musí jíst a navíc vydatně.

Když měla pocit, že se utápí v detailech a nemožnosti to vše zvládnout, donutila se myslet vždy jenom na jednu věc.

Najde cestu ke břehu. Vždycky ji našla. Je velmi dobrý plavec.

Odbočila na příjezdovou cestu, podívala se na zavřená garážová vrata a v duchu pokrčila rameny. Toyota

jednoduše bude muset vydržet působení slaného vzduchu, dokud nebude moct ta vrata otevírat.

Vystoupila a velmi pomalu stoupala po schodech. Uvnitř domů ji čekala ještě dvě schodiště. Pečlivě zvážila náročnost úkonů a rozhodla se, že je rozumnější Sharon zatelefonovat než se k ní vydat po schodišti, které bylo ještě strmější než to její. Jakmile došla do pracovny, vytočila číslo Jasonovy matky. „Sharon? Tady Cathy.“

„Ach bože. Jasonovi ujel školní autobus?“

„Ne.“ Cat zaváhala. Žádat Sharon o pomoc bylo těžké, jenže neměla na vybranou. „Chtěla bych tě požádat o obrovskou laskavost.“

„Do toho,“ povzbudila ji vesele Sharon. Cat téměř drmolila, aby to měla co nejrychleji za sebou. „Musím nějakou chvíli být v naprostém klidu. Ležet. Nic nezvedat, dokonce ani fotoaparát.“

„Cathy! Co se stalo? Někde jsi upadla?“ V Sharonině hlasu znělo opravdové znepokojení. Jason je svým okouzlujícím způsobem spojil ve dvě nejdůležitější ženy ve svém životě.

„Pád?“ Cat se podivně zasmála. „Ne takový, jaký máš na mysli. Jsem těhotná. A chci tak zůstat. Což jde jen v posteli, dokud nepřestanu špinit.“

„Cathy... ach bože, nevím, jestli ti gratulovat nebo brečet. Co Travis? Má radost?“

„Tohle je sólový let.“ Catin hlas zněl hluše, naprosto bezbarvě. „Ale i tak mi blahopřej. Chci to dítě. Hodlám pohnout nebem i zemí, abych je donosila.“

Ticho. Pak Sharon řekla: „Udělám, co budu moct. Před dvojčaty jsem dvakrát potratila. A vzdor všemu, co jsem dělala, se narodila o pět týdnů dříve.“

Cat nenapadalo, co by mohla říct. Vědomí, že Sharon potratila, ji děsilo a dodávalo ještě větší pocit osamělosti.

„To je mi líto,“ vyšeptla. „Nevěděla jsem to.“

„Ženy o potratech nemluví. Cítí se proto méněcenné. Pitomost, ale je to tak. Nenech se lapit do té pasti, Cat. Přijít o dítě je hrozné. Ale sebemrskáčství ti zničí manželství.“

„Tak tenhle problém mi nehrozí.“

Sharon vydala zvláštní zvuk, něco mezi smíchem a výkřikem. „Zavěs a běž do postele. Přijdu hned, jak dorazí chuva. Tedy pokud nepotřebuješ něco okamžitě.“

„Ne. Jsem v pořádku. Díky, Sharon.“

„Neděkuj mi. Nebýt tebe, tak Jason a já bychom spolu ani nemluvili.“

Toho večera ležela Cat v posteli a dívala se na západ slunce. A vtom uviděla, jak v planoucích barvách na horizontu pluje ve stopách slunce ebenový *Větrný bojovník*.

Odplouvá...

Travis odplouval do noci na křídlech obrovského černého ptáka a Cat zůstal jen stín slunce pálící za očima.

Nakonec usnula, ale spala špatně. Stále se otáčela a převalovala. Pak se uprostřed noci probudila s tlumeným výkřikem na rtech.

Nebyla žádná postel, žádný dům, žádná země. Padala.

A nemělo ji co zachytit, kromě naděje na příchod svítání.

Zpocená, studená, zamotaná v prostěradlech dlouho ležela bez hnutí. Bála se pohnout a riskovat další závrať. Za oknem se stále prostírala hluboká tma.

Jason a rozbřesk dorazili do jejího domu společně. Cat se rychle posadila a oblékla si župan, který jí Sharon

nechala ležet na židli vedle postele. Čekala na zářivý úsměv chlapce, jenž zažene poslední zbytek noční můry. Když se Jason objevil ve dveřích ložnice, držel v náručí několik balíčků instantního kakaa a pyšně se zubil od ucha k uchu.

„Máma mě naučila, jak se dělá,“ oznámil hrdě. „Už ho nemusíš chystat.“

Zmizel dříve, než Cat stihla odpovědět. Slyšela zvuky z kuchyně i nějaké zarachocení, při němž zatajila dech.

O několik minut později vběhl Jason do ložnice s prázdnými hrnky a podnosem toustů. Postavil ho na noční stolek a Běžel zpět do kuchyně. Tentokrát se vracel pomaleji, protože nesl džbánek plný horkého kakaa.

„Voní to a vypadá skvěle,“ pochválila ho Cat. „Děkuji ti. Můžeš mi chystat snídani, kdykoliv budeš chtít.“

Chlapec se pyšně usmál. „Říkal jsem mámě, že to dokážu sám. Kromě toho by sem musela přijít s dvojčaty a s těm uřvanci dokáže jíst jenom ona. Potřebuješ ještě něco, než odejdu do školy?“

„Ne, díky,“ odpověděla Cat. „Tohle je víc, než jsem snědla za celý týden.“

Jason se zamračil. „Jsi hodně hubená.“

Cat vypila hrnek kakaa. Pak si vzala toust a nalila si na talířek několik lžiček medu. Nejdříve se zakousla opatrně, ale chutnalo to výborně. Natáhla se pro džbánek s kakaem, ale Jason ho rychle popadl.

„Máma říkala, že nesmíš nic zvedat.“ Svrástil čelo a s úporným soustředěním nalil další kakao do hrnku.

Vtom zazvonil telefon.

Catino srdce se rozbušilo, než si vzpomněla, že to nemůže být Travis. Ten byl ve větru, pryč stejně jako včerejší zapadající slunce.

Automaticky chtěla vstát a zvednout sluchátko. Pak si uvědomila, že nemá vylézat z postele, natož sbíhat ze schodů do pracovny. Večer tam telefon nechala, protože byl těžší než šálek čaje, což bylo maximum, které směla zvedat.

„Vezmu to,“ vyhrkl Jason a odběhl.

Za pár minut se vrátil. „To byla máma. Jde do obchodu a chce vědět, jestli něco potřebuješ.“

Cat se natáhla pro blok na nočním stolku a vytrhla z něho list se seznamem potravin. „Mohl bys mi prosím podat kabelku?“ požádala chlapce.

Jason to s úsměvem udělal. Cat v ní zalovila pro šekovou knížku a podala Jasonovi seznam se šekem. „Dej to prosím své matce a řekni jí, že moc děkuji. Až se vrátíš ze školy, můžeš mě naučit hru *Ulov si svou rybu*.“

„Páni! Bezva,“ vyhrkl radostně Jason a rozběhl se k zadním dveřím.

„Počkej!“ zvolala Cat a podívala se oknem na postupující příliv. „Je vysoký příliv. Jdi předními dveřmi.“

„V pohodě. Proběhnu mezi vlnami.“

Jason vyběhl ze dveří dříve, než mohla něco namítnout. Úzkostně sledovala, jak sbíhá po schodišti na pláž. Jelikož její ložnice vyčnívala nad kuchyňskou terasou a útesem, viděla až na úpatí schodů vedoucích k Jasonovu domu.

Chlapec čekal na posledním stupni jejího schodiště, dokud se vlna nevracela do moře. Potom běžel po pláži a doběhl k druhému schodišti dříve, než se přihnala další vlna.

Cat se s úlevou položila zpět na polštář. Po několika minutách konečně přišel spánek. Zaplavil ji jako temný příliv a odnášel ji na moře.

DVACET

Cat probudilo zvonění telefonu. Už byla napůl z postele, když si vzpomněla, že nemá vůbec vstávat. Položila se zpátky na polštář a přemýšlela, jestli nezapomněla zapnout záznamník.

Zapomněla. Mezi zvoněním přicházely z kuchyně další zvuky. Zavření dvírek kuchyňské linky. Zavření chladničky. Bouchnutí něčeho na polici. „Sharon?“ zvolala Cat, když telefon zazvonil počtvrté. „Jenom vykládám nákup,“ ozvala se z kuchyně Sharon. Další zazvonění. „Máš u sebe telefon?“

„Ne. A zapomněla jsem zapnout záznamník.“

„Zvednu to a potom ti ho přinesu.“ Za pár minut se Sharon objevila s telefonem i záznamníkem v Catině ložnici.

„To byl rámovač,“ oznámila. „Dokončili nějakou práci a máš se na to přijít podívat.“ Rozhlédla se po pokoji. „Kde je telefonní zásuvka?“

„Tady,“ ukázala Cat na stěnu vedle postele. „Díky. Fakt si moc vážím toho, že jsi mi přišla pomoci.“

„Maličkost. Je prima promluvit si pro změnu s dospělým člověkem.“ Sharon zapojila telefonní přístroj, připojila k němu záznamník a oprášila si ruce o džínsy. „Co je ještě třeba přestěhovat?“

„Nic důležitého. Až si trochu odpočinu, chystám se roztřídit a odeslat nějaké diapozitivy.“ Cat se zachmuřila.

„Oprava. Já roztřídím a ty odešleš.“ Promnula si oči a podívala se na sousedku. „Sharon, opravdu máš dost času na vyřizování mých pochůzek?“

„Jasně.“ Sharon si zastrčila pramen hnědých vlasů za ucho. „Nebýt tebe, tak těch posledních deset měsíců bychom se s Jasonem určitě zbláznili. Večer pošlu Steva, aby ti přesunul postel až pod okno. Potom se budeš moct dívat na oceán, pláž a procházející lidi.“

„Díky.“ Cat se podivně zasmála. „Zdá se, že tohle je jediné, co ti v posledních dnech říkám. Díky, díky, díky.“

„Tak si to vychutnej,“ zasmála se Sharon. „Nebesa vědí, kolik jsi toho udělala ty pro mě. Je načase, abych byla na nápomocném konci já.“

Po Sharonině odchodu byl dům podivně prázdný. Za normálních okolností by Cat šla do pracovny. Jenže teď nebylo nic normální. Trčela uvězněná v posteli pouze s vlastními myšlenkami točícími se kolem Travise, peněz, křečím bříše a krvácení.

Pomohl by pláč, ale neměla už žádné slzy. Travis jí neponechal nic, ani naději. A bez naděje nejsou slzy.

Přesně v tom okamžiku zazvonil telefon. Cat zvedla sluchátko, aniž by se posadila.

„Haló,“ ozvala se ochraptěle.

„Jsi to ty, Cochranová?“

Cat si odkašlala. „Ahoj, zelený anděli. Ano, jsem to já.“

„Neznělo to tak. Je tam někde Danvers? Volal jsem do domu jeho sestřenice, ale nikdo to nebral.“

Cat křečovitě svírala sluchátko, zmítaná emocemi při zmínce o Travisovi.

„Cochranová? Jsi tam?“

„Ano.“ Cat musela spolknout představy, které jí svíraly hrdlo. „Myslím, že jsem trochu zmatená. Konečně jsi mě přistihl při dřímání.“

Harrington zaváhal. „Jsi v pořádku?“

„Naprosto,“ ujistila ho, ale neznělo to tak.

Ze zvuku, který vydal, bylo jasné, že ho nepřesvědčila.

Cat se zhluboka nadechla, Musela mu něco říct. Přinejmenším to, že *Danversovo mistrovství* může odepsat, pokud vydavatel nebude spokojen s těmi snímky, které už udělala.

„Rodneyi?“ To bylo vše, na co se zmohla.

„Sedím,“ poznamenal Harrington suše. „Pokračuj.“

„Travis je ve větru. Pošlu ti diapozitivy, které jsem pro tu knihu udělala. Jestli nebudou vyhovovat, musíš najít jiného fotografa.“

Slova se jí řinula z úst, jako by rychlé vyřčení zaručilo, že Harrington nepozná, jak se cítí.

„Poslyš,“ pronesl klidně Harrington, „neznepokojuj se. Danvers je neklidný. Najednou zmizí a pak je zase zpátky.“

„Tentokrát ne.“ Catin hlas zněl zřetelně a jistě. Zavládlo dlouhé ticho následované povzdechem. „Opravdu jsi v pořádku?“

„Snažím se.“

„Na to je jediný prostředek. Práce. Seženu ti pár zahraničních zakázek. Vlastně zrovna dneska ráno jsem mluvil s Millerem v Paříži a –“

„Ne,“ skočila mu do řeči.

„Cože? Proč ne? Máš něco proti Francouzům?“

Cat svírala sluchátko a zvažovala lži, které by mohla svému zelenému anděli nabídnout. Jenže ze všech lidí na

světě to byl právě Harrington, jemuž byla povinna říkat pravdu. Tolik jí pomáhal a nikdy zato nic nechtěl.

„Moje lékařka mi přikázala zůstat nějakou dobu v posteli,“ oznámila bezvýrazným tónem. „Zákaz jakékoliv práce.“

Na druhé straně panovalo šokované ticho. „Je to jenom dočasné,“ pokračovala Cat. „Zavolám ti, až budu moci zase brát zakázky.“

„Cochranová, co se ksakru děje?“ Před tím nebylo možné uhnout. Nešlo to obejít. Nešlo to ignorovat.

„Jsem těhotná,“ oznámila na rovinu. „A jelikož chci v tomto stavu zůstat, musím strávit nějakou dobu v klidu v posteli.“

„Těhotná! Kristepane! Co jste si sakra mysleli –“ Harrington se kousl do jazyka a podařilo se mu spolknout zbytek věty.

Cat se přes svůj smutek usmála. „Neděs se tolik.“

„Jsem šokovaný, ne zděšený. A to pouze proto, že Travis je zatracený fanatik, pokud jde o nechtěné, ehm, tedy...“

„Hej,“ uklidňovala ho. „Opravdu si nedělej starosti. Myslela jsem, že jsem neplodná. Tohle dítě je zázrak.“

„Zázrak! Ležiš jako placka v době, kdy potřebuješ nejvíc pracovat.“

„Nikdo netvrdí, že zázrak přišel ve vhodnou dobu.“

Ale Cat se usmívala. Pouhá myšlenka, že je těhotná, jí zvedala náladu. Se zázrakem rostoucím v lůně dokáže přežít cokoliv.

Dokonce i toho bohatého mizeru se sametovým hlasem. „Danvers to ví?“ zeptal se Harrington zpříma.

„Ano.“

„Tak proč tě ksakru nechal samotnou?“

„Zeptej se ho, až ho najdeš. Pokud ho najdeš.“

„To určitě. A bude mi muset říct, jestli mám najmout někoho, kdo ho podrží, až z něho budu vytloukat pravdu. Takhle se k tobě nikdo nebude chovat, aniž by z toho vyšel bez trestu. Nikdo. Dokonce ani můj nejlepší kamarád.“ Harrington vydal znechucený zvuk. „Hlavně ne můj nejlepší kamarád. Když pomyslím, že jsem doufal, že vy dva... *do prdele*. Promiň, Cochranová. Přeju si, aby mě nikdy nenapadla kniha o takovém zkurvysynovi, jako je Danvers.“

„Neměl bys ničeho litovat,“ reagovala Cat. „Ani já nelituju. Každý by měl alespoň jednou v životě sjet divokou, lámající se vlnu.“

Panovalo dlouhé ticho, než se Harrington zeptal: „Potřebuješ něco?“

„Pouze šek od *Energistics*.“ Další dlouhá pauza.

„Právě kvůli tomu volám,“ pronesl váhavě Harrington. „*Energistics* je v konkurzu. Splácí dluhy ve výši šest centu za dolar. Naši právníci právě vyplňují všechny potřebné formuláře.“

Cat slyšela pouze slovo „konkurz“.

„Cochranová? Jsi tam?“

„Ano...“

„A co výstava v L. A.? Jak jsi na tom?“

„Mám vyzvednout další várku zarámovaných fotek,“ odpověděla mechanicky. „A další mám přichystané, ale nestihla jsem vybrat pasparty a rámky.“

„Tak ať to udělá galerie. Stejně se jim nikdy nelíbí, co vybere tvůrce.“ Harrington zaváhal, tiše zaklel a pokračoval: „Vím, že jsi spoléhala na ten šek od *Energistics*.“

„Poradím si. Vždycky jsem si poradila.“

„Ale to jsi nebyla těhotná. Travis ti dluží –“

„Ne.“

Jediné slůvko. Nic víc.

„Tak já ti dám –“ zkusil Harrington.

„Ne,“ přerušila ho znovu. „Ani Travis. Ani ty. Nikdo.
Dokážu se uživit.“

Slyšela ozvěnu svého hlasu. Byl stejně prudký jako v okamžiku, kdy jí Travis nabídl šek na milion dolarů.

Vydržovaná žena.

Děvka.

Ta vzpomínka ji rozvzteklila, ale Harrington neudělal nic, aby si zasloužil její hněv. Zavřela oči a snažila se zachovat klidný tón.

„Ale i tak ti děkuju, zelený anděli. Cením si tvé nabídky. A ještě víc si cením toho, že ti na mě natolik záleží, abys ji učinil.“

„Promluvíme si o tom později,“ slíbil Harrington po chvíli. „Až se budeš cítit líp.“ Cat neodpověděla. Pokud šlo o ni, téma bylo uzavřeno.

„Cathy...?“ Harrington vzdychl. „Dávej na sebe pozor. Brzy ti zavolám.“

„Jasně,“ odvětila automaticky. „Měj se,“ dodala unaveně a zavěsila.

Dlouho ležela a dívala se na dvě překrásné fotografie visící na protější stěně. Chtěla je ukázat Travisovi, až budou v zarámované. Jsou hotové. Jenže Travis je pryč.

První fotografie byla v životní velikosti. Zachycovala Trávise při vyřezávání lodě pro Jasona. Působil na ní tak skutečně, až měla pocit, že kdyby zavolala jeho jméno, tak by se na ni podíval a usmál.

Druhá fotografie měla rozměr rozevřených novin. Byl na ní *Větrný bojovník* proplouvající před zapadajícím

sluncem. Loď jako by vyplula ze starodávnych legend. Vyzařovala z ní síla a schopnost plout před rozžhaveným okem slunečního boha. Představovala jeden z jejích nejlepších snímků, jaké kdy udělala.

Cat pomalu zvedla telefonní sluchátko a vytočila sedm číslic. Po třech zvoněních to zvedla nějaká žena.

„Aukční síň *Tidewater*, čím vám mohu posloužit?“

Cat zalepila poslední obálku a olízla poslední známku. Pak unaveně opřela hlavu o navršené polštáře. Konečně dala příkaz k zaplacení školného a svatební výbavy pro matku. Peníze, které zbyly na účtu, by jí měly postačit nejméně na tři týdny. A kdyby ne... najde cestu, jak udržet hlavu nad vodou. Je přece dobrý plavec.

Otočila se na bok a snažila se ignorovat křeče. Uklidňovala se tím, že za ty dlouhé dny pobytu v posteli se krvácení zmírnilo, ale jistá si nebyla.

Křeče na chvíli ustaly, ale pak se vrátily s dvojnásobnou silou. Následovaly vlny horka a zimy a návaly nevolnosti.

Do ložnice dolehlo zaklepání na dveře a pak hlas doktorky Stoneové.

„Cathy?“

„Je otevřeno,“ zavolala Cat.

Lékařka vešla do ložnice a rozhlédla se. „Výborné. Mnohem lepší než nemocniční pokoj.“

Cat se podařilo vyloudit úsměv. „A také levnější.“

„To je pravda,“ přikývla lékařka. „Pracovala jste?“ zeptala se při pohledu na obálky a pomačkané papíry válející se na podlaze.

„Musela jsem se postarat jen o pár detailů. Sharon mi odpoledne odnese korespondenci do schránky.“

„Není třeba. Udělám to cestou domů.“

Doktorka Stoneová vložila připravenou poštu k odeslání do kufříku. Potom krátce a zkušeně prohlédla pacientku a nakonec se posadila na židli u její postele.

„Nezhoršilo se to, že ne?“ zeptala se Cat úzkostně.

„Je to už deset dní. Ale očekávala jsem větší pokrok. Opravdu zůstáváte v posteli?“

„Ano, zajdu si pouze do koupelny.“

„A stravujete se pořádně?“

Cat jí místo odpovědi podala soupis jídel, které snědla od lékařčiny poslední návštěvy.

Doktorka jím mlčky procházela a občas pokývla hlavou. „A co spánek?“ chtěla vědět.

Cat se podívala dolů na své ruce a donutila je, aby se nezačaly v pěsti. Nespala pořádně od chvíle, kdy Travisův *Větrný bojovník* vplul za obzor.

„Spím.“

„Kolik hodin v noci?“

„Několik.“

„Kolik přesně? Dvě? Čtyři? Šest?“

„Většinou tak tři. Někdy... méně.“

Doktorka Stoneová se zamračila. „Probouzejí vás křeče?“

„Sny.“

„Popište je.“

„Vlastně je jenom jeden.“ Cat propletla prsty rukou. „Padám do černé díry a probouzím se celá prochládlá a roztřesená. Chvilí mi potom trvá, než si uvědomím, že to byl pouze sen.“

„Spěte při rozsvíceném světle.“

„To dělám. Jenže –“ Cat se zhluboka nadechla, „– ten sen je jako živý.“

Lékařka přitiskla dlaň na její sepjaté ruce. „Nikdy nemluvíte o otci dítěte. Ví, že jste těhotná?“

Z Catiny tváře zmizel jakýkoliv výraz. v „Ano.“

„Rozumím.“ Lékařka pečlivě volila slova. „Nejste typ ženy, která spí s mužem jen tak. Stále ho máte ráda?“

„Necítím k němu nenávist,“ odpověděla Cat. Netoužila rozebírat své drásající pocity víc, než bylo nutné.

„I když vás opustil?“

Cat se zrychlil dech, když si vzpomněla na Travisův vztek a... výbuch. Jeho pocit zrady byl stejně hluboký jako její.

Hlubší.

„Opravdu vůči němu nepociťuji nenávist,“ zopakovala jistým tónem.

„Proto chcete toto dítě. Jiní muži, jiné děti vás prostě nezajímají. Je to tak?“

„Ano.“

„Není divu, že nemůžete spát. Ten muž je pryč a vy prohráváte boj o udržení dítěte.“

„Ne.“

Lékařka jí jemně stiskla ruku.

„Poslouchejte mě. Musíte zahájit proces přijetí toho, co se téměř jistě stane.“

„Ne.“

„Ano, Cathy. Pokud to neuděláte, přijde okamžik, kdy se po klopýtnutí do té díry neprobudíte. Budete padat dál.“

Cat zavřela oči. Nechtěla vidět soucitný výraz druhé ženy.

„Neobviňujte se z toho,“ pokračovala vlídně lékařka. „Je zázrak, že jste ještě těhotná. Máte obdivuhodnou vůli.“

Ale ani vaše silná vůle nedokáže udržet zázraky den po dni, týden po týdnu.“

Cat zvolna otevřela oči. Viděla starostlivost a chladnou jistotu lékařky, že její těhotenství nevydrží. „Proč?“ vyšeptla.

Doktorka Stoneová zaváhala, než odpověděla: „Viděla jsem tisíce těhotenství, pomohla na svět tisícům dětí. Naučila jsem se nezpochybňovat moudrost ženského těla, zejména ne v prvních třech měsících těhotenství. Naučte se přijímat všechny možnosti, Cathy. Až bude vaše mysl klidnější, nechte své tělo, ať samo rozhodne, co je nejlepší. Ví mnohem víc, než kterákoliv z nás.“

Cat dlouze vydechla. „Zkusím to. Ale tolik to dítě chci!“

Lékařčin úsměv byl smutný a současně uklidňoval. „Nic by mě nepotěšilo víc, než vložit vám právě narozené a zdravé dítě do náruče.“

Cat se jí krátce podívala do tmavých, soucitných očí. „Budu myslet na to, co jste řekla.“

„Výborně.“ Lékařka vstala. „Přijdu za tři dny. Ale kdyby se něco změnilo na krvácení nebo křeče začaly být pravidelné, tak mi rozhodně zavolejte. Potřebujete něco?“

„Ne. Jenom...“ Cat zmlkla.

Rozevřela ruce a přitiskla si dlaně na břicho. Toto gesto bylo výmluvnější než slova.

„Přemýšlejte o tom, co jsem řekla, Cathy. Najděte v sobě mír.“

Cat neodpověděla.

Za doktorkou Stoneovou se zavřely dveře.

Světlo dopadající na postel pozvolna přešlo ze žluté na oranžovou barvu. Cat se dívala na měnící se hladinu

moře a snažila se ze všech sil pochopit nepochopitelné,
přijmout nevyslovitelné.

Je zázrak, že jste ještě těhotná.

Nechte své tělo, ať samo rozhodne, co je nejlepší.

„Ne,“ zašeptala Cat. „Nemůžu.“

*Pokud to neuděláte, přijde okamžik, kdy se po
klopýtnutí do té díry neprobudíte. Budete padat dál.*

Naučte se přijímat všechny možnosti. Jenže to Cat
nemohla. Nemohla přijmout ztrátu té jiskřičky v sobě.

A tak myslela na jiné věci. Její mysl volně vzlétla do
stmívání a hledala černý stín zmizelé lodě.

DVACET JEDNA

V noci nebo ve dne, v měsíčním či slunečním svitu nebo bouři, nespoutaný Tichý oceán se nepřetržitě vlní od horizontu k horizontu. Ta prostá velkolepost moře Trávise vždy očistila od neklidu nebo hněvu, ale tentokrát ne. Ztratil pojem o tom, kolik dní už je na moři. Věděl pouze jedno – že to stále není dost. Cat nezavolala do domu jeho sestřenice. Nezavolala ani jeho právníkovi.

Udělá to, říkal si Travis s trpkou jistotou. Nemá dost peněz na péči o dítě. Jestli se zdráhá namluvit vzkaz na záznamník, zjistí si telefonní číslo, které jsem nechal Harringtonovi, nebo ho požádá, aby jí pomohl spojit se s mou lodí rádiem.

Cat je velká holka. Spočítá si to. Je dost chytrá, aby skoncovala s finančními potížemi a přijala peníze místo zlatého prstenu.

Sterilní.

Můj bože, jak jsem mohl tak naletět.

Travis nepřestával probírat vztah s Cat od počátku na skalisku až po krutý konec. Potřeboval zjistit, kde udělal chybu, jak se mohl nechat tak napálit.

Vždyť neignoroval možnost, že by Cat otěhotněla. Zeptal se na rovinu.

Nejsem nakažený, ale musím vědět, jestli se nějak chráníš před otěhotněním.

Odpověděla váhavě, což ho mělo varovat. *Jsem neplodná.*

Její vztek byl tak skutečný, její hrdost tak poraněná, že se spokojil s jejím tvrzením a nevyžadoval žádný důkaz o její sterilitě.

Lhala mu, lhala od samého počátku. A on jí uvěřil.

Od začátku až do konce.

Zuřil na Cat i na sebe, trávil veškerý čas balancováním na pokraji sebeovládání. Nikdy to nebylo tak zlé. Dokonce ani s Tinou.

Stále se nemohl vrátit na pobřeží. Stále byl příliš zranitelný. Stále ho strašil pohled na Catinu ruku v plamenech a led v jejích očích, když mu říkala, ať si sebere svoje peníze a jde k čertu.

Jenže nejvíc ze všeho ho hryzlo to, kvůli čemu si říkal, že je totální pitomec.

Co když Cat nelhala? Co když si opravdu myslela, že je sterilní?

Ta možnost ho znepokojovala, podemílala všechno, čemu chtěl věřit.

On potřebuje Cat.

Cat potřebuje pouze jeho peníze.

Na to nesmí zapomínat. Ženy a peníze jsou lekce, kterou se naučil hodně tvrdě. Nemůže si nikdy dovolit na to zapomínat.

Travis křečovitě svíral zábradlí, až zanechávalo rudé otisky na jeho dlaních. „Kapitáne?“

Prudce se otočil k Diegovi. „Říkal jsem ti, že nechci –“

„Volají vás,“ rychle ho přerušil první důstojník. „Velmi naléhavě.“

Travisem projela divoká kombinace triumfu a čirého zoufalství.

Cat získala od Harringtona moje číslo a volá. Ignoroval zoufalství. Nechtěl zkoumat, proč mu to, že měl pravdu, tak svírá nitro.

U rádiového telefonu nikdo nebyl. Všichni členové posádky se vytratili. Nikdo si nepřál být v dosahu kapitánova vzteku.

„Ano?“ ozval se Travis do mikrofону.

„Výborně, pokud to není Danvers Peklo pro ženy. Konečně. Máš ponětí, jak dlouho se ti pokouším dovolat?“

„Harringtone,“ vyhrkl Travis. Zklamáním zněl jeho hlas ochraptěle.

„Ano, jsem to já, hošánku. Mohl bys mi říct, proč nekontroluješ telefonické vzkazy?“

„Dělám to.“

„Zajímavé. Tak proč jsi mi neodpověděl přinejmenším najeden z mých deseti?“

„Jedenácti.“

„Kdo by to počítal. Mluv se mnou, Travis. Pověz mi, proč bych neměl najmout člun plný gangsterů a rozsekat tě na tenkou kaši.“

„Hezké vědět, kdo jsou moji kámoši.“

„Bud' rád, že vůbec nějaké máš.“

„Předpokládám správně, že Cat ti navykládala nějakou srdceryvnou historku o neplodnosti následované zázračnou plodností?“ vyhrkl Travis.

„Mluvil jsem s Cochranovou.“

„Takže víš, jaký jsem byl pitomec.“

„Vím, jaký pitomec jsi *ted'*. Cathy nelhala, není intrikánka jako Tina.“

„Tvzení stojící na vodě. Nebo snad není těhotná?“

„Zatím je.“

Travis měl pocit, jako by klouzal po vlně vysoké jako mrakodrap. „Chceš tím říct, že jde na potrat?“

„Potrat? Jsi na drogách? Prober se. *Tohle není Tina*. Cat momentálně leží v posteli a dělá všechno proto, aby v sobě udržela tvoje dítě.“

„No jasně,“ opáčil Travis, jenž z toho nevěřil ani slovu. „Rveš mi srdce.“

„Raději bych ti urval hlavu,“ zavrčel Harrington.

„Jenom proto, že nepovažuji Oheň a led za nevinného andílka? Kruci, Harringtone. To ty mi přece stále opakuješ, že muž nepozná ženu, dokud s ní nespí. Já s Cat spal. A ty?“

„Samozřejmě že ne. Je to moje kamarádka.“ Travis se přesvědčoval, aby se na to neptal. Nic mu do toho nebylo.

Ale vysvětlovalo by to, proč Cat nezavolala ani jemu, ani jeho právníkovi.

„Už jí přišel Velký šek od *Energistics*!“ zeptal se.

„Ne,“ zněla stručná odpověď. „A ani nepřijde. *Energistics* je v konkurzu. Zbylo sotva na zaplacení právníkům.“

Tak proč Cat nezavolala? ptal se Travis v duchu. *Je bez peněz a musí zaplatit školné dvojčatům.*

„Kolik jsi jí dal?“

„O čem to mluvíš?“ nechápal Harrington.

„Přece peněz.“

„Chtěl jsem jí pomoci, ale odmítla.“

„Hraje o výživné, že ano?“

„Poslyš, ty zkurvysynu se skopovou palicí,“ odsekával Harrington, aby mu bylo dobře rozumět. „Cat nic nehraje. Je až k smrti čestná. Má víc poctivosti než deset lidí dohromady a je ještě paličatější než ty!“

„To říká chlap, který s ní nespál. Dej si pozor, kámo. Ani se nenaděješ a budeš stát před oltářem.“

Následovalo vleklé ticho. Když pak Harrington promluvil, rozhodně nepředl. „Úžasný nápad. Díky. Mám ti poslat pozvánku? Samozřejmě půjde o malý obřad, takže stačí poslat blahopřání.“

Než Travis našel hlas, Harrington přerušil spojení.

Travis dlouho stál a zíral na rádio. Věděl, že kdyby se Cat chtěla vdát za Harringtona, udělala by to už dávno. Navíc nebyli ani milenci.

Ta myšlenka ho ohromila. Domníval se, že Cat ho chce pouze kvůli penězům. Jenže Harrington byl ještě mnohem bohatší než on.

Co když má Harrington přece jen pravdu ohledně Catiny čestnosti?

A jako ledová sprcha přišla okamžitě druhá otázka: *Co když jsem se zmýlil?*

„Diego!“ zařval Travis nahoru.

„Ano, kapitáne.“

„Změň kurz k Dana Pointu.“

Cat uvidí návrat jeho lodě. Bude vědět, že je zpátky a zavolá mu.

Cat ležela v posteli a pozorovala svítání. Vtom spatřila, jak ke břehu Dana Pointu míří *Větrný bojovník*. Rozbušilo se jí srdce a dala by cokoli kromě svého dítěte, aby mohla vstát a podívat se na Trávise teleobjektivem.

Vrátil se, pomyslela si, omámená úlevou. Přemýšlel o tom a už ví, že jsem nechtěla peníze, ale jeho.

Brzy se ozve, podpoří mě. Bude mi důvěřovat a milovat mě stejně jako já jeho.

V očích ji pálily slzy. V agónii naděje čekala na zazvonění telefonu.

Čekala celý den.

Prožila další noc s děsivým snem.

Někdy během dalšího dne si konečně uvědomila, že Travis jí nehodlá zavolat. Nehodlá za ní přijít. Neznamená pro něho víc než větrem unášená voda održena od vzbouřené vlny.

Někdy během druhé noci si uvědomila, že i dobrý plavec může utonout.

Konečně usnula, jen aby se probudila roztřesená a zpocená. Prudce se posadila. *Byl to pouze sen, uklidňovala se zoufale. Probud' se.*

Jenže probuzením noční můra neskončila. Byla ve tmě za oknem, v jejím mělkém dechu, ve strachu, jímž jí tuhlo tělo. Mlčky snášela pocení i křeče, tmu i děsivý sen, prázdnotu, která ji čekala s tak strašlivou trpělivostí.

Ráno mi bude lépe.

Krvácení přestane. Tělo bude v pořádku. Tohle všechno mi vynahradí okamžik, kdy budu držet v náručí své dítě.

Jenže krvácení nezastavil ani třítýdenní pobyt v posteli. Pokud něco, tak se ještě zhoršilo.

Stejně jako bolest, že se Travis neozývá.

Pod břidlicově šedou oblohou se příbojové vlny rozbíjely o černé skály. Cat tajila dech a dychtivě pozorovala horizont, kdy se na něm objeví ty nejvyšší, přicházející po každých pěti až sedmi nižších vlnách. A když zaznělo divoké zaburácení, usmála se.

Pak náhle koutkem oka zahlédla u útesu nějaký pohyb. Zaplavila ji hrůza, když zjistila, že Jason sbíhá po schodišti na pláž, aby ji navštívil jako každé ráno. Byl příliš mladý, aby pochopil nebezpečí vysokých vln, které

se vršily na horizontu a valily se k pobřeží s obrovskou smrtící silou.

Křičela, i když věděla, že ji nemůže slyšet: „Ne! Jasone, vrať se!“

Stále křičela, i když utíkala k zadním dveřím. Prudce je otevřela a běžela ke schodišti vedoucímu na pláž. „Jasone! Vrať se! *Jasone!*“

Ale ani Cat nedokázala překřičet nepřetržitý hukot příboje a větru.

Jason se zastavil na pláži, ale nevrátil se na schodiště. Čekal na pauzu mezi vlnami. Když přijde, bude mnohem kratší, než očekává, a následující vlna bude obrovská.

Cat sbíhala ze schodů. Soustředila se pouze na vzdálenost mezi sebou a chlapcem. Někde vzadu v mysli počítala sekundy od ústupu vlny, Jasonovy kroky po pláži, schody, které musí hoch vyběhnout, aby ho vlna nespláchla.

Moc daleko.

Málo času.

Cat už nekřičela. Jenom se snažila běžet rychleji než kdykoliv v životě. *Málo času.*

Chytla Jasona ve stejném okamžiku jako vlna. Ovinula paže kolem něho a železného zábradlí schodiště a ze všech sil se držela.

Vodní stěna do ní narazila a přehoupla se přes ni. Zadržela dech a svírala Jasona a zábradlí, dokud vlna pokoušející se vše uchvátit, neustoupila do moře. Kašlající, přidušená a oslepená klopýtala s chlapcem o tři schody výš, když ji další vlna zastihla nepřipravenou.

Cat ji neslyšela. Převalila se přes ně v divokém zeleno-bílém výbuchu. Než se Cat stačila vzpamatovat, třetí vlna

ji srazila na kolena. Z posledních sil pramenících z čirého zoufalství visela i s Jasonem na zábradlí.

Síla ustupující třetí vlny se spojila s blížící se silou čtvrté. Studený oceán narážel do Cat, odíral ji, drtil a nehodlal ustoupit. Pátá vlna dorazila dřív, než čtvrtá stačila odejít. Cat neměla čas se nadechnout, neměla co vydechnout. Hlava se jí točila nedostatkem kyslíku, ale nejvíc ji děsila myšlenka na Jasona. Byl v jejích pažích ochablý a hrozilo, že jí vyklouzne.

Cat se podvědomě donutila postavit. Zoufale se snažila zvednout Jasonovo bezvládné tělo mimo dosah nenasytného moře.

Podobalo se to snaze zvednout celý svět.

Hodiny v její mysli odtikávaly sekundy mezi vlnami a říkaly, že už je příliš pozdě.

Šestá vlna se jí zmocnila, táhla ji dolů a natahovala spáry po Jasonovi, který byl pro Cat příliš těžký, aby ho nesla. S posledními zbytky vědomí vycítila kratičký okamžik klidu, kdy vlna balancovala mezi pohybem kupředu a zpátky.

Bylo jí jasné, že až se rovnováha posune, až se stěna vody požene zpět do moře, vezme ji s sebou. *Je mi to moc líto, Jasone.*

Ale nemohla ta slova vyřknout nahlas a Jason by je stejně neslyšel. Vlna krátce zaváhala a pak zahájila svůj mohutný ústup.

Cat se neudržela zábradlí. Svět bláznivě poskočil a podrazil jí nohy. Nejasně si pomyslela, že další vlna ji i s Jasonem definitivně spláchne na širé moře.

Vtom ucítila, že ji někdo nesejí i Jasona, a odnáší je na její terasu mimo dosah běsnících vod. Byly to silné paže,

dost silné, aby bojovaly s divokými vodami, a současně dost jemné, aby vdechly život do Jasona.

Travis.

Cat zavřela oči a znovu počítala. Zdálo se jí nekonečně dlouho, než se Jason rozkašlal, přesto napočítala pouhých osm sekund.

I ona usilovně kašlala a dostávala vodu z plic. A potom pocítila, jak se v ní něco utrhlo a prudce zabořilo. S výkřikem se svezla na zem.

Travis ji přesto uslyšel a otočil se k ní. Zatvářil se vyděšeně.

„Krvácíš, Cat. Asi sis pořezala nohu.“

Sklopila oči. Spatřila na nohou krev smíchanou s mořskou vodou a krvavou kaluž roztékající se po podlaze terasy.

Krev tekla z jejího lůna.

Výkřik z jejího sevřeného hrdla se snažil divoce popřít, že může ztratit vše, co od života chtěla.

Výkřik ji ještě bolel v hrdle, když se přihnala jiná vlna a zaplavila ji. Odevzdala se její temnotě s vášní, kterou dříve šetřila pro život.

Travis čekal, až se doktorka Stoneová vynoří z nemocničního pokoje, který Cat sdílela s dalšími třemi ženami. „Jak je jí?“ zeptal se, „Spí. Něco jsem jí dala.“

„Na to jsem se neptal.“ Střetl se pohledem s lékařčinými klidnými, hodnotícíma očima. „Jste její příbuzný?“

Travis přimhouřil oči. „Legálně ne. Ale jsme... jsme si blízci.“

„Ach tak. Nechal jste si už prohlédnout ty řezné rány a odřeniny?“

„Nestojí za řeč.“

„Má Cathy někoho, koho bychom měli informovat?“

„Díváte se na něho.“

Doktorka Stoneová povytáhla obočí. „Pojďte se mnou.“

Odvedla ho do místnosti, která vypadala jako odpočívárna personálu. Rozházené plastové židle, otřískaný kávovar, staré časopisy.

„Posad'te se,“ vybídla ho lékařka.

„Raději budu stát.“

„Ptala jsem se snad?“

Travis ohodnotil její klidnou rozhodnost a raději se posadil na nejbližší židli.

„Takže nekulháte a máte ohebné nohy,“ oznámila zřetelně lékařka. „Co vaše záda?“

„Zítřka budou trochu ztuhlá. Nic, co by nevyřešilo plavání nebo vana s horkou vodou. Jak je Cat?“

„Cat? Ach ano, Cathy. Potratila.“

Travis doufal, že nůž otáčející se v jeho nitru není vidět. Jaksi vycítil, že lékařce by se jeho bolest docela líbila.

„Nemáte k tomu dál nic co říct?“ popíchla ho doktorka Stoneová.

„Prostě mi jenom povězte, jak jí je.“

„To jsem udělala. Už není těhotná.“

„Říkáte tím, že kvůli tomu už nikdy nebude mít děti?“ zeptal se sevřeným hlasem.

„Ne. Cathy utrpěla poměrně jednoduchý potrat. Žádné komplikace, alespoň ne fyzické.“,

Travis zavřel oči a vydechl. Úlevou zeslábl. „Díkybohu. Takže bude v pořádku?“

„To nevím.“

Prudce otevřel oči, protože úleva zmizela. „Cože?“

„Milý mladý muži,“ řekla doktorka Stoneová, ale její oči vypovídaly, že Travis jí je cokoliv, jenom ne milý. „Cathy poslední tři týdny ležela v posteli, v podstatě osamocená, a děsila se potratu. Popsala mi své pocity velmi dobře – černá díra uprostřed všeho. Klopýtá a pak do ní padá.“

Travis bojoval s emocemi, které se draly na povrch. „Pokud Cat věděla o hrozbě potratu, proč raději nebyla v nemocnici?“

„Žádné pojištění. Žádné peníze.“

Travis sebou cukl, jako by ho lékařka uhodila. „Chcete tím říct, že kdyby ležela v nemocnici, tak by byla stále těhotná?“

„Zvláštní. Zeptala se mě na stejnou věc.“

„A co jste jí řekla?“

„Pravdu.“

„Krucinál!“ vybuchl Travis. „Musím z vás tahat slovo po slovu?“

Doktorka Stoneová vzdychla. „I když je velmi uspokojující trápit vás za vaše bezohledné chování k milence, nemám na to žaludek. I přes vaši snahu zachovat pokerovou tvář vidím, že jste odvedl skvělou práci, protože jste současně trýznil sám sebe.“

„Nepřestávejte. Otočte tím nožem znovu. *Povězte mi, co jste řekla Cat.*“

Lékařka se pousmála. Vzdor všemu se jí ten divoce vyhlížející neznámý muž docela líbil.

„Pane Danversi, i kdyby Cat dostala sebelepší péči, byla na těhotenství příliš fyzicky vyčerpaná. To málo, co se dalo udělat, přišlo moc pozdě. Její tělo se pokoušelo zbavit těhotenství od okamžiku početí. Cathy to dítě chtěla. Bojovala o ně. Má velmi silnou vůli. Jenže

nakonec...“ Doktorka Stoneová roztáhla ruce rozevřenými dlaněmi vzhůru.

Travis se přinutil vydýchat bolest, kterou nechtěl dát najevo. „Catininy starosti o finance skončily. Přestěhujte ji na privátní pokoj. Poskytněte jí všechno, co lze za peníze získat. A udělejte to hned.“

„Poněkud málo a poněkud pozdě.“

„Do háje,“ zaklel Travis a na okamžik zavřel oči. „Vy si mě opravdu vychutnáváte, vidíte?“

„Ne. Říkám pouze, že peníze jsou jen malá náplast na takové zranění, jaké utrpěla Cathy.“

V Travisově žaludku se vytvořil led. „Říkala jste, že všechno je v pořádku.“

„Fyzicky ano. Jenže to je pouze polovina bitvy po potratu. Obvykle přichází deprese. Moji mužští kolegové z toho viní hormony a zlehčují to. Ale hormony jsou jen část problému. Zbytek je něco bytostně ženského. Pochybují, že muž dokáže pochopit takovou ztrátu.“

„Zkuste to u mě.“

Když ho doktorka Stoneová hodnotila tentokrát, nepokoušel se skrýt své trápení. Nebylo to třeba. Viděl stejnou bolest i u lékařky; hovořila o vlastní ztrátě, nejenom o ztrátách svých pacientek.

Po určitou dobu byla spojena tím nejintimnějším způsobem s životem někoho jiného. A teď je to pryč.

Pro každého.

DVACET DVA

Cat si po probuzení pomyslela, že je stále lapena zelenou a bílou vlnou přelévající se přes ni a svírající ji ve svých spárech. Srdce se jí sevřelo a rozbušilo, dokud si neuvědomila, že zelená barva je světlá a nehybná a bílá čistá, hladká a suchá. Ložní prádlo. Stěny. Postel. Ticho.

Celé tělo ji bolelo. Když se pohnula, aby ulevila svalům, pocítila kolem zápěstí mužskou ruku.

Zamrkala, soustředila pohled a nevěřícně zamrkala znovu. Travis spal v křesle vedle její postele. Držel ji za zápěstí s prsty na tepu, jako by i ve spánku potřeboval mít jistotu, že její srdce stále bije.

S drobným zachvěním zavřela oči. Z dálky slyšela burácení vln, masa vody se přelévá přes ni, topí ji i chlapce, kterého má ráda jako vlastního.

Ale Jason je teď díky Travisovi v bezpečí.

Jason je v pořádku a já utonula.

To znamená, že i já jsem v bezpečí. Když se utopíš, už ti nic nemůže ublížit.

Ta myšlenka ji uklidnila. V blízkosti Travise ztratila víc, než si myslela, že je možné... víc, než mohla ztratit a přitom přežít.

Uváženě vymanila zápěstí z Travisova držení. Pohyb ho probudil. Otevřel oči, modrozelené, pronikavé, prozkoumávající Cat až do samého nitra. Pod tím pohledem se v ní něco pohnulo, něco jako bolest. Nemohla to snést, nemohla snést, aby viděl její prázdné nitro.

Jakmile ji chtěl znovu vzít za ruku, s mrazivou konečností odtáhla prsty.

„Jason,“ vyslovila.

Jediné slovo. To bylo vše, co dokázala dostat z hrdla rozdrásaného slanou vodou a křikem.

„Je v pořádku,“ odpověděl rychle Travis. „Už je zpátky u matky.“

„Děkuji ti, že jsi ho zachránil,“ pronesla bezbarvým hlasem a zavřela oči. „Já jsem nebyla dost silná.“

Pokoj zaplnilo ticho. Pak se její ruky dotkly teplé prsty a přišla otázka:

„Na sebe se nezeptáš?“

Neměla na co. Byla zcela netečná. Takovou ji Travis neznal.

„Doktorka Stoneová mi říkala, že budeš v depresi,“ poznamenal tiše, „přestože jsi věděla, že je jen malá šance na úspěšné těhotenství.“

Cat ani nemrkla.

„Také říkala, že deprese přejde,“ pokračoval Travis. „Fyzicky jsi v pořádku. Vyčerpaná, trochu potlučená, ale nic, co by odpočinek nevyléčil.“

mlčela.

Otočil ji obličejem k sobě. Když spatřil prázdnotu v jejích očích, zašeptal její jméno a přivinul si ji k hrudi, aby ji utěšil.

Cat neodpověděla, ale neodtáhla se. Působila v jeho objetí jako loutka.

Strach mu sevřel žaludek. Jemně jí odsunul pramen ohnivých vlasů z tváře. V jejích očích se nic nezměnilo, jako by ho ani neviděla. Hleděla skrze něj do prázdna.

Jako by tu vůbec nebyl.

„Poslouchej,“ vyhrkl naléhavě. „Můžeme mít jiné dítě. Cat? Slyšíš mě?“

Slyšela ho, ale jako z obrovské dálky, hlas tlumený blaženou otupělostí, vrstvami studené vody celého oceánu.

Zpevnil objetí, jako by vycítil, že mu definitivně uniká. Kolébal ji a snažil se je oba zahřát.

„Vím, že mě nenávidíš,“ pronesl rozervaným hlasem. „Vrátil jsem se příliš pozdě. Pokud nechceš moje dítě, můžeš ho mít s jiným mužem. Cokoliv, Cat, ale nedívej se takhle. Křič, nadávej mi. Zasloužím si to. Nebo alespoň plač. Slzy tě uzdraví rychleji než cokoliv jiného.“

Žádná odpověď, žádný pohyb, nic.

S bolestnou něhou ji políbil do vlasů. „Tohle nejsi ty,“ zašeptal. „Za pár dní se budeš cítit lépe. Vezmeš fotoaparáty a budeš fotit vlny přicházející přes konec světa, vlny, které překonaly tisíce kilometrů, aby se dotkly tvých nohou. Oživující vlny, vlny přinášející štěstí. Poučil jsem se z nich, ale poněkud pozdě.“

V tu chvíli Cat promluvila a její hlas zněl bezvýrazně, stejně jako pohled jejích očí. „Všechny svoje fotoaparáty jsem prodala.“

Travis nechtěl uvěřit, že slyšel dobře. Přesto mu bylo jasné, že je to pravda.

„Cat.“

Znělo to jako mimovolný výkřik bolesti a lítosti. Nemusel se ptát, proč to udělala, proč prodala své přístroje, své srdce, svou krev. Věděl to. Mohl slyšet vlastní chladný hlas, jak navrhuje: *Jestli tolik potřebuješ peníze, vždycky můžeš prodat něco ze svého vybavení. Máš ho dost pro tři fotografie.*

Jenže ona prodala víc než nadbytečné vybavení. Prodala svou budoucnost, aby si koupila čas pro jeho dítě. Dítě muže, jenž měl víc peněz než důvěry. Dítě muže, který by se pro ně vzdal čehokoliv.

Jenže příliš pozdě.

Cat se odtáhla a otočila se zády k němu i světu. Zírala na protější zeď, aniž by ji viděla.

Třesoucí se rukou jí odhrnul z tváře zcuchané vlasy a vzpomínal, jak se zardívala, jak jí zářily oči, když se na něho dívala, dotýkala se ho, smála se s ním. Travisovým strachem z opakující se minulosti se prořízly ostré čepele vzpomínek a konečně vytryskla pravda, neomylná, nevyhnutelná. Cat ho milovala.

Věříš v zázraky? Jsem těhotná, má lásko. Těhotná! Dítě! Travisí, můj muži, moje lásko. Naše dítě!

Travis se skloněnou hlavou zvažoval hloubku své ztráty, její ztráty, jejich ztráty. Dlouho seděl bez hnutí, aniž by ještě vyslovil její jméno.

Když se Cat probudila druhý den, Travis byl opět u ní. Byl tam pokaždé, ať se probudila v noci nebo ve dne. Od chvíle, kdy mu sdělila, že prodala své fotoaparáty, nemluvil, nic od ní nežádal, dokonce ani náznak, jestli vnímá, že není sama.

Prostě tam jen tak byl.

Cat ho ignorovala. Netušila, co od ní chce. Nechtěla to vědět. Jeho přítomnost ohrožovala její citovou otupělost, která byla to jediné, co ji chránilo před zhroucením. Se zbytkem světa se dokázala vyrovnat, ale s Travisem ne.

„Jsou tady Sharon s Jasonem,“ řekl jí Travis. „Jason si myslí, že tvoje zranění zavinil on. Sharon napadlo, že když Jason uvidí, že jsi v pořádku, bude se cítit lépe.“

Travis čekal, nechtěl Cat žádat o víc, než udělal, věděl, že nemá právo žádat vůbec něco.

Cat na okamžik pomyslela na Jasona, mladičkého, veselého a tak zranitelného.

„Neví o – o –“ Zarazila se, nedokázala mluvit o potratu.

„Neboj se,“ ujistil ji rychle Travis. „Jason si pamatuje jen to, jak ses pro něho natáhla před útokem první vlny.“

„Tak jo. Pošli ho dovnitř,“ souhlasila bezbarvě.

Travis odešel a po několika minutách se vrátil se Sharon a Jasonem. Cat viděla, jak je Jason napjatý a nejistý. Pod slupkou otupělosti se ozvaly emoce. Byla nesmírně vděčná, že chlapec žije.

„Jasone,“ řekla tiše a natáhla k němu ruku.

Jasonův obličej se rozjasnil úsměvem. Přiběhl k ní a mohutně ji objal s tváří zabořenou do jejího krku. Pak se odtáhl a díval se na ni očima plnými slz.

„Bál jsem se, že mě nebudeš chtít vidět,“ vzlykl.

„Vidím tě moc ráda,“ uklidňovala ho Cat. „Jsi můj nejmilovanější kluk.“

Jason sáhl do kapsy. „Tohle je pro tebe,“ oznámil s napřaženou rukou. „Našel jsem to dneska ráno.“

Na jeho dlani ležela mušle. Vnější vrstva byla zcela sedřená a zůstala pouze třpytivá krása vnitřní perleťové vrstvy.

„Je krásná,“ podařilo se vyslovit Cat, když viděla Jasonův prosebný pohled. „Díky.“

Sharon přelétla pohledem z Jasona na Travise, jenž zůstal stát ve dveřích. Přešel místnost a vyzvedl si chlapce na ramena.

„Viděl jsem dole v hale automat se sladkostmi,“ oznámil. „Vsadím se, že tam jsou i tvoji oblíbení traviči

zubů. Dávej pozor na hlavu. Jsme teď trochu moc vysocí.“

Travis se sehnul a Jason nadšeně zavýskl. Prošli dveřmi a chlapcův smích pomalu utichal.

Cat zavřela oči.

„To není fér,“ ozvala se tiše Sharon. „Prostě není fér, že jsi přišla o svoje dítě, abys zachránila moje.“

Cat se přinutila podívat do světle modrých očí kamarádky a pokusila se o úsměv, aby ji uklidnila.

„Jason žije. To je mnohem férovější, než by kdokoliv čekal.“

„Ale ty –“

„Udělala bych to znovu,“ přerušila ji Cat. „Miluju Jasona.“

Sharon se kutálely slzy po tvářích. Cat jí v duchu záviděla, že dokáže plakat.

„Děkuju ti,“ vzlykla Sharon. „Zachránilas mu život.“

„Poděkuj muži, který vynesl Jasona po schodišti. To on ho zachránil. Já neměla dost sil.“

„Ale kdybys Jasona nedržela...“ Sharon se roztřeseně nadechla a stiskla Cat ruku. „Nedělej si o Jasona starosti, že se dostane do potíží, než budeš zase doma. Odjíždíme na chvíli k mojí sestře do Georgie. Děkuju ti za Jasonův život, Cathy.“

Cat se po Sharonině odchodu dívala do stropu. Slyšela kroky a věděla, že se vrací Travis, ale nevšímala si ho. Pohnula se teprve při příchodu doktorky Stoneové.

„Chci domů,“ řekla lékařce.

„Ale lepší by bylo ještě několik dní odpočívat,“ odvětila lékařka, když se podívala na Catiny záznamy.

„Mohu stejně dobře odpočívat doma. Požádejte prosím v kanceláři, aby mi připravili účet.“

Doktorka Stoneová přelétla překvapeným pohledem z Cat na Travis.

Catiny emoce se mohly zablokovat, ale intelligence nikoliv. Okamžitě pochopila, že Travis všechno zaplatil. V očích jí zablesklo něco jako hněv.

„Boháč,“ řekla klidným, prázdným tónem s pohledem na Travis. „Raději se budu prodávat na rohu, než bych od tebe přijala třeba cent.“

Odvrátila od něho pohled zpět na doktorku Stoneovou. „Odcházím, ať s tím souhlasíte nebo ne.“

V jejím hlasu neznělo nic kromě rozhodnosti. Doma nebude muset snášet Travisovu přítomnost a jeho nepřetržité sledování každého jejího pohybu, počítání dechu a tepů srdce, jeho snahu proniknout pod ledový příkrov, který byl jejím jediným útočištěm.

Lékařka chvilku váhala, ale pak se poddala nevyhnutelnému. „Pokud cítíte, že musíte odejít, nebudu vás držet násilím.“

„Ale říkala jste, že by tu měla ještě pár dní zůstat,“ protestoval Travis.

„To by měla. Ale nehodlám ji přivazovat k posteli.“

Travis jenom sykl. Znal pravý důvod toho, proč se Cat chystá domů. Nechce ho mít ve své blízkosti.

„Pokud nás omluvíte, pane Danversi,“ řekla doktorka Stoneová, „ráda bych pacientku vyšetřila.“

Travis beze slova vstal a opustil pokoj. Zamířil k veřejnému telefonu a vytočil dlouhé číslo.

Harrington zvedl svou soukromou linku po druhém zazvonění. „Tak co?“ zeptal se.

„Co bys dělal, kdybych to nebyl já?“ otázal se Travis.

„Zavěsil bych.“

Travis se přes svůj hněv a zoufalství usmál. „Catin stav je lepší, než jsme mohli předpokládat.“

„Výborně. A co zbytek?“

„Ráno se viděla s Jasonem a podařilo se jí na něho i usmát.“

Harrington si hlučně oddechl. „Takže se z toho pomalu dostává.“,

„Ale vůči mně se to nezlepšilo. Odhlašuje se z nemocnice, aby mě nemusela vídat.“

„Do prdele.“

„Amen. Pár dní se ještě budu chovat tak, jak jsi mi poradil. Potom radikálně změním hru. A ty mi pomůžeš, jak jsi slíbil.“

„Travisi... sakra. Co chceš, abych udělal?“

„Dostal ji na mou loď.“

„A potom?“

„Odplujeme s větrem. Spolu.“

„K čemu to bude dobré?“

„Schovává se před tím, co se stalo, přede mnou, před sebou. Nemohu k ní proniknout. Ale vím, co mohu. Její fotoaparáty. Miluje je víc než cokoli na světě.“

Hlavně víc než Traviše Danverse.

„Říkals, že je prodala,“ namítl Harrington.

„Vystopoval jsem je. Teď jsou na *Větrném bojovníkovi*. A je tam i laboratoř a počítač, který jí umožní upravovat snímky dle libosti.“

Harrington nějakou dobu mlčel. Travis skoro slyšel, jak jeho příteli bzučí mozek.

„Cathy dostane záchvat, až zjistí, že jsi koupil její veškeré vybavení,“ ozval se konečně.

„Záchvat bude vítaný. Oznámí nám, že jsme oba naživu. Jak to vypadá s její výstavou?“ chtěl vědět Travis.

„*Swift and Sons* si mnou ruce a označují Catherine Cochranovou za Stieglitze jedenadvacátého století.“

„Už jsi jí to oznámil?“ zeptal se Travis.

„Ještě ne. Čekám, až vyprodají její snímky do posledního kusu, než jí sdělím tak skvělou zprávu.“

„Tak neotálej moc dlouho. Dochází čas.“

„Čas nebo tvoje trpělivost?“ odsekl Harrington.

„Nějaký rozdíl? Tak ještě tři dny, Rode. Potom postupujeme podle mě.“

„Za dvou podmínek.“

Travis polkl kletbu. Byl podrážděný a věděl to. Také věděl proč. „Jakých?“

„Cathyin odchod z nemocnice a na loď musí schválit doktorka Stoneová.“

„Schválí.“

„Jak to víš?“

„Obvyklým způsobem. Zeptal jsem se jí. Jestli mi nevěříš, zatelefonuj jí.“

„Udělám to. Alespoň pro klid svědomí.“

„Ty jsi Cat nic neprovedl.“

„To je, hošánku, věc názoru. Mojí druhou podmínkou je to, že pokud vylákáš Cat z její ulity a ona tě pořád nebude chtít, vpluješ do prvního přístavu a necháš ji jít. Samotnou.“

Travis v první chvíli nedokázal ze sebe vypravit slovo. Zavřel oči a znovu ji uviděl s Jasonem na tom schodišti. Málem ji ztratil, chybělo k tomu tak málo. Nevěděl, jestli by o ni dokázal přijít znovu.

„Travisi? Myslím to vážně. Kdybych byl tušil, co bude Cathy ta zatracená kniha stát, nikdy bych vás dva nesvedl dohromady. Jestliže bude chtít odejít, *necháš ji*. Necháš ji najít si muže, kterého bude milovat. Zaslouží si lásku, velkou lásku.“

Když Travis konečně promluvil, jeho hlas zněl zcela cize. Jako Catin.

„Pokud je tohle to, co Cat chce.“

Cat po tři dny nedovolila ničemu, aby rušilo její izolaci. Všechny přicházející hovory zachycoval záznamník. Neposlouchala je a neodpovídala na ně. Prostě ležela v posteli a nechala se zalévat sluncem nebo tmou.

I když Travis nepřišel, věděla, že je v sousedním domě, jen pár kroků dál. Každé svítání ho viděla plavat. Ráda by věděla, jestli se jeho noci podobají jejím.

Když usne, také padá do černé díry ve středu vesmíru? Probouzí se zpocený, prochladlý, zmatený?

Kdyby měla sílu, tak by se hořce rozesmála.

Bohaté muže nepronásledují noční můry. Nezáleží jim na ničem natolik, aby to rušilo jejich spánek.

Zazvonil telefon. Věděla, kdo to asi je. Tak brzy ráno jí mohl volat pouze jediný člověk.

Harrington. Přísámbůh. Na rozhovor s ním nemám dost energie. Ale měla bych. Dlužím mu alespoň tolik.

Pocit viny donutil Cat probrat se z letargie a zvednout sluchátko.

„Haló,“ ozvala se a napadlo ji, jestli její hlas zní světu stejně cize jako jí. „Cathy?“

Byl to Harringtonův hlas. A prýštila z něj starostlivost.

„To bude omyl,“ odpověděla. „Tady je Cochranová.“

Ticho přerušovalo pouze statické praskání.

„Mluvil jsem s doktorkou Stoneovou,“ oznámil Harrington bez obalu.

Podvědomě se podivila, kde získal jméno její lékařky. Asi od Travise.

„Jsi tam ještě?“ zeptal se Harrington.

Zmocnilo se jí nutkání smát se nebo křičet. *Jasně že nejsem. Utonula jsem. Travis ti to neřekl?*

„Cathy – sakra! – řekni něco!“

„Haló, zelený anděli,“ ozvala se jednotvárným tónem.

„Jak se máš. Já dobře, díky. Prostě dobře.“

Harringtonovi chvilku trvalo, než překonal překvapení. „Výborně. Takže není důvod, proč bys nemohla dokončit zakázku pro Danverse, že ne?“

Cat oněměle zírala na telefon. Pod její netečností se konečně něco pohnulo.

„Ty ses zbláznil,“ řekla. „Prodala jsem všechny fotoaparáty.“

„Nedělej si hlavu. O to je postaráno. Teď jsi slavná fotografa. Nikon umírá touhou, aby ti půjčil svoje přístroje.“

„O čem to mluvíš?“

„Ze *Swift and Sons* ti nevolali?“

„Ne. Nevím. Zprávy... jsou někde na záznamníku.“

„Tvoje snímky na výstavě jsou všechny prodané,“ hlásal zvesela Harrington. „Objednávají další. Vydělalas šedesát tisíc dolarů, Cochranová. A objevil se i Ashcroftův vydavatel. Kdyby se ti nelíbil nějaký fotoaparát z těch, které jsem dal poslat na *Větrného bojovníka*, můžeš si koupit jiný. Kruci, můžeš si jich koupit třeba dvacet. Peníze už nehrají roli. Jsi za vodou.“

Cat věděla, že by měla něco cítit. Přinejmenším úlevu. Může zaplatit nemocnici, všechny dluhy u laboratoří, matčiny výdaje, školné dvojčatům, všechno.

Jenže necítila vůbec nic kromě jistoty, že její noha se nikdy nedotkne paluby *Větrného bojovníka*, že se nedokáže znovu podívat na Travise, protože by nesnesla odraz své prázdnoty v jeho očích.

„Ne.“

„Cathy, ještě nikdy jsem tě nežádal, abys pro mě něco udělala, že ne?“

„Ne...“ potvrdila a polkla. Bála se, co bude následovat.

„Do Danversovy knihy jsem už hodně investoval. Dosud jsem nic neříkal, protože jsi stejně nemohla pracovat. Ale doktorka Stoneová potvrdila, že už jsi v pořádku natolik, abys strávila měsíc focením *Větrného bojovníka* na moři.“

„Anděli –“ Cat se zlomil hlas.

Polkla a zkusila to znovu. Zoufale toužila Harringtonův požadavek odmítnout, jenže věděla, že mu dluží mnohem víc než několik fotografií. Hlavou se jí hnaly myšlenky, jak vyklouznout z této pasti.

„Za jedné podmínky,“ řekla nakonec. „Že Tra –“ Opět se jí zlomil hlas. Nedokázala vyslovit jeho jméno nahlas. „Jenom s posádkou,“ podařilo se jí oznámit. „Na palubě nebude nikdo jiný než posádka a já. *Nikdo*.“

„Domluveno,“ souhlasil okamžitě Harrington. „Za hodinu buď v přístavu.“

„To je málo času na –“

„Jak dlouho ti trvá jízda do Dana Pointu?“ přerušil ji Harrington. „Na lodi je všechno, co potřebuješ. Dokonce i oblečení. Přísámbůh. Věděl jsem, že mě nezklameš.“

Pamatuj, za hodinu. Tak se měj, Cochranová. Spoléhám na tebe.“

Harrington zavěsil.

Cat se jako ve snu oblékla a hodila do tašky pár věcí na spaní. Dojela do přístavu, kde čekal *Větrný bojovník*. Diego ji dopravil na palubu a uvedl do její kajuty.

Cat s ulehčením zjistila, že to není ta, kterou sdílela s Travisem. Když otevřela skříňku, aby si do ní uložila své věci, našla tam fotografické vybavení, o němž Harrington mluvil. Mlčky si prohlížela kousek po kousku. Byly to nejnovější modely teleobjektivů a fotoaparátů značky Nikon, o mnohých z nich neměla tušení. Zřejmě tady bylo všechno, co mohla potřebovat a o čem zatím jen snila.

Oněměle zírala a snažila se odhadnout jejich cenu. Nevěřila Harringtonovu tvrzení, že všechno tohle vybavení jí zapůjčila firma Nikon. Musel jí ho koupit on sám.

Nebo Travis.

Neubránila se pokušení a otevřela další skříňku. Mlčky stála a hleděla na sofistikovaný počítačový systém a s ním kompatibilní digitální fotoaparát. A k tomu zařízení na vyvolávání filmů a kopírování.

Kajuta představovala splnění snu pro kteréhokoliv fotografa. Obsahovala všechno, co lze koupit. Zvolna se rozhlížela po rozložených věcech a tělem se jí šířilo teplo a ohrožovalo ledový příkrov. Ohrožovalo ji. Prudce se otřásla.

Pomalou sbalila veškeré vybavení, zavřela skříňky a vyšla na palubu. Vystavila obličej větru a pozorovala vzdalující se kalifornské pobřeží. Vzduch chutnal slane jako slzy, které nedokázala vyplakat.

Sešla dolů, až když se setmělo. Vytáhla zásuvky pod kavalcem. Bylo v nich různé oblečení, vše v jediné velikosti. Její.

Harrington nelhal. Na palubě se skutečně nalézalo všechno, co mohla potřebovat, dokonce i dva župany, jeden smaragdově zelený a druhý tmavomodrý. Nechala je bez povšimnutí.

V jiné zásuvce leželo vzadu v rohu, jako zapomenuté, seprané černé tričko vonící cedrovým dřevem. Svlékla se a přetáhla si ho přes hlavu.

Bylo jí velké. Mohla ho nosit pouze jedna osoba.

Cat tu myšlenku vytěsnila z hlavy. Lehla si a nechala se kolébat vlnami, až konečně usnula.

O tři hodiny později se probudila zalitá studeným potem a nevolností žaludku. Okamžitě poznala, že to není mořská nemoc. Jednoduše opět zakopla na kraji té černé díry a padala.

Té noci už neusnula. Nechtěla. Nestálo to za to roztřesení a pot po probuzení. Nepochybovala, že jednou to přejde. Mlčky a smutně hleděla okénkem na oblohu a počítala hvězdy.

Zítřka v noci mi možná bude lépe, doufala. Nebo alespoň ne hůř.

Na palubě stála dříve, než pohasly poslední hvězdy. Strávila ten den i pět následujících sezením na přídi *Větrného bojovníka* s pohledem upřeným k obzoru, aniž by něco viděla nebo říkala. Bála se každé přicházející noci, kdy se probudí a bude vyhlížet okénkem svítání, které nikdy nepřijde. Sedmého dne za úsvitu ji čekal na palubě Travis.

DVACET TŘI

Všemi směry se rozprostíral pouze oceán. Žádné lodě, žádné pobřeží, k nimž by Cat doplavala, kdyby měla sílu na útěk.

Po prvním ohromení z Travisovy přítomnosti bylo její první myšlenkou, že Harrington lhal. Ačkoliv nic neřekla, odmítala s Travisem mluvit, a toto obvinění jako by měla napsané přes obličej.

Travisovi pochopitelně neuniklo, jako vždy četl její myšlenky. Tak dobře, a přesto ne dostatečně.

„Rod ti nelhal,“ oznámil Travis. „Kapitán je součástí posádky.“

Zavřela oči. *No jasně. Kapitánem této lodě je Travis. Měla jsem pečlivěji formulovat svou podmínku.*

Ale stále nevyřkla jediné slovo. Hovor by učinil z této situace přílišnou realitu.

Když mlčela, promluvil znovu. „Věděl jsem, že tě nedokážu vylákat ze tvé... uzavřenosti. Ale napadlo mě, že fotoaparáty ano. Ze podlehneš kráse fotografování *Větrného bojovníka* plujícího vstříc svítání.“

Cat se dívala skrze něj.

Přestože ho nepřekvapovalo, že vůbec nereaguje, vyděsilo ho, jak to bolí.

„Ale ani ty nezabraly,“ pokračoval. „Za šest dní jsi nerozbalila ani jednu krabičku s filmem. Nespíš a nejíš. A jelikož ani fotoaparáty, ani já tě nedokážeme vrátit k životu, je čas na ráznější přístup.“ Strčil jí do ruky neoprenový oblek. „Obleč si to.“

Vykulila oči. Vrhla nevěřící pohled na neoprenový oblek a pak na Travis. V jeho obličeji viděla pouze rozhodnost. A stín nějaké emoce, před níž raději uhnula.

„Pokud to neuděláš, obléknu tě já,“ pronesl rezolutním tónem. <

Kdysi by mu hodila potápěčský oblek i jeho soucit do tváře. Teď už na tom nezáleželo.

Jakmile sešla do podpalubí, po Travisově boku se objevil Diego. „Konečně vás nemusíme schovávat v kuchyni.“

„Je všechno připravené?“

„Jak jste přikázal, kapitáne.“

Travis zabručel a zamířil na zád' *Větrného bojovníka*.

Cat se zdola vynořila v neoprenu, jenž jí padl stejně dokonale jako ostatní oblečení na lodi, a došla na zád'. Lod' se pomalu pohupovala a měla spuštěný provazový žebřík.

„Jdu první,“ oznámil Travis. „Žebřík může být kluzký.“

Cat lhostejně čekala, dokud ji Travis nezavolal. Pak slezla po žebříku do vody, aniž by se na něho podívala. Plaval vedle ní a pozoroval ji.

Diego je také pozoroval, připraven spustit záchranný člun, kdyby bylo třeba.

Cat plavala zpočátku nevyrovnaně, byl to spíše úprk od *Větrného bojovníka* než koordinované úsilí udržet se na hladině. Postupně se však jejího těla zmocnil navyklý rytmus plavání. Ale na nic nemyslela a ničeho si nevšímal.

Neměla tušení, jak dlouho plave. Věděla pouze to, že nebude mít sílu vylézt na žebřík.

Ale Travis ji snadno nadzvedl a pomohl vyšplhat nahoru.

„Kapitáne,“ zeptal se úzkostlivě Diego, „její špatně?“

„Je v pořádku, jenom unavená. Přinesu jí snídani.“ Pak zvedl Cat do náruče a odnesl do její kajuty. Stáhl z ní neoprenový oblek a utřel ji dosucha stejně neosobně jako kterákoliv ošetřovatelka. Oblékl ji a nechal zírat s kombinací šoku a nevěřičnosti na dveře.

Vrátil se za několik minut i se snídání.

Cat si nejdříve povšimla léku, který jí dala doktorka Stoneová k upravení menstruačního cyklu.

„Zapij to tímhle,“ vybídl ji Travis a podával jí sklenici džusu.

Cat se nepohnula.

„Nejsi dost silná, abys se mnou zápasila,“ prohlásil na rovinu. „Jestli budu muset, strčím ti tabletku do krku a zaliju ji džusem.“

Spolkla lék. Když nesáhla pro nic z jídla, Travis zvedl vidličku a nabral na ni míchaná vajíčka.

„Otevři pusu. Neodejdu, dokud nebude talíř prázdný. I kdyby ti to trvalo celý den.“

Cat ho sice ignorovala, ale talíř byl nakonec opravdu prázdný, když ho Travis odnášel. Za chvíli opět stanul ve dveřích. Cat se nepohnula. Oči měla prázdné stejně jako ruce.

Vytáhl ze skříňky fotoaparát a podal jí ho. „Vstaň.“

Cat poslechla, věděla, že v opačném případě by ji Travis vynesl na palubu. A to si nepřála. Kdykoliv se jí dotkl, připomnělo jí to věci, které chtěla nechat pohřbené pod přikrovem ledu a mlčení.

Po zbytek dne a celý následující den se na něho ani jednou nepodívala zpříma, nevzpírala se jeho příkazům, nemluvila s ním. Travis vzdal pokusy o prolomení jejího

mlčení a stal se její ošetřovatelkou a Nemesis. Snažil se ji fyzicky unavit s nadějí, že v noci bude spát.

Nespala.

Ať plavala sebedéle a jedla a fotila sebevíc, stále měla pod nohama tu černou díru.

Když se v polovině třetího týdne na moři opět probudila hrůzou, už to nemohla vydržet. Vyklouzla z postele a tiše vyšla na palubu. Našla si tam místo za větrem, schoulila se a slepě zírala do noci.

Ačkoliv nezpůsobila žádný hluk, objevil se Travis. Zvedl ji a otočil se ke schodům do podpalubí. Ztuhla v jeho náručí.

„Ne,“ vyhrkla tiše a rozechvěle. „Nechci zpět do té kajuty. Slyšíš? Nechci.“

Promluvila na něj poprvé od okamžiku, kdy se objevil na *Větrném bojovníkovi*.

Pevně ji držel a díval se na ni. V měsíčním světle vypadala jako z jiného světa, křehká a krásná jako jinovatka.

„Dobře,“ odpověděl velmi jemně. „Neponesu tě tam, slibuju.“

Catino tělo se zvolna uvolnilo. Travis ji nesl do kajuty na přídi lodě. Do své kajuty.

Neprotestovala. Všechno bylo lepší než počítání hvězd za okénkem kajuty.

Něžně ji položil na svou postel a přikryl. Když zvedl ruku, aby jí odhrnul vlasy z obličeje, ucukla, jako by ji chtěl uhodit. Sevřel rty do tenké čáry. Posadil se na židli vedle postele, ale nedotýkal se jí.

Cat po nějaké době usnula, jen aby se opět probudila zpocená a celá prochladlá. Travise probudilo její tiché zasténání.

„Cat,“ zašeptal, „jsi v bezpečí, nic se neděje.“ Zachvěla se.

„Klid, miláčku,“ pokračoval Travis tichým hlasem. „Neublížím ti. Chci pouze, abys věděla, že nejsi sama.“

Ulehl vedle ní a velmi opatrně a pomalu ji objal.

Cat se chtěla bránit jeho doteku, ale nemohla. V tu chvíli se nedokázala odvrátit od jeho tepla o nic víc než moře přitahované Měsícem.

Travis ji dlouho držel, masíroval jí ztuhlé svaly v ramenou, tišil ji a hladil bez náznaku smyslnosti.

„Cat... nesnaž se bojovat a dej najevo své pocity. Křič nebo plač, rozbíjej věci, dělej cokoli, co musíš. Nech to odejít, Cat. Takhle nemůžeš pokračovat.“

Její jedinou odpovědí bylo otřásající se tělo.

Travis ji objímal tak dlouho, dokud znovu neusnula.

Tentokrát se Cat probudila až dlouho po rozbřesku. Takhle dlouho nespala od okamžiku, kdy řekla Travisovi o svém těhotenství. Stále se pokoušela pochopit, proč vedle něho dokázala spát, ale sama ne. Travis už byl pryč, ale zakrátko se objevil v potápěčském obleku a v rukou nesl ten její.

Začala každodenní rutina. Ani jeden z nich nemluvil o této poslední noci. A pokud Travis něco řekl, nevyžadoval její odpověď. Už věděl, že by mu žádnou nedala. Kromě úsečné žádosti, aby ji nevedl do její kajuty, na něho vůbec nepromluvila.

Jako by už pro ni neexistoval.

V určité chvíli toho dne Cat začala dělat něco víc, než pohyby fotoaparátem. Nádhera vzdutých plachet *Větrného bojovníka* proti oblakům na obloze konečně pronikla její otupělostí. Travisovi o tom nic neřekla.

Když nastal čas jít spát, Cat zamířila do své kajuty. Probudila se roztrěsená a zpocená, s tlumenými zvuky na rtech. Jakmile se trochu vzpamatovala, vstala a chtěla jít na palubu.

Travis čekal za dveřmi. Beze slova ji odnesl do své kajuty, položil do postele a lehl si k ní. Mlčky přijala jeho objetí a teplo.

„Cat,“ ozval se Travis, jakmile se přestala třást, „nebuď tak silná. Nech mě, abych ti pomohl. Podvol se, než se zhroutíš. Než se oba zhroutíme.“

Neodpověděla.

Jemně přejížděl rty po jejím čele a snažil se nemyslet na to, co mohlo být. Láska a budoucnost, všechno, co nelze koupit za peníze.

Následující noci probíhaly stejně. Spali, dokud se Cat neprobudila. Pak ji Travis objímal, než znovu usnula. Ale on už nespál. Nemohl.

Její noční můra se stala jeho.

Každou noc, když ji utišil do spánku, vyklouzl z postele a šel na palubu. Stál v měsíčním svitu a slyšel kolem sebe hlasy, které mu říkaly, jak málo může udělat a jak mnoho ztratil.

Byl zoufalý. Tolik věřil, že Cat bude reagovat na fotografické vybavení a moře... a na něho. v A ona s ním vůbec nemluví. Dokonce se na něho ani nedívá.

Se sklopenou hlavou trpěl, protože to bylo jediné, co pro ni mohl udělat.

Vím, že mě nenávidíš. Vrátil jsem se k tobě příliš pozdě. Křič, nadávej mi, zasloužím si to. Nebo alespoň plač. Slzy tě vyléčí dříve než cokoliv jiného.

Cat se probírala a nevěděla proč. Nebylo to noční můrou, nebyla propocená ani prochladlá. Zvolna si uvědomila, že se probudila proto, že je v posteli sama. Zvykla si na Tra-visovu blízkost v děsivé tmě.

Tiše vyšla na palubu. Přestože měla na sobě pouze to staré obnošené tričko, nepocítovala chlad. Noc hladila jako samet. *Větrný bojovník* je nesl na jih k létu.

Nad půlnoční hladinu moře vyskakovali delfíni. Měsíc v úplňku balancoval nad obzorem a osvětloval noc. Přesně v tu chvíli spatřila na přídi Travise. Držel se rukama zábradlí, hlavu skloněnou, tělo nehybné. Ačkoliv byl napůl otočen k ní, neviděl ji. Pozoroval ebenové moře a grácii delfínů.

Cat stála bez hnutí a téměř nedýchala. Zaplavila ji křišťálová krása tohoto okamžiku. Zaslechla ostrý zvuk a lekla se, že vykřikla. Ale vtom si uvědomila, že zvuk přišel od Travise. Zabořil obličej do dlaní, ale těsně předtím zahlédla na jeho tvářích stříbrný lesk.

To není možné. Travis pláče. Bohatým mužům na ničem nezáleží tak, aby brečeli.

Zmatená a otřesená klopýtala zpět do Travisovy kajuty, do jeho postele. Ležela beze spánku a všechny její roztěkané myšlenky se začínaly hromadit kolem jedné nemožné pravdy.

Travis plakal místo ní, protože sama nebyla pláče schopna.

Byla to vina, co ho přimělo, aby jí nahradil prodané fotoaparáty. Byl to soucit, proč ji nutil k uzdravení. Jenže ani vina, ani soucit by ho při jeho síle nepřinutily k slzám.

Chvějící se a vyděšená přemýšlela, kolik nocí ji Travis utišil a pak šel sám na palubu, aniž by měl někoho, kdo by utěšil jeho.

A v tu chvíli se dostavily slzy. Přišly tiše jako měsíční světlo, pálily a propalovaly se ledem k agónii ukryté pod zmrzlou krustou.

Netušila, kolik času uplynulo, než Travis vešel do kajuty a lehl si. Mlčky se k němu otočila, přitiskla se k jeho tělu a držela ho tak, jako ji mnohokrát držel on. Pokusila se promluvit, ale ze sevřeného hrdla se jí vydral vzlyk formující jeho jméno.

Víc ze sebe nedostala, a tak je opakovala stále znovu. Když ji objal, rozplakala se naplno. Plakala, protože Travisovi na ní záleželo natolik, aby plakal místo ní, když to sama nedokázala.

Travis zabořil tvář do Catina nečekaného tepla a třásl se stejně jako ona.

A když jim došly slzy, dál objímali jeden druhého, teplo ve studeném středu noci.

Cat se probudila s chutí Trávise na rtech, s hořkosladkým pozůstatkem slz. Díval se na ni, jako by se bál, že se od něho odvrátí. Když se k němu přitiskla, rozervaně vydechl a přestal bojovat s bolestí ve své duši.

„Měl jsem být s tebou,“ vydechl. „Měl jsem ti věřit, koupat tě, nosit tě na slunce, objímat. Nevěřil jsem, že mě miluješ. Pořád jsem si říkal, že mi zavoláš, že přijdeš za mnou, že si mě chceš vzít jenom pro peníze. A potom jsi mi řekla, že jsi prodala fotoaparáty.“

Objímal ji tak pevně, až nemohla dýchat, ale nepohnula se. Vnímala pouze jeho tvář, oči, slova, teplo.

„Prodalas je, aby sis mohla nechat moje dítě a už nikdy za mnou nemusela přijít, promluvit se mnou nebo po mně cokoliv chtít.“

Zavřel oči a jeho tvář byla najednou smutná, zoufalá.

„Myslel jsem,“ pokračoval zvolna, „že není nic horšího než vidět, jak se vlna přelévá přes tebe a Jasona, tvoje krev na terase a tvůj křik. Mýlil jsem se. Poslední týden jako bych se díval na tvou pomalou smrt s vědomím, že jsem tě zabil, ale ne čistě a rychle. Nic, co jsem udělal, nepomáhalo. Ty noci, Cat. Můj bože, ty noci.“

Chtěla promluvit, ale pod tíhou emocí, které v ní vířily a říkaly jí, že žije, nemohla.

Travis otevřel oči, ale nebyl v nich žádný život. Odvrátil od ní tvář.

„A ta noční můra bude pokračovat navždy, protože nemohu změnit minulost,“ pronesl Travis ochraptěle. „Nemohu vzít zpátky okamžik, kdy jsi uviděla krev na svých nohou a s křikem ses propadla do té noční můry.“

„Travisi,“ zašeptala přerývaně.

„V tom tvém mlčení tě stále slyším křičet. Nemohu to zastavit. Nemohu ti pomoci. Nemohu vrátit čas. Nenávídím se.“

„Neudělal jsi nic –“

„K čertu neudělal,“ přerušil ji.

„Ta noční můra,“ hlesla smutně. „Ta noční můra začala před potratem, ne po něm.“

Travis zpočátku myslel, že špatně slyšel. Pomalu zvedl hlavu a otočil se k ní obličejem.

To, co v něm Cat uviděla, jí otřásl. Obrátilo to její svět a srdce vzhůru nohama. Něžně se dotkla jeho tváře a toužila odstranit zoufalství z jeho očí. Zatajil dech, jako by se bál uvěřit. V naději. V důvěru.

Cat se zhluboka nadechla. „Od počátku mi bylo jasné, že téměř jistě potratím. A taky jsem věděla, že to není moje poslední šance, že mohu mít další děti. Jenže jsem nechtěla dítě jiného muže. Chtěla jsem tvoje. Chtěla jsem tebe, ale ztratila jsem tě. Tehdy začaly ty noční můry. Když jsem přišla o tebe.“

Travis se zachvěl. Chtěl promluvit, ale přitiskla prsty na jeho ústa.

„Prosím, nech mě to dokončit. Dovol mi, abych byla jako ty, dost silná na to, abych se mohla sklonit.“

Pohnul rty pod její rukou, ale nepromluvil.

„Sedm let jsem byla pyšná na svou samostatnost a pak nastal můj pád. Stále padám. Neopouštěj mě, Travis. Ještě ne. Víím, že nejsem pro tebe dost bohatá, abys mi důvěřoval a miloval mě. Ale už mi na tom nezáleží. Chci jenom tebe. Dovol mi utíkat před touto bouří s tebou. A až přejde, nebudeš muset nic říkat, nic dělat. Poznám to a odejdu.“

Travis prudce vydechl do její dlaně a přesunul rty na tep na jejím zápěstí.

„Jsi bohatší, než jsem byl nebo budu já,“ prohlásil. „Jsi oheň a život a láska. Kdybych si myslel, že si tě mohu koupit, prodal bych třeba i *Větrného bojovníka*, svou duši. Ale tebe nelze koupit ani vyžebat. A půjčit si tě nestačí.“

Bez varování ji přitiskl těsně k sobě.

„Ale lze tě ukrást, milá Cat. A přesně to jsem udělal. *Větrný bojovník* je pánem tří čtvrtin světa. Nikdo tě nenajde a nevezme mi tě.“

Objímal ji tak pevně, až se nemohla pohnout ani dýchat. Nezáleželo na tom. Nevěděla, co by měla říct, a nechtěla jít nikam jinam, než blíž k němu.

„Jenže jsem slíbil Harringtonovi, že tě nebudu držet proti tvé vůli,“ dodal.

„Cože?“

„Snad jsi opravdu nevěřila, že by tě tvůj zelený anděl nechal upracovat k smrti.“ Zamrkala a hleděla na Trávise jako zmatená kočka.

„Vydavatel řekl, že tvoje fotky jsou tak skvělé, že rád počká na zbytek až do doby, kdy bude v pekle mrznout. To ostatní byla lež, která tě měla dostat na loď.“

„To je tedy opravdu anděl,“ zabrblala Cat, ale linie jejích úst byla měkká.

„Ale neodcházej ode mě,“ zašeptal zničeně Travis.

Cat mu zakryla ústa chvějícími se prsty. „Už jsem našla jediného muže, kterého dokážu milovat. Na tom se nic nezměnilo. A nikdy nezmění. Miluju tě.“

„Tak si mě vezmi,“ vyhrkl naléhavě. „Prosím, vezmi si mě, Cat. Potřebuju tě tolik, že ani nevím, jak to říct, nevím, co říct.“

Odtáhla se a hleděla na něho.

„Vím, že žádat tě o to teď není zrovna fér,“ pokračoval Travis tiše. „Měla bys mít čas na uzdravení, ale bojím se, že jakmile ti bude dobře, nebudeš nikoho potřebovat. Přitom já tě potřebuju. Vezmi si mě.“

„Nedělej to,“ zašeptala Cat. „Ten potrat nebyla ničí vina. Ani tvoje. Ani moje. Ani Jasonova. Neber si mě ze soucitu. Snesu cokoliv, ale tohle ne.“

Zoufale sykl. „Ze soucitu? Jakého soucitu? Jsi tak silná.“

„Silná?“ podivila se Cat. „No jistě. A proto se budím každou noc zpocená.“

„Trávila noc sama celý měsíc. Já tak strávil jenom týden a málem mě to odrovnalo.“

„Pomohl jsi mi už jen svou přítomností. Už je mi mnohem lépe. Nepociťuj vinu. Nedomnívej se, že si mě musíš vzít.“

„Ale já tě miluju, Cat.“

Travis viděl v jejích očích bolest a pochybnosti. Přitiskl rty na její a dotkl se jazykem koutku jejích úst.

S tichým stenem rozevřela rty a nechala se naplnit jeho dechem a chutí, až zapomněla dýchat. Cítila změnu jeho těla. Rukama vklouzl pod tričko, které kdysi nosíval, a hladově ji hladil, zatímco ona se chvěla a vzdychala a sdělovala mu tím, jak se jí jeho doteky líbí.

Přetáhl jí tričko přes hlavu a laskal ji po celém těle, dokud naléhavě nezašeptala: „Chci tě.“

„Opravdu? Stav mého konta se nezměnil.“ Ironicky se usmál. „Jsem bohatý a bohatnu každou minutou.“

„Kašlu na tvoje peníze.“

Travis se zatvářil zděšeně a pak se smál a smál, dokud Cat nesklouzla rukama dolů. Zasténal a překulil ji na záda.

„Mám lepší nápad,“ prohlásil. „Vezmi si mě a potom ty peníze budou tvoje. Můžeš s nimi dělat, co chceš. Třeba i tohle.“

Než stačila odpovědět, vklouzl mezi její nohy, ale na poslední chvíli se zarazil.

„Travisi...“

Bylo to nejenom jméno, ale i prosba.

„Chceš mě?“ zeptal se a pohnul se jenom o kousek. Dráždil ji.

„To není fér,“ postěžovala si.

„Kdo tvrdil, že piráti bojují čestně?“

Jeho oči byly opět modrozelené, divoké a milující. Zasmál se a znovu se o kousek pohnul.

Cat doslova propalovaly vlny rozkoše. „Chci tě.“

„Jak mě chceš?“ zeptal se chraptivě. „Jako manžela nebo milence? Kamaráda nebo partnera? Společníka nebo otce svých dětí?“

„Ano,“ vyhrkla, sevřela ho nohama a snažila se ho vtáhnout do svého vlhkého tepla.

„Ano co?“ opáčil Travis a bojoval s touhou, která mu brala sílu a odhalovala, kolik ho stojí čekání na její odpověď.

„Kno. To všechno.“

Travis šeptal její jméno, zatímco si ji bral a dával jí sebe. Nějakou chvíli ji jenom držel a opakoval svou lásku, kterou opětovala do jeho úst. Teprve potom se začal pohybovat nekonečným, mocným rytmem moře a milování a unášel ji pryč.

Větrný bojovník nad nimi roztáhl křídla a letěl zářícím svítáním jako oslnivá pirátská loď až na konec světa a ještě dál.